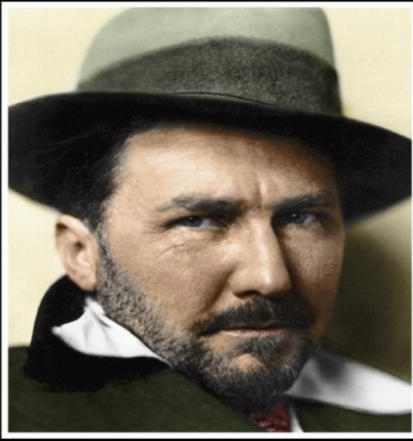
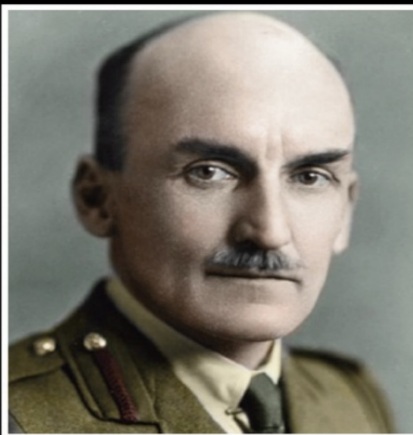
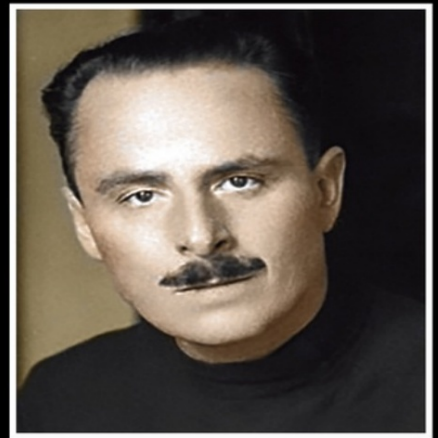
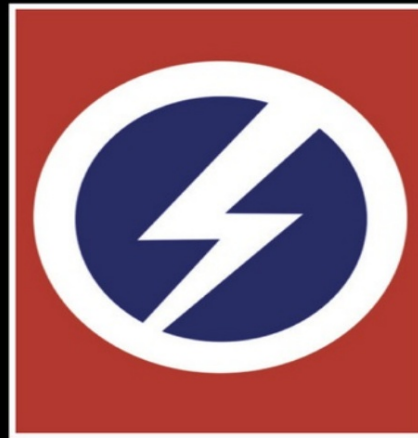

FASCIST VOICES

**ESSAYS FROM THE
'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940**

Volume One

Фашистички гласови

Есеи од „Фашистичкиот квартален магазин“ 1936-1940

Том еден

Фашистички гласови

Есеи од „Фашистичкиот квартален магазин“ 1936-1940

Том еден

Авторски права © 2019 Sanctuary Press Ltd

Сите права се задржани. Ниту еден дел од оваа книга не смее да се репродуцира во која било форма со какви било електронски или механички средства, вклучително и фотокопирање, снимање или складирање и пребарување информации без писмена дозвола од издавачот.

Санкчуари Прес ДООЕЛ

Шелтон улица 71-75

Ковент Гарден

Лондон WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com Е-

пошта: info@sanctuarypress.com

ФАШИСТИЧКИ ГЛАСОВИ - ПРВ ТОМ

Ова издание содржи есеи од:

Џон Бекет
Џејмс Дренан
Нора Елам
Генерал Франко
Генерал-мајор Ј. Ф. Ц. Фулер Јозеф
Гебелс Ј.К. Хејдон
Макс Хангер
Јориан Џенкс
Вилијам
Џозеф Роберт
Леј Франсис
Меквевој Сер
Освалд Мозли Езра
Паунд Видкун
Квислинг Алфред
Розенберг Артур Рид
Ан Силиг-Томан
Клод Сатон Александар
Равен Томсон
А. Јусуф Али

Содржина

[Фашистички гласови](#)

[Филозофи ата на фашизмот од Сер Освалд Мозли](#)

[Германи а и не зините жени од Ане Силиг-Томан Што е](#)

[соци ализам? од Јозеф Гебелс Светска](#)

[филозофи а и надворешна политика од Алфред Розенберг Фашизам,](#)

[жени и демократи а од Нора Елам Скапоцени хектари од](#)

[Јориан Џенкс Хитлеровиот](#)

[Берхтесгаден идила на Нова Германи а од Џоан Морган Нордиска светска](#)

[федераци а од Видкун Квислинг Интерпретаци а на](#)

[фашизмот од Клод Сатон Во ната во Шпани а од](#)

[генерал-ма ор Џ.Ф.Ц. Фулер Говорот на генерал Франко кон](#)

[економска ортологи а од](#)

[Езра Паунд Причини за падот од А. Равен Томсон Предадена](#)

[револуци а од Езра Паунд Марксизмот, доктрината](#)

[за распаѓање од Френсис Меквево](#)

[Непри ателот е либерализмот од Џ.К. Хе дон Томас Карла л](#)

[- националсоци алист од Вили ам Џо с](#)

[Вили ам Морис - националсоци алист од Артур Рид Евре скиот](#)

[мит од „Скептикус“](#)

[Муслиманскиот свет и Палестина од А. Јусуф Али Фашизам](#)

[и ди алектика од А. Ре вен Томсон Лишените од почвата](#)

[од Франсис Меквево Корпоративна економи а од А.](#)

[Ре вен Томсон Нацистичкото движење во](#)

[перспектива од Џе мс Дренан Соци алдемократи ата во](#)

[распаѓање од Џон Бекет Фашизам и во на од](#)

[генерал-ма ор Џ.Ф.Ц. Фулер Напред во фашизмот од Освалд](#)

[Мозли Сила преку радост од д-р Роберт Ле](#)

[Германската зимска помош од Макс Хангер](#)

Филозофијата на фашизмот од Сер Освалд Мозли

Предавање одржано од Сер Освалд Мозли на Англискиот говорен сојуз во среда, на 22 март 1933 година.

О Вашите противници тврдат дека фашизмот нема историска позадина или филозофија, а и мојата задача е денес попладне да сугерирам дека фашизмот има корени длабоко во историјата и дека е одржуван од некои од најдобрите достигнувања на спекулативниот ум. Секако, свесен сум дека не многу филозофија се придава на нашите активности во рубриците на дневниот печат, а кога прочитавте дека требаше да одржам предавање на тема „Филозофијата на фашизмот“, веројатно многумина од вас рекоа: „Што има овој гангстер со филозофијата?“ Сепак, верувам дека ќе верувате дека тие големи огледала на човечкиот ум не секогаш даваат многу точен одраз, и додека читате само за повозбудливите моменти од нашиот напредок, сепак постојат и други моменти, кои имаат одредена длабочина во мислата и конструктивната концепција. Досега е до одреден степен точно дека фашистичката филозофија не добила многу конкретна и дефинитивна форма, но мора да запомнете дека фашистичката вера постои само малку повеќе од десет години: таа е раст од последната деценија. Сепак, неговата филозофска позадина е веќе способна за некаква формулација, а тоа се случило во многу пократок временски период од соодветниот развој во која било друга голема политичка вера во историјата. Исто како што самото фашистичко движење, во неколку големи земји, напредувало кон власт со феноменална брзина, така и фашистичката вера и филозофија како трајна концепција, став кон животот, напредувале многу побрзо отколку филозофиите на постарите вери. Земете го либерализмот: Поминал многу долг интервал помеѓу делата на луѓе како Волтер и Русо и конечното формирање на либералното верување во рацете на англиските државници кон крајот на осумнаесеттиот и почетокот на деветнаесеттиот век.

Всушност, овие големи политички движења и психолошки превирања многу бавно се кристализираа во дефинитивен систем на размислување, како и во систем на дејствување; а во случајот на фашизмот веројатно е доста рано да се очекува на крајот од десет години дека таа би добила конкретна кристализирана форма. Сепак, верувам дека фашистичката филозофија може да се изрази на разбирлив начин и иако дава сосема нов придонес во мислата на ова време, сепак може да се покаже дека го црпи и своето потекло и својата историска поддршка од воспоставената мисла од минатото.

Во прв случај, претпоставувам дека повеќето филозофии на дејствување се изведени од синтеза на културни конфликти во претходен период. Таму каде што, во ерата на културата, на мислата, на апстрактната спекулација, наоѓате две големи култури во остра спротивност, обично во следната ера на дејствување ќе најдете некоја синтеза во пракса помеѓу тие две остри спротивности што води до практично кредо на дејствување. Оваа концепција може да ви изгледа како да сугерира, до одреден степен, на Шпенглеровски пристап; и сосема е точно дека големиот германски филозоф веројатно направил повеќе од кој било друг за да ја наслика широката позадина на фашистичката мисла. Но, тоа е многу широка позадина. Тоа е голема позадина на светската историја од која произлегува фашистичка сугестија. Не многу повеќе од тоа. И можеби е спречен да се доближи до темата поради неговиот вроден песимизам, кој, пак, би ви понизно сугерирал дека произлегува од неговото целосно незнаење за модерната наука и механичкиот развој.

Ако ги погледнете Шпенглеровите спектакли, сигурно ќе дојдете до заклучок за *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

екстреман песимизам затоа што го замаглуваат факторот кој за прв пат му ја дава во рацете на човекот можноста целосно да го елиминира проблемот со сиромаштијата. И верувам дека погрешното разбирање на овој огромен нов фактор од страна на нашиот германски филозоф го доведува до неговиот песимистички заклучок. Сепак, тоа во никој случај не го поништува неговиот огромен придонес во светската мисла.

Со право ќе заклучите дека мојот предлог за бракот на навидум спротивставени култури што во следната ера на дејствување ќе доведе до создавање на филозофско дете од тој период, кое се изразува во дејствување, има извесно потекло од Шпенглеровата мисла. Но, мислам дека можам да ви покажам како во реалната пракса таа теза функционира во случајот на фашизмот. Би ви предложил дека во минатиот век, главната интелектуална борба произлезе од огромното влијание на Ничеовата мисла врз христијанската цивилизација од две илјади години. Тоа влијание беше реализирано многу бавно. Неговите целосни импликации се манифестираат дури денес. Но, каде и да сакате во модерната мисла, ќе ги најдете резултатите од таа колосална борба за владеење на умот и духот на човекот. Постоеше религијата која, според Западот, широко доминираше во човечката мисла со векови. И одеднаш, за прв пат, таа религијата и таа мисла беа ефикасно предизвикани, а нејзините темели засега, барем, беа потресени. Беше осудена со бесна енергија а и со извонреден генијален - фундаментално осудена.

Јас самиот не го изнесувам аргументот против христијанството - како што ќе видите подоцна - бидејќи ќе ви покажам како верувам дека ническите и христијанските доктрини се способни за синтеза. Но, во овој момент е потребно да ги испитам суштинските разлики во овие две верувања и да видам каде се акумулирале разликите и каде се појавуваат сличностите.

Ниче ги оспорил, како што знаете, сите темели на христијанската мисла. Тој, всушност, рекол: „Ова е религијата на робот и на слабиот. Ова е верата на луѓето кои бегаат од животот, кои нема да се соочат со реалноста, кои бараат спасение во некој сонувачки задгробен живот - спасението кое немаат виталност ниту машкост да го зграбат за себе овде на земјата. Тоа произлегува од духот на слабост и предавање.“ Тој ја осудил со една голема фраза, ако добро се сеќавам, како „религијата која ја оковала и ослабела човештвото“.

И наместо оваа вера, тој ја создаде концепцијата за надчовекот, човекот кој се соочува со тешкотии, опасности, оди напред низ материјални работи и низ тешкотиите на околината, за да постигне, да победи и да создаде, овде на земјата, свој свет. Тоа беше предизвик за целата основа, не само на мислата, туку и на животот. И ја потресе до темел мислата за светот. На оние кои беа сериозно загрижени за таа контроверзност во тоа време, сигурно им се чинеше дека едното или другото од тие верувања мора да излезе како победник, а едното или другото мора да умре; дека каква било комбинација, каква било синтеза на тие спротивставени доктрини е сосема исклучена.

Сега верувам, како што често се случува во секојдневниот живот, дека верувањата кои изгледаат толку различни всушност се подложни на одредено помирување кога се испитуваат подетално, а всушност и на одредена синтеза; и мислам дека можам да ви покажам дека всушност, во фашистичката доктрина денес, наоѓате целосно спојување на големите карактеристики на обете верувања. Од една страна, во фашизмот, земен од христијанството, земен директно од христијанската концепција, наоѓате огромна визија за служење, за самоодрекување, за саможртва за каузата на другите, за каузата на светот, за каузата на вашата земја; не елиминирање на поединецот, туку спојување на поединецот во нешто многу поголемо од самиот себе; и ја имате таа основна доктрина на фашизмот - служење, самопредавање - на она што фашистот мора да го сфати како најголема кауза.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

и на големиот импулс на светот. Од друга страна, од Ничеовата мисла а наоѓате мажественоста, предизвикот кон сите постоечки нешта што го попречуваат движењето на човештвото, апсолутното отфрлање на доктрината за предавање; цврстата способност да се справите со сите пречки и да ги надминете. Всушност, имате создавање на доктрина за луѓе со енергија и самопомош, што е другата извонредна карактеристика на фашизмот.

Затоа наоѓаме - мислам дека можам да тврдам - некаква врска помеѓу тие две големи доктрини што се изразуваат во практичното верување на фашизмот денес. И тоа, всушност, се манифестира во целиот наш став кон животот. Можеме да го сведеме на малите детали од општото постоење. Од широка и на апстрактната концепција а можеме да се сведеме на деталните работи од секој дневниот живот. Бараме од сите наши луѓе доминантна концепција за јавна служба, но исто така им отстапуваме за возврат и веруваме дека во фашистичката концепција државата треба да отстапи апсолутна слобода. Во својот јавен живот, човекот мора да се однесува како достоин член на државата, во секое свое дејствие мора да се прилагодува на благосостојбата на нацијата. Од друга страна, тој добива од државата за возврат целосна слобода да живее и да се развива како индивидуа. И во нашиот морал - и мислам дека е можно да тврдам дека тоа е единствениот јавен морал во кој приватната пракса целосно се совпаѓа со јавниот протест - во нашиот морал единствениот тест за секое морално прашање е дали таа ја попречува или уништува на кој било начин моќта на поединецот да ѝ служи на државата. Тој мора да одговори на прашањата: „Дали ова дејствие ѝ штети на нацијата? Дали им штети на другите членови на нацијата? Дали ми штети на сопствената способност да ѝ служам на нацијата?“ И ако одговорот е јасен за сите тие прашања, поединецот има апсолутна слобода да прави што сака; и тоа му дава на поединецот убедливо на големата мерка на слобода под државата што кој било систем под државата или кој било религиозен авторитет некогаш му ја доделил на поединецот.

На блискиот пристап кон тој морален тест можеби бил пристапот на грчката цивилизација, која во организацијата, се разбира, имала концепција за државата не многу инфериорна во однос на денешната фашистичка концепција.

Тој став, таа филозофска позадина му наметнува на фашистот одредени многу јасни правила на општествено однесување, што претставува детален предизвик на постоечкиот поредок на нештата, иако нема да навлегуваме длабоко во овие детали, освен што покажуваме дека овие широки принципи се подложни на сведување на детали. На пример, сметаме за смешен систем во кој човек може да биде казнет ако дури и ризикува да се повреди себеси со пиење пијалок по часот кога е законски дозволено, но кој, во својот јавен капацитет како поголема или помала јавна личност, може со целосна неказнивост да преземе дејствија што можат да ја загрозат целата структура на државата. Ако ризикува и на малата штета на себеси, целата сила на законот е мобилизирана против него; сепак, во својот јавен капацитет, тој може да го загрози целиот живот на нацијата: тој може да ги загрози самите столбови на државата.

Фашистичкиот принцип е приватна слобода и јавна служба. Тоа ни наметнува, во нашиот јавен живот и во нашиот став кон другите луѓе, одредена дисциплина и одредено ограничување; но само во нашиот јавен живот; и би рекол многу силно дека единствениот начин да се има приватна слобода е преку јавна организација која ќе донесе некаков ред од економскиот хаос што постои во светот денес, и дека таквата јавна организација може да се обезбеди само со методите на авторитет и дисциплина кои се својствени на фашизмот.

Сепак, за да се вратиме на филозофската страна, откриваме дека природно му е наметната на фашистот од неговата филозофија одредена дисциплина во неговиот живот, уреден атлетизам, како што би го нарекол јас, и чувство на доверба во лидерството, верба во авторитетот, кои се туѓи на другите движења. И тука сме веднаш доведени во судир со фундаменталните постулати на социјализмот и либерализмот. Социјализмот, секако, остро се разликува од либерализмот во својата концепција за економска организација; *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

но во филозофијата мислам дека има малку социјалисти или либерали кои не би се согласиле дека тие навистина имаат заедничко потекло ако се вратиме доволно назад во ставот на Волтер-Русо за животот; и пред сè, второто. Сега, дали можам да ви ја предложам фундаменталната разлика што овде се јавува помеѓу либерализмот и социјализмот од една страна, и фашизмот од друга страна? Русо, според нас, или направил голема грешка или бил многу погрешно разбран. Русо рекол еднаквост. Ние одговараме: Ако мислите на еднаквост на можностите, да; ако мислите на еднаквост на човекот, не. Тоа е апсурд. Лично верувам дека ако правилно се чита, Русо мислел на еднаквост на можностите, дека главниот напад на Русо бил насочен - и правилно насочен - кон декадентниот систем под кој живеел. Всушност, тој рече: „Апсурдно е што ова мрзливо, декадентно благородништво на Франција“ (како што несомнено беше во тоа време) „да бара за себе привилегии кои го задушуваат животот на нацијата. Еднаквоста на можностите е фундаментална работа. Нека владеат оние кои се способни да владеат. Нека никој не владее затоа што неговиот дедо се докажал како способен да владее.“ Тоа беше бунт против привилегиите, потврда дека човекот со талент и капацитет треба да биде човекот што ќе ги води работите на една голема нација. Но, таа доктрина ја прифатила неговите подоцнежни ученици како значење на еднаквоста на човекот, дека сите луѓе се еднакви.

Од таа конструкција произлегува целата заблуда, како што ја гледаме ние. Тоа е очигледен и јасен апсурд. Еден човек, по ум и физика, се разликува многу од друг. Не станува збор, како што честопати велат социјалистите, за морална или духовна еднаквост. Тоа е сосема друга работа. Морално и духовно, човекот што чисти подови во голем бизнис може да биде многу подобар од менаџерот на тој бизнис. Но, прашањето е, кој човек е способен да ја извршува која работа. Која е соодветната функција што треба да ја изврши? Некои луѓе се добри во едно, а некои во друго.

Секако, целосно ја елиминираме концепцијата за општествена класа од фашизмот бидејќи таа се потпира на случајноста на наследувањето; но ние велиме дека одредени луѓе се природно способни да прават одредени работи, а други не. И откако ќе ја усвоите таа основа на размислување, ја оспорувате целата концепција за демократија.

Го оспорувате верувањето дека секое прашање во светот, колку и да е комплицирано, може да го реши секој, колку и да е неискусен; и навистина гледано во таа светлина, апсурдно е што техничар во Владата или во било што друго може да биде поучен од луѓе кои ја разгледуваат темата околу пет минути годишно. Ако влегов во инженерска работилница, го гледав инженерот како си ја врши работата, а потоа почнав да му кажувам како да ја направи, тој ќе ми кажеше - и со право - дека сум дрзок кретен. Слично на тоа, дека од човек кој воопшто не ги проучувал проблемите на земјата треба да се очекува да ја спушти криглата пиво на шанкот и да оди до гласачкото место и да даде детални упатства за тоа како неговата земја треба да се управува во текот на следните четири години, ни се чини апсурдна идеја. „Сите луѓе се еднакви и сите луѓе се подеднакво квалификувани да дадат мислење за која било тема, сè додека станува збор за тема толку комплицирана како што е управувањето на една земја“: тоа е толкувањето што го дава социјалдемократијата врз делата на Русо и таа концепција е очигледно апсурдна. Сепак, тоа е филозофската основа на целиот демократски систем. Затоа, ние ја оспоруваме таа основна концепција дека сите луѓе се еднакви да одлучуваат за сите проблеми. Ние ја прифаќаме и ја правиме своја еднаквоста на можностите и се спротивставуваме - и мора да се спротивставиме - на концепцијата за привилегирано наследување.

Кога човек ќе се докаже, може да се искачи на највисоките позиции во земјата, и целиот наш образовен систем мора да биде така осмислен. Но, тој нема да биде на врвот само затоа што неговиот татко или неговиот дедо биле таму пред него. И така, од една страна, ја оспоруваме привилегијата на десницата, а од друга страна ја оспоруваме апсурдната доктрина на левицата дека сите луѓе по дар од природата се еднакви. Сега можете да кажете, и можеби да кажете со одредена вистина, дека

Овие доктрини се слушнати и претходно, дека ова била основата на бонапартизмот, или да се вратиме уште подалеку на неговото потекло, дека била основата на цезаризмот.

Секако, вистина е дека фашизмот има историска врска со цезаризмот, но модерниот свет длабоко се разликува од формите и условите на античкиот свет. Модерната организација е премногу голема и премногу комплексна за да се потпира само на која било индивидуа, колку и да е надарен. Модерниот цезаризам, како и сè што е модерно, е колективен. Волјата и талентот само на индивидуата се заменуваат со волјата и способноста на дисциплинираните илјадници кои го сочинуваат фашистичкото движење. Секој Црнокошулаш е индивидуална клетка на колективен цезаризам. Организираната волја на посветените маси, подложена на доброволна дисциплина и инспирирана од страсниот идеал за национален опстанок, ја заменува волјата за моќ и повисок ред на индивидуалниот надчовек. Сепак, овој колективен цезаризам, вооружен со оружјето на модерната наука, стои во истата историска врска како и античкиот цезаризам кон реакцијата од една страна и кон анархијата од друга страна. Цезаризмот стоеше против спартацизмот од една страна и против патрицијанскиот сенат од друга страна. Таа позиција е стара колку и историјата на последните две илјади години. Но, во тие денови им недостасуваа можностите за конструктивни достигнувања што се присутни денес, а единствената лекција е што можеме да ја извлечеме од претходните докази за оваа доктрина е едноставно ова, дека секогаш кога светот, под влијание на Спартак, ќе се движеше кон целосен колапс и хаос, секогаш она што Шпенглер го нарекуваше „големите луѓе на фактите“ го извлекуваа светот од добиениот хаос и многу често му даваа на човештвото векови мир и ред во нов систем и нова стабилност. И тоа го правела, и го правела, современите фашистички движења, „со признавање на одредени фундаментални факти на политиката и филозофијата“. Повторно имате одреден спој на две навидум спротивставени доктрини. Честопати сме обвинети дека земаме нешто од десницата и нешто од левицата. Па, многу е разумно да се позајмува од други вери; да се отфрли она што е лошо и да се задржи она што е добро; и веднаш штом ќе се оддалечите од стариот парламентарен ум, секако ја гледате мудроста на секој таков курс. И фашизмот, секако, зема нешто од десницата и нешто од левицата, и на тоа додава нови факти за да се задоволи со модерното време.

Во оваа нова синтеза на фашизмот, приближувајќи се до нашата непосредна ситуација, откриваме дека го земаме големиот принцип на стабилност поддржан од авторитет, од ред, од дисциплина, што е атрибут на десницата, и го поврзуваме со принципот на напредок, на динамична промена, што го земаме од левицата. Конзервативизмот - да го наречеме со името по кое е познат во оваа земја - верува во стабилноста и ја поддржува со својата верба во редот; но онаму каде што конзервативизмот отсекогаш не успеал во современиот свет е во неговата неспособност да согледа дека стабилноста може да се постигне само преку напредок: дека постојаниот отпор кон промените ја забрзува револуционерната ситуација од која конзервативизмот на многу се плаши. Од друга страна, левицата отсекогаш не успеала да сфати, благодарение на својот Русоов комплекс, дека единствениот начин да се постигне напредок е да се усвојат извршните инструменти со кои единствено е овозможена промената.

Затоа, дојдовме до овој заклучок: дека можете да имате стабилност само ако сте подготвени да спроведете уредни промени, бидејќи за да останете стабилни, мора да се прилагодите на новите факти на новото време. Од друга страна, можете да го имате напредокот, кој левицата го посакува, само ако ги усвоите извршните инструменти на напредокот, имено, авторитетот, дисциплината и лојалноста, кои отсекогаш се сметале дека им припаѓаат само на десницата. Со обединување на овие два принципа, ја постигнуваме основата на фашистичката вера и фашистичката организација.

Повторно ќе речете: „Ова е повторно цезаризам или бонапартизам. Престана да биде прашање на чисто индивидуално водство. Машинеријата со која се справуваме е преголема за која било поединец да може сам да се справи. Затоа стана колективен цезаризам -

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

водство на организирана и дисциплинирана маса, поврзани во доброволна дисциплина со идеали за национална и светска обнова кои страшно ја инспирираат. Но, основните принципи остануваат исти; и затоа, додека вашето фашистичко движење може да ја исполни целта што ја изврши цезаризмот претходно, може да донесе ред од хаосот што го предизвика конфликтот меѓу Спартак и реакцијата, може за неколку години или неколку векови да му даде голем мир на светот, сепак во себе носи сопствено распаѓање и навистина не го постигнува она што ние веруваме дека е потребно.“

Верувам дека одговорот на тој случај, кој е единствениот навистина валиден случај, е дека секогаш порано, факторот на модерната наука недостасувал. Сега имате сосема нов фактор. Ако можете да воведете во вашиот систем на владеење нова ефикасност, и сите признаат дека таквите движења кога ќе дојдат на власт се барем ефикасни: ако можете да донесете во владата дури и за неколку години извршна власт и ефикасност што ги завршува работите, можете да го ослободите - и ќе го ослободите - затворениот гениј на науката да ја изврши задачата што треба да ја изврши во современиот свет. Какви и да се нашите различни ставови за структурата на државата и економијата, мислам дека сите мора да се согласиме дека би било можно, со разумна организација на светот, со моќта на модерната наука и на индустријата да се произведе, да се реши еднаш засекогаш проблемот со сиромаштијата и да се укинат, еднаш засекогаш, сиромаштијата и на лошите атрибути на болестите и страдањето од светот.

Затоа, ако е можно да се има ефикасна форма на влада, за таков систем, за прв пат во историјата, имате на располагање инструмент со кој лицето на земјата може да се промени засекогаш. Откако ќе се направи суштинското, откако модерната наука и техника ќе бидат ослободени и ќе ја извршат својата задача, откако ќе го промените вашиот политички и филозофски систем од преодна и политичка на трајна и техничка основа, нема да има повеќе потреба од политиката и од контроверзиите што го одвлекуваат вниманието на светот денес. проблемот со сиромаштијата ќе биде решен, главните проблеми ќе бидат отстранети како што можат, и како што сите знаат, можат да бидат, ако модерната наука е правилно мобилизирана. Тогаш човештвото ќе биде ослободено за работите во животот што се навистина важни.

Затоа, иако можеби е вистина дека одредени од овие феномени во вечните повторувања на историјата се видени во светот и претходно и видени со голема корист за човештвото, сепак никогаш порано големите извршни движења немале можност да ја завршат својата задача што сега има да доделува модерната наука и пронајдоци.

Во момент на голема светска криза, криза која на крајот неизбежно ќе се продлабочи, движење се појавува од историска позадина што го прави неговото појавување неизбежно, носејќи одредени традиционални атрибути изведени од многу славно минато, но соочувајќи се со фактите од денес вооружени со инструментите што само ова време му ги дало на човештвото. Со оваа нова и прекрасна случајност на инструмент и настан, проблемите на ова време можат да се надминат, а иднината може да се обезбеди во прогресивна стабилност. Можеби ова е последниот голем светски бран на бесмртното, вечно повторувачкото царско движење; но со помош на науката и со инспирацијата на современиот ум, овој бран ќе го однесе човештвото до другиот брег.

Потоа, конечно, „Цезаризмот“, на моќната еманација на човечкиот дух во висок стремеж кон трајно достигнување, ќе ја изврши својата светска мисија, ќе ја искупи својата жртва во борбата на вековите и ќе ја исполни својата историска судбина. Човештвото ослободено од сиромаштијата и од многуте ужаси и маки на болестите, за да ужива во свет прероден преку науката, сè уште ќе има потреба од фашистичко движење трансформирано во целта на нов и благороден поредок на човештвото; но нема да ви бидат потребни повеќе чудните и вознемирувачки луѓе *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

кои, во денови на борба и опасност и во ноќи на темнина и труд, го искави а челичниот инструмент со кој
светот ќе премине кон повисоки нешта.

Германија и нејзините жени од Ане Силиг-Томан

Д За време на мојата последна посета на Англија, многу Англичанки ме прашаа за положбата на жените во Третиот Рајх. Според приказните што ги слушнале, тие изгледаа мислеле дека ние сме само робинки. Всушност, тие го кажаа ова отворено и додале дека нè сожалуваат од дното на срцето. Би сакала да ви кажам како ние, Германките, се чувствуваме во врска со Новиот Рајх, а ќе почнам со сопругите и мајките.

Сите знаеме од историјата дека секоја револуција е проследена со нови уставни форми, а поради востанието кое ги произведе овие нови форми, генерално наоѓаме фундаментални промени и во општествениот живот на луѓето. Новиот систем во Германија, „националсоцијализам“, дојде како добредојдена промена за милиони семејства, кои ужасно страдаа од последиците од војната, која го направи животот товар за многу мајки и нивните деца. Задача на Адолф Хитлер беше да им помогне и да ја стави крај на катастрофалната идеја дека „подобро е воопшто да немаме деца“.

Не смеаме да заборавиме дека себичноста беше основа на стариот систем пред Фирерот да дојде да го изгради новиот Рајх. Тоа беше оној кој ги натера германските жени повторно да веруваат дека семејството е суштинска единица на државата, а во него мајката е жив симбол на националниот опстанок преку нејзиното одгледување здрави деца. Мајчинството и женственоста го вратија своето старо значење и слава.

СЛУЖБА ЗА МАЈКИ

Во 1934 година, Национал-социјалистичката лига на жени се собра за прв пат за искрена соработка и ја основа Рајхската служба за мајки. Оваа служба ја администрира секоја гранка на Лигата и се состои од специјални курсеви за обука отворени за сите жени, мажени или неженети, млади и стари. Од 1934 година, не помалку од 600.000 Германки ги посетувале овие курсеви и добиле обука за домаќинство, готвење и шиене, како и елементи на хигиена и нега. Исто така, бидејќи ние Германките припаѓаме на нација без колонии, мора да внимаваме на секаков вид суровина, а на овие курсеви жените учат како да ги претворат навидум бескорисните работи во корисна намена. Како по правило, секој курс опфаќа десет вечери, со вкупно дваесет и четири часа обука.

Цената на таков курс варира помеѓу два до три марки на село и од три до пет марки во градот. Од оние кои можат да си го дозволат тоа се очекува да платат во целост, но дополнителни износи се придонесуваат од Женската секција на Работничкиот фронт и Национал-социјалистичката организација за благосостојба за оние кои не можат да си ги дозволат овие плаќања. Многу често целата сума ја плаќа работодавачот за девојка која наскоро ќе се пензионира од работа поради брак. Постојат неколку стотици такви училишта за мајки трајно основани во Германија, кои наоѓаат професија за илјадници волонтерски работници како старатели, наставници појавна благосостојба, младински лидери и така натаму. Токму ваквата работа ја дава можност на секоја Германка активно да учествува во животот на Национал-социјалистичката држава, бидејќи секоја жена сафа дека мора да учествува рамо до рамо со мажите кои имаат иста одговорност за иднината на нашата нација.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

РАБОТНИЧКАТА ЖЕНА

Ништо не е повеќе дискутирано од другите нации отколку позицијата на професионалните - и работничките жени во Третиот Рајх. Противниците на националсоцијализмот инсистираа дека од моментот кога Адолф Хитлер дојде на власт, сите работнички жени ќе бидат насилно отстранети од нивните занимања и заменети со мажи. Всушност, ништо не може да биде поспротивно на вистината, бидејќи сите активни жени во индустријата и професиите се организирани во рамките на Работничкиот фронт, а оние жени кои претходно не биле вработени, но сакале да помогнат во изградбата на Новиот Рајх, доброволно влегоа во Лигата на жени, под национално водство на фрау Шолц-Клинк. Во овие две организации ги наоѓаме домаќинката, наставничката, медицинската сестра, бабицата, уметницата, лекарката и сите жени со универзитетски квалификации.

Бидејќи идеалот на националсоцијализмот е да го зачува семејството како основна единица на државата, вистина е дека Работничкиот фронт го обезбеди отстранувањето на жените од фабричката работа, што е несоодветно за женската фигура, заменувајќи ги со невработени мажи. Сепак, овие жени нашле попријатна работа на друго место.

Германските жени сè уште се вработени во сите занаети поврзани со облека, а милиони покрај тоа се наставници, медицински сестри и домашни слугинки, додека има голем број жени докторки, жени како архитектки и на сцената и во филмовите, не само како актерки, туку и како извонредни продуцентки, како што е познатата Лени Рифенштал, која е задолжена за целата фотографија на важни партиски состаноци и на Олимписките игри. Исто така, милиони жени се вработени во општата индустрија, формирајќи посебен дел, како што реков, на Работничкиот фронт. Секако не може да се каже дека германските жени се турнати дома.

ДОМАШНИ УСЛУГИ

Дури и оние кои, како домашни слугинки или домаќинки, се посебно ограничени на домашната сфера, добија посебно внимание. Кога Адолф Хитлер дојде на власт, на Лигата на жени ѝ беше доделена посебна задача да ги надмине универзалните предрасуди дека домашната работа е занимање само за пониските класи. Сега секое девојче, без разлика дали е богато или сиромашно, по завршувањето на училиштето мора да положи строг испит за домашните обврски, а покрај ова, повеќето од нашите девојчиња на осумнаесет години, пред да започнат со својата професија, волонтираат во Женската работна служба, која често вклучува домашни обврски за да се олесни работата на некоја вредно работлива мајка.

Уделот на жената во новиот општествен поредок не е планиран врз основа на стариот слоган „Права на жените“, туку во однос на услугата што жената може да донесе на заедницата како целина - нацијата. Бидејќи влијанието на жената отсекогаш било на големо во обликувањето на интимниот општествен живот на нацијата, не сме толку загрижени каде се дава нашата услуга, туку како се дава.

ГЕРМАНСКАТА ДЕВОЈКА

Веќе во училиште, германското девојче се приклучува на BDM (Bund Deutscher Mädel), што е најголемата организација од ваков вид во светот. Поврзана со Хитлеровото младинско движење, BDM добива детални инструкции за обука, а особено за всадување здрава филозофија на животот (Weltanschauung) од Националниот младински лидер, Балдур фон Ширах.

Четириесет училишта се изградени низ целата земја со единствена цел да ги учат девојчињата како...

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

младински лидери врз основа на овие принципи.

Како идни мајки, докторки, економистки, учителки, адвокати итн., сите германски девојки имаат обврска да ги користат своите дарови за на добра национална цел, но прво мора да стекнат, како основа, сигурна социјална позадина. Каде ова може подобро да се добие отколку во другарството на германската организација на девојки, БДМ? Првата неопходност е физичката обука, и затоа секое девојче мора да помине низ систематски развој на своите физички стандарди според возраста. Во исто време се дава обука за прва помош и нега. Постојат кампови за БДМ каде што девојките учат да помагаат на терен, како и домашни училишта за обука како детски медицински сестри, нутриционисти и други домашни работи.

Кога девојчињата ќе го напуштат училиштето, тие се охрабруваат да поминат една година во „Службата за годишна работа на земјата“, работејќи корисна работа на земјата. Ова е паралелна организација на „Службата за труд“ за младите мажи и извршува корисна работа која не се натпреварува со нормалните занимања. Всушност, работа од голема економска вредност е пронајдена во замената на жените онеспособени од болест и давањето соодветен одмор за закрепнување. Ова е особено поволно во случајот на преоптоварената мајка, чија домашна работа ја преземаат девојчињата од „Службата за труд“, додека нејзините деца се згрижени во локална „градинка“.

Иако самата статистика на оваа гигантска организација на жените од Германија е доволно импресивна, вистинската вредност лежи во создадените морални стандарди. Германката во нејзиното BDM и „Годишна служба на земјоштите“ стекнува не само големо искуство, туку и чувство на општествена одговорност, бидејќи добива токму слични предавања и инструкции за политички и економски проблеми како и младите мажи во нивните организации. Секој што посетил женски работен логор бил воодушевен од силните, добро градени девојки, чии очи блескаат од здравје и среќа. Многу од моите англиски пријатели ме прашаа овде: „Како е можно целата атмосфера на вашите млади луѓе да е толку полна со чистота и силна сила и живот?“

Како успеавте во тоа?“ Може да има само еден одговор, „Духот на Адолф Хитлер“!

Што е социјализам?

од Јозеф Гебелс

Е Многу разумната модерна политичка концепција се врти, без разлика дали е признаена или не, околу централниот фактор на целиот иден развој - општествениот проблем.

Социјалната неволја е повеќе од прашање од животна важност. Да не беше ништо повеќе од тоа, марксистот би бил во право. Пролетерот не е интернационален од љубов кон меѓународно мешање, туку поради трагичното сознание дека, порано, не постоело национално решение за неговиот проблем на постоење. Буржоаската себичност и еврејската конкуренција работела заедно, свесно и несвесно, и го создадоа она што им ја краде на луѓето самата светлина и здив на животот - класната војна.

Социјалната неволја раѓа страст за безбедност. Длабоко во пролетаријатот дреме љубов кон Домот, Земјата и Татковината, која наоѓа израз во добри, како и во лоши форми, секогаш подготвена за на благородната жртва. Дури и под марксизмот, пролетаријатот не чувствува омраза кон Татковината, туку само кон таа буржоаска перверзија на Татковината - Системот. Овој систем навистина создаде состојба во која национализмот и капитализмот беа едно исто. Борбата против интернационализмот никогаш не може да се добие со фрази. Социјалната неволја може да се реши само преку социјална акција. Пролетаријатот ќе продолжи да размислува меѓународно сè додека нема удел во Нацијата. Како може некој да сака и почитува нешто што не го познава?

Социјалниот проблем е прашање на повторно освестување на меѓународниот градски пролетаријат за својот фундаментален однос со почвата. Човекот може да се вкорени само во сопствената почва. Тој се чувствува поврзан само со она што е негово. Единствената ефикасна борба против болшевизмот е елиминирање на капитализмот.

Тоа го покажува недостатокот на политички инстинкт кај средната класа што тие се идентификуваа со капитализмот, со кој, на крајот на краиштата, имаа малку работа. Капитализмот е неморална распределба на капиталот. Капитализмот во економијата е исто што и демократијата во политиката: имено, неморалната распределба на моќта во рамките на државата. И двата фактори, капитализмот и демократијата - нивниот однос е како син кон татко - се заколнати непријатели на новата општествена организација на државата. Досега тие беа задоволни со игнорирање на општествениот проблем и го избегнуваа прашањето колку што беше можно повеќе со лицемерно искажување на филантропија. Тоа е трагедијата на либерализмот - филантропија: конгломерат од буржоаска кукавичлук, сентименталност, садизам и страв. Целата приказна за општественото „подобрување“ се одвива пред нашите очи како ужасен пример за либералната неспособност да се справи со општествениот проблем - а уште помалку да ги разбере неговите длабочини. Општествениот проблем нема никаква, апсолутно никаква врска со сентименталноста и „милосрдие“то. Тоа е проблем на национална неопходност. Не е само фактот дека неколку милиони луѓе гладуваат што му дава на овој проблем светска политичка важност, туку тоа што може да предизвика колапс на нацијата. Само тоа им дава континуитет на општествените идеи. Сентименталноста и „милосрдие“то се сосема несигурни сами по себе. Националната неопходност сама по себе создава фанатизам и жесток импулс на верата. Затоа, општествениот проблем е втемелен во структурата на идните политички случувања и им дава на младите нови должност

Од ова сознание произлегува вистински општествен концепт на државата, кој има малку врска со

Марксистичко-пролетерски како и со либерално-демократските поими. Размислувам во општествена смисла кога им посакувам на угнетените класи на моите сонародници остварување на нивните природни права, како права, а не како повеќе или помалку доброволни подароци. Размислувам во општествена смисла кога ги барам овие права не од мотиви на буржоаски страв или сентименталност, туку од остварување на националната неопходност и социјалната правда.

Либералниот човек размислува како буржоа; марксистичкиот човек размислува како пролетер; социјалниот човек размислува национално, во смисла на национална држава дизајнирана да исполни заедничка судбина. За него националното и социјалното размислување значат едно исто: љубов кон нацијата; верба во неопходната иднина; и волја за слобода.

Светска филозофија и надворешна политика од Алфред Розенберг

Во секојдневниот живот, просечниот човек ретко сфаќа дека политичкиот и општествениот живот во крајна линија се обликувани од филозофски мотиви. Концептот на буржоаскиот морален кодекс, концепцијата на правото и сè друго во секојдневниот живот што е поврзано со него, секогаш се некако одредени од внатрешниот став на човекот кон нив; но само по повод големи револуционерни настани, кои влијаат на животот на една нација како целина, луѓето стануваат јасно свесни за овој факт. Може да се каже дека ова се случува денес низ целиот свет. Без разлика каков може да биде непосредниот ефект од конфликтот од 1914-1918 година врз политичките настани на различните нации и држави, постои еден факт што се импресионира во сè поголема мера врз сите умови чии мисли не се само површни, а тоа е дека по таков огромен пресврт луѓето не можат едноставно да се вратат на своето претходно секојдневно постоење како ништо да не се случило. Практично секоја нација во светот била погодена од големите борби на Втората светска војна или барем во одредена мера страдала од нејзините последици. Милиони и милиони луѓе се соочуваат со судбина која ја преплавила со очигледна ненадејност и која покренала прашања многу различни од оние што биле важни со децении.

Пред 1914 година, светот живееше во атмосфера на оптимизам. Точно е дека оние на одговорни позиции во различните земји гледаа дека облаците се собираат одново и одново на политичкиот хоризонт, но дури и меѓу државниците имаше многумина кои веруваа дека, исто како и во претходните слични прилики, политичкиот систем на секојдневен компромис ќе победи. Економистите пресметаа со математичка прецизност дека секој конфликт меѓу големите нации ќе има толку катастрофални економски и социјални резултати, што колапсот на светската економска структура ќе биде неизбежен и ќе доведе до крај на војната во рок од неколку месеци. Интелектуалните оптимисти ги темелеа своите надежи на верувањето дека „светскиот здрав разум“ ќе победи и се согласи а со водечките економисти велеле дека нациите никогаш нема да го толерираат лудилото на еден свет.

војна.

Но, како и самата природа, животот на луѓето и расите не напредуваше по правиот пат на логиката, туку по мачните заобиколни патишта на возбудени чувства и диви страсти. Токму овие непресметливи елементи конечно ја ослободија светската катастрофа. Важно е, мислам, да препознаеме денес дека 1914 година не само што го означил почетокот на голема воена борба, туку дека во тие фатални денови од август целиот стар свет почнал да се урива. Фактот дека нациите и нивните водачи не беа во можност да спречат таков ужасен конфликт е убедлив доказ дека социјалните конфликти, целата тенденција на светската економија од тоа време и општествената структура на нациите, повеќе не беа доволно моќни за да гарантираат јасно дефинирана мировна политика. Напротив, толку многу внимание мораше да се посвети на хаотичните масовни движења на пониските слоеви, на политичките страсти и на економските интереси, што кормилото честопати им се лизгаше од рацете на државниците и светот се тетеравеше кон судир од кој почнал да се опоравува само многу години подоцна, откако беа потрошени херојски сили и беа направени огромни жртви.

Природно е дека ова закрепнување на обичниот ум, оваа критика на минатото и сегашноста, прво ќе се манифестираат во оние земји каде што воениот и политичкиот пораз го направи јасен...

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

проблеми многу поочигледни отколку во државите кои, барем засега, можеа да живеат од плодовите на своите воени победи. Сите ферментирачки процеси, многу различни по природа, што се случија во Русија, Унгарија, Германија и Турција, на секој интелегентен набљудувач на светската политика му се чинат како несомнени знаци на колапсот на веќе споменатиот стар поредок и на обид за создавање нов свет, на еден или друг начин. Ова не се должи толку на логичното препознавање на она што е соодветно или не, туку на внатрешната промена на карактерот кој, свртувајќи се кон сегашноста, како и кон минатото, изјави: „Ова не може да продолжи повеќе“.

Оваа внатрешна резолуција е од поголемо значење од сè друго и не може да се елиминира со никаков аргумент. Овие нови ментални ставови на народите, без разлика дали се во една или друга насока, се одлучувачка причина за изградба или уништување, според случајот. Центарот на гравитација на нашето сегашно движење во светската политика произлегува од спротивставувањето и силата на овие различни ментални енергии.

Ние, националсоцијалистите, во добро дефиниран став на умот го гледаме она што го нарекуваме „светска филозофија“ (Weltanschauung). Овој збор, чиј прецизен превод на други јазици е на тежок, на прво место означува токму она што го наведува: посебен начин на гледање на светот, т.е. јасно разбирлив внатрешен став на душата, умот и карактерот кон надворешните нешта. Став кој одлучува за „да“ или „не“, кој, ако е глас на милиони, го обликува начинот на живот, структурата на државата, должностите и привилегиите на една раса или народ. Затоа, овој став е суштински фундаментален и одлучувачки фактор. Ако ги проникнува сите различни сфери на животот, тогаш можеме да зборуваме за обединета и униформна нација; тогаш можеме да кажеме дека државата, народот и „светската филозофија“ се споиле во едно. Се разбира, ова се случува само во многу ретки прилики. Повеќето нации под влијание на расните карактеристики и политичките настани се погодени од различни струи во различните сфери на животот, кои често доведуваат до најсериозни конфликти во нацијата.

„Светската филозофија“ затоа не е еквивалентна на религијата, но може да ја вклучува втората. На „светската филозофија“ може да ѝ се даде посебен карактер религијата или науката; таа може да биде обликувана од уметничките или културните квалитети на една нација. Ако „светската филозофија“ на еден народ е навистина длабока и искрена, таа ќе вклучува и карактеризира сè. Од друга страна, таа е доволно пространа за да ги вклучи на различните ментални и духовни темпераменти.

Ставот на различните нации и на истакнати личности кон прашањата поврзани со светската филозофија, без разлика дали се од религиозна, научна или културна природа, бил важен фактор што придонесувал во одредувањето не само на интелектуалниот, туку и на политичкиот живот на народите низ сите векови од минатото, и јас сум на мислење дека прашањето каков ефект имала светската филозофија врз надворешната политика во текот на големите епохи од историјата, е еден од најинтересните проблеми на светската историја. Се сомневам, всушност, дали ова прашање досега претставувало предмет на доволно длабинско проучување, иако треба да им се допадне не само на истражувачите, туку и на секој државник.

Дали би ми дозволиле да наведам неколку примери за да покажам колку решително еден политички „Светската филозофија“ може да влијае на развојот на историјата со векови и милениуми?

Кога христијанската религија се проширила од Медитеранот на европскиот континент и едно германско племе по друго станало христијанин, се покажало дека речиси сите тие неј прифатиле римокатоличката догма, туку станале Аријанци, т.е. следбеници на Ариј, чија концепција за личноста и божествената положба на основачот на христијанството материјално се разликувала од онаа на Римокатоличката црква. Само едно важно племе станало римокатоличко, поради својата

погодност на водачот, имено Франконците. Сепак, овие Франконци беа и на силното племе од воена гледна точка и не се оддалечи а многу од својот оригинален дом, како Источногерманците, и затоа стариот Рим беше поврзан со цврста млада вол а која потоа беше свртена кон Исток. Оваа вол а беше победничка и на воен и на светско-филозофски план. Ари од Александрија (починал во 336 година од н.е.) учел дека Христос не е Бог, туку е создаден од него. Неговата доктрина била забранета од Никејскиот собор и затоа Европа не станала аријанска како што изгледало веројатно на почетокот, туку римокатоличка. Тука имаме, тогаш, победа на една идеја над другата, придружена со неизмерни последици од гледна точка на светската историја. Доколку другите, аријански, племиња ги беа победиле Франконците, Европа ќе добиеше сосема поинаков духовен аспект и целото протестантско движење кое се материјализираше подоцна немаше да се појави; барем не во иста форма.

Втор пример што покажува како „светската филозофија“ заснована на религијата наметнува својата вол а врз цели нации, ни дава исламот. Ова верување обедини безброј бедуински племиња кои, силни во својата вера, го освоија целиот северен дел од Африка и ја нападнаа Јужна Европа. Иако одбиена од Европјанците кои се бореа за нивна независност, мухамедската религија остави свој белег на значителен дел од населената земја: од Гибралтар преку Африка, Палестина и така натаму, па сè до Индија. Политичките движења и горчливите непријателства, кои продолжуваат до ден-денес, покажуваат како дадена „светска филозофија“ делува како континуирана движечка сила, принудувајќи ги сите нации кои се под нејзина власт да ја пропагираат и бранат својата посебна „светска филозофија“, нивниот начин на живот, нивната концепција за владеење, нивната култура.

Откако Универзалната Црква остана победничка со векови, во многу делови од Европа избувнаа насилни бунтови против неа. Тие предизвикаа протести од народот кои го потресоа светот и се темелеа на заедничка идеологија. Со векови борбата на различните протестантски народи против Универзалната Црква и нејзините воени претставници беснееше низ Европа. Но, во средината на оваа борба, европскиот колективен ум се сврте во сосема нова насока на најкарактеристичен начин: од суштински религиозна или догматска борба, контроверзноста стана национална. Заштитата на националната структура ќе ги помести етичките вредности, дури и ако нивните претставници се од највисок ред. Можеби најдобриот пример за ова свртување кон нова епоха е случајот со кардиналот Ришел. Тој во себе го гледаше водечкиот министер на Луј XIII и наследникот на Луј XI, во спроведувањето на планот за национално обединување што вториот го замисли; од друга страна, тој беше епископ, а подоцна и кардинал на Римската црква. На Парискиот двор римокатоличкото влијание имаше превласт и беше претставено првенствено од шпанската партија. Политиката на Рим несомнено им одеше во прилог на Шпанија и Хабсбурзите, а завршувањето на победата на Хиспано-Хабсбурзите над Франција сигурно ќе резултираше со чисто католичка супериорност во Европа долго време. Но, Ришел, иако бараше слобода за Римската црква во сите свои пактови со своите протестантски сојузници, ја префрли својата поддршка на другата страна и направи сè што можеше за да ја мобилизира светот против Хабсбурзите и да ја скрши моќта на Шпанија, неутрализирајќи ја во исто време и световната моќ на Папата. Против сите папски пријатели на францускиот двор, тој донесе сите мерки за консолидирање на супериорноста на Франција; за да ја обезбеди нејзината независност, ги уништи протестантите во сопствената земја, но склучи сојузи со Густав Адолф и со Бернхард, во водата од Вајмар. Тој дури им нареди на француските топови да пукаат врз папските војници. Мислам дека овие истреби, испукани против римската војска по наредба на римски кардинал, го симболизираат свртувањето на Европа кон нов став кој, потоа, никогаш не престана да биде присутен во животот на нашиот континент.

Во деветнаесеттиот век, овој став претрпе промена кон нова форма на европски национализам. Насекаде во светот, националната идеја беше ослободителна мисла за животот. Доказ за ова се наоѓа во многу дела од тоа време, како и во личностите на Вашингтон, Боливар и Гарибалди. Во исто време, сепак, науката и трговијата добија сè поголемо значење, а изреката на Валтер Ратенау: „Судбината ја одлучува економијата“ стана „латмотив“ за разработка на повеќето општествени проблеми. Друг важен фактор беше бројката на населението во неколкуте држави, што ги натера да бараат пазари за производи и снабдување со сировини насекаде во светот. Овој став беше спонзориран и пропагиран главно од луѓе расфрлани низ целиот свет. Се залагаше за тоа дека треба да се стремиме кон „Светска Република“ и дека претходно постоечките национално-економски системи треба да бидат заменети со таканаречен светски економски систем, по можност под централна контрола.

Точно е дека на почетокот на векот постоеле некои национални држави од воено-политички карактер, но гледано од економска гледна точка, постоела речиси безнадежна конфузија на многу различни економски групи, комерцијални и индустриски фондови и меѓународни банки, кои се спротивставувале една на друга и чиј успех или неуспех сигурно ќе влијаел на толку многу луѓе што националната политика била принудена да се потчини на овие приватни интереси и да ги признае во поголем дел како од национално значење.

Како протест против општествените ефекти од овој чисто економски систем во секој поглед, милиони луѓе се кренаа и ги слушаа доктрините што проповедаа општествена слобода преку движење што ги опфаќаше сите нации, т.е. Марксистичко-комунистичката интернационала. Сите овие струи и тенденции, кои постојано се комплицираа и се засилуваа со нови споредни прашања, доведоа до пречка на крајот на деветнаесеттиот век и со сигурност може да се каже дека Фридрих Ниче беше најчувствителниот сеизмограф на овие потреси што го потресоа целиот свет. Тој не се препушти на сентиментална филозофија, туку доживеа претчувство за настаните што требаше да влијаат на стотици милиони луѓе.

Сознанието дека општественото ткиво ќе се сруши во нигилизам под влијание и на граѓанските и на марксистичките сили, а во исто време и надежта дека од оваа катастрофа ќе произлезе силна раса, ги карактеризираат неговите афоризми и сите негови дела. Во исто време, луѓе како Пол де Лагард и Рихард Вагнер чувствувале дека светот се ближи кон својот крај и дека треба да се роди нов свет. Во Русија, Достоевски го насликал крајот на Русија во мрачни нивјанси. И додека чувството на екстремна несигурност станало универзално, овие идеи, без никаква форма, нашле прифаќање во главните градови на сите нации. Русија паднала, а на власт дошле тенденциите што Достоевски ги предвидел во своите „Браќа Карамазови“ и „Демони“. Комунизмот победил во Русија против сите општествени теории, не преку пролетерска масовна организација на градовите, туку преку фактот дека волјата што била скршена веќе била под влијание на силен неевропски карактер.

Ако ги разгледаме овие различни светски филозофии, кои честопати се чини дека се спротивставуваат една на друга во смртоносен антагонизам, ќе откриеме дека сите тие имаат една заедничка карактеристика. Сите тие произлегуваат од добро дефинирана доктрина, без разлика дали втората е од религиозна, научна или социјално-етичка природа. Врз основа на овие доктрини или исповеди на верата тие градат програма, ги собираат сите оние кои веруваат во оваа програма и се трудат со сите политички и воени сили што им се на располагање да ја спроведат оваа доктринарна програма.

Генерално и политички гледано, овој став е поврзан со она што може да се нарече „универзалност“. Оваа универзалност постои, без разлика дали поединецот е назначен за врховен господар од кого светското движење ги добива своите закони, или дали е засновано на апстрактни

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

општество или врз коа било посебна теорија. Всушност, изминатите петнаесет векови европска историја покажуваат дека сите нации се движат некаде во рамките на таква универзално замислена „светска филозофија“ и дека сите големи борби меѓу нациите го следеле својот тек во рамките на доктрина коа имала универзален карактер. Оваа доктрина била карактеризирана со религиозна универзалност во римокатоличката „светска филозофија“; а истата карактеристика постоела и во протестантската догма, иако во поинаква форма и и покрај индивидуалистичките резултати; во системот на либерализмот наоѓаме социјално-етичка универзалност, каква што била проповедана за време на Француската револуција; и тоа била нихилистичка универзалност коа го карактеризирала огранокот на марксистичкото движење, Светскиот комунизам, кој повеќе не признавал националности и држави, туку само Сојуз на социјалистички советски републики, на кој во секое време би се додале и други советски републики.

Одлучувачката и радикална светско-филозофска промена, каква што ја гледаме денес, се состои во нашето цврсто убедување дека претстојната борба повеќе нема да има ист карактер како порано и дека националните борби нема да се водат во рамките на која било дадена „светска филозофија“ од универзалистички вид, туку дека овие борби ќе се водат во рамките на националистичката „светска филозофија“. Со други зборови: тенденциите кои порано беа чисто државни, стануваат пошироки и се разгледуваат од светско-филозофски агол, развивајќи се во одлучувачки фактор во регулирањето на животот во неговиот најширок концепт. На почетокот на нашата сегашна ера, владеењето на универзалната црква беше највисокиот религиозен и политички елемент. Кога се случи првиот бунт, две религиозни конфесии се спротивставија една на друга. Во подоцнежна фаза од оваа борба, овие главни фактори беа пренесени од религиозната на државно-политичката арена, кој прво доби форма на монархија, а конечно и на републиканска идеја.

На крајот на деветнаесеттиот и почетокот на дваесеттиот век, откриваме дека класната идеја стоела највисоко во уловите на милиони луѓе. И секој од овие различни фактори го формирал фундаменталниот политички принцип на една од различните партии, особено во Германија. Главниот фактор на средниот век бил претставен од Партијата на центарот; династичката идеја од поранешните конзервативни групи; економската идеја споена со републиканската идеја од демократската партија; а класната идеја од марксистичките групи. Наспроти сите овие групи што постоеле во Германија, Национал-социјалистичкото движење прогласило нов, а сепак стар, главен фактор, имено - идеалот за национална чест.

Сите борби во последните четиринаесет години, до 1933 година, се водеа под ова знаме. Меѓутоа, ако тоа доби мистична сила, тоа беше можно само затоа што една голема нација, свесна за својата чест, претрпе колапс, по што остана да се донесе само една одлука. Или старите политички групи мораа уште повеќе да се толерираат како претставници на филозофиите на стариот свет, или мораше да се создаде нова политичка филозофија заснована на нови принципи како основа на животот на германскиот народ. Не треба да истакнувам дека идејата за национална чест не е нова идеја што се појави одеднаш; всушност, откако постои германски народ, целата негова уметност и литература се вртеа околу него. „Хилдебрандов еп“, „Нибелунгените песни“ и „Сагата за Гудрун“ го докажуваат ова, како и целата германска хероска музика. Освен ова, оваа идеја беше во коренот на правните кодекси на старите германски „саксонски закони“ и „Граѓанското право“ (Stadtrecht) кои за многу народи станаа основа на многу фактори што на крајот доведоа до обединување. Ниту, пак, е потребно да нагласам дека она што го кажувам овде не е наменето како референца или критика на други нации.

Мојата единствена цел е да објаснам што се случило овде во Германија и да покажам дека во овој случај не се работи за една од многуте револуции, туку за одлучувачката револуција во Германската историја започна: револуција која не започна ненадејно, туку чии принципи

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

може да се на де во германските селански во ни, во законските акти на старите „Слободни градови“, ка
Фредерик Велики, ка водачите на германските ослободителни во ни од 1813 година и ка големите
мислители на пресвртницата од осумнаесеттиот до деветнаесеттиот век.

И дозволете ми да из авам овде дека ово страствен германски национализам навистина не е закана за
легитимниот национализам на другите народи, туку дека токму ово германски национализам, со сво ата
духовна супериорност над сите други прашања, може сам да а гарантира таа праведна рамнотежа по ко а
копнее целиот свет. Авторитарната држава, денес заснована на Национал-соци алистичкото движење, е во
позици а да а елиминира неоправданата културна пропаганда меѓу луѓето од други раси, како и
беззаконската економска експанзи а што инаку би можела да а одведе германската наци а од економски
конфликти во политички судири со други нации.

Германскиот национализам, „светска филозофи а“ заснована на раса и почва, не е догма поврзана со
универзалноста; ниту не зините премиси ниту неговите заклучоци не а вклучуваат претпоставката дека
треба да вли ае на други, а со тоа и на различни нации и раси. Од друга страна, сметаме дека нашата
филозофи а претставува и враќање кон почитувано восхитување на природата и не зините закони. Затоа,
националсоци алистичката „светска филозофи а“ за нас значи намерно оттргнување од оние форми на
национален живот кои не им даваат должно значење на карактеристиките на различните народи и раси;
отфрлање на оние културно-научни доктрини кои тврдат дека се однесуваат на сите нации подеднакво; и
конечно, ние го гледаме како обид да постигнеме повисока и во исто време подлабока свест за нашите
сопствени движечки сили во истите овие сфери. Нашата нова „светска филозофи а“, далеку од презирање на
другите, е суштински елемент во воспоставувањето реципрочно вистинско почитување меѓу нациите и
културите.

Поради оваа причина, на пример, Национал-соци алистичкото движење има на големо почитување кон
сосема поинаква раса и државен устав, при што обете имаат свои посебни карактеристики. Во двете големи
нации на Далечниот Исток гледаме структури кои се изградени врз сопствени темели. За нас, Јапони а, чи а
истори а датира од ил адници години, е восхитувачка во сво от религиозен израз, во не зината
потчинетост на државниот авторитет и не зината посветеност на националните интереси. Кинеската наци а,
исто така, се развила од една форма на „светска филозофи а“, економи а и соци ална етика, ко а, иако
денес изгледа распадна, можеби сепак ќе оживее. И ќе го гледаме ово обид за реорганизаци а со ист
интерес и почит што им го даваме на сите благородни амбиции на другите нации.

Типично е дека ерата на практично неконтролирана експанзи а на многу нации низ целиот свет доведе
до конфликт и до сфаќање на фактот дека по ово период на економска експанзи а, започна период на
контракци а. Во него секо а наци а ќе а прона де сво ата вистинска форма. Дека оваа борба постои
ка сите нации без исклучок се покажува со насилни судири од соци ална или светско-филозофска природа
низ целиот свет. Тие докажуваат постоење на речиси универзален недостаток на вера и покажуваат дека
постапките на нациите не се водени во кра на лини а од добро дефинирана иде а, туку дека голем бро
различни системи се борат за превласт без да до дат до тра на одлука.

Ако правилно ги толкуваме знаците и ознаките на современата политика, се чини дека менталната борба
на сите нации се центрира околу желбата да ги заменат сите системи што водат нерешителна во на со еден
од овие системи или со сосема нов што ги надминува сите.

Германи а може да биде еден пример во оваа светска борба - и не мора нужно

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

примерен пример - за зајакнување на можноста дека таканаречениот „судбоносен“ развој воопшто не е предодреден да заврши со комунизам, туку дека определбата родена од силен карактер може да го надмине застарениот начин на размислување што повеќе не е во согласност со денешните услови. Слободниот и таен плебисцит во Сарму покажа на целиот свет колку длабоко новата концепција за животот ја проникнала целата германска нација и покрај сите спротивставени струи, на кои им беше дозволено да го вршат своето влијание без никакви пречки. Ние самите, барем, сме убедени дека германскиот систем, во тоа што спречува какви било приватни политички или приватни економски интереси да добијат моќ, е сам способен да ги дефинира за германскиот Рајх оние ограничувања што се суштински во виталните интереси не само на Германија, туку и на другите држави.

Ова овозможува, за прв пат по многу долги години, да се направи разлика помеѓу приватните интереси, колку и да не биле толку силни, и виталните интереси на нацијата како целина. Во исто време, сепак, имаме можност за стабилна надворешна политика која ја сметаме за таква што природните движечки сили поврзани со животот на различните нации повеќе не можат да бидат насочени произволно едни против други, туку ќе стојат рамо до рамо и во интересите на поединечните нации и во интересите на органската соработка на сите нации. Во овој комплекс на големи сили, тогаш ќе стане можно бројно помалите нации повеќе да не бидат инструмент на тесен егоизам, туку единици обдарени со еднакви права во органските активности меѓу Големите сили. Дозволете ми да додадам дека кога зборувам за „мали нации“, алудирам само на нивната површина и население и не сакам на никаков начин да ја минимизирам нивната интелектуална и културна важност.

Така, националсоцијалистичката „светска филозофија“ и повторното раѓање на националниот идеал раѓаат нова концепција за државата и националната економија; нова добро регулирана државна контрола врз поединецот, која сама може да произведе вистинска слобода, војасна спротивност со злоупотребата од страна на поединците, која, во отсуство на контрола, влијаше на многу сфери од животот, ги труеше и расипуваше чувствата и мислите на цели нации, на штета не на корумпирачите, туку на нациите.

Воспоставувањето на согласност меѓу различните форми на живот, договори меѓу авторитативна држава што ги регулира сите гранки на националната активност и другите држави, како и меѓу групите („комплекс“) на државите што се формирани така и другите единици определени од политички, расни и географски фактори - за разлика од случајните елементи што го карактеризираа деветнаесеттиот век - сето ова претставува одлучувачка промена на нашата сегашна ера. И националсоцијализмот е подготвен да им служи на овие цели во интерес на сите нации. Така, откриваме дека новата „светска филозофија“ има одлучувачко влијание врз политичката мисла и, на крајот, врз економската и надворешно-политичката активност.

Веруваме дека размислувањата изнесени во ова кратко резиме вредат подетално да се проучат од агол на нивните можни практични примени и ефекти; имајќи ги предвид зборовите на еден Германец кој се борел за слобода пред еден век: „Почитувајте ја татковината на другите, но сакајте ја својата“.

Фашизам, жени и демократи а од Нора Елам

„Искуството покажува дека во сите земји денес демократијата може слободно да се развива својата природа, на скандалозната корупција се прикажува без никој да ја смета за корисна за прикривање на нејзините злодела. Демократијата е земја на изобилство за која сонуваат бескрупулозните финансиери.“

- Жорж Сорел, *Reflexions sur la Violence*.

Тој, вистински циник кој ја преживеал борбата за гласови на жените од 1906 до 1914 година, ниједен спектакл не е позабавен од повоениот ентузијазам чиј единствена опсесија се чини дека е наводната опасност за жените со право на глас во фашистичка Британија.

Оваа неочекувана грижа ги наоѓа своите најупорни поддржувачи на неверојатни места, а оние кои беа толку огорчени против предвоената борба денес направила целосна пресвртница. Нашите новооткриени покровители се ненадминливи во нивната решеност дека на жените во принцип нема да им се одземе ништо, дури и ако во пракса им се одземаат повеќето работи што се неопходни за нивното постоење.

За жената која учествуваше во таа историска борба и, сметајќи го гласањето само како симбол, веруваше дека со негова помош може да се создаде нов и подобар свет, овој вид покровителство е исто толку одвратен како што беше оној од пред една генерација. Таа мисли, и со извесно оправданије, дека е измама што оние кои во сите тие заморни години никогаш не кренале рака да ја помогнат, туку напротив, имале навика да ја опишуваат како неполова вираго или разочарана невеста, во часот на успехот се обидуваат да ја искористат нејзиниот пол во интерес на реакционерен и декадентен систем. Таквата дрскост е можна само затоа што оние кои прибегнуваат кон неа целосно погрешно ја разбрале и сè уште погрешно ја разбираат смислата на таа борба и ја протолкувале барањето за политичка слобода како желба за лична слобода.

Дојде време кога треба повторно да се искажат принципите што лежат во основата на таа извонредна и одлучна манифестација за подредена промена, не само во положбата на жените, туку и во прифатениот став кон нив.

Што беше тогаш тоа што стоеше под страсното возбудување што ги трогна срцата на илјадници жени и ги водеше нивните глави во тие бурни години? Не беше, како што многумина замислуваа, досадната желба за индивидуален личен интерес, ниту борбата во име на жените само за сопствениот пол. Напротив, од лидерите до најскромните од обичните граѓани, фундаменталното верување беше дека во свет населен со мажи и жени и под политички систем што ги контролира судбините на двата пола, земјата што ги исклучуваше од своите совети влијанието, гледиштата и талентите на повеќе од половина од својот народ, ќе биде до таа мера хендикепирана во изработката на најдобриот систем на владеење. Ако мажите беа жртви на хаотични економски услови, жените страдаа со нив. Ако општествените услови под кои мажите влечеа речиси безнадежна егзистенција беа неподносливи, тие беа подеднакво такви и за нивните жени.

Гледајќи ги големите градови во нивната земја, од север кон југ и од исток кон запад, тие видоа услови за домување за кои мажот и жената се согласија дека се срам за модерната цивилизација; набљудувајќи го пазарот на трудот, тие со загриженост гледаа во сеништето на несигурност што го прогонува оној што заработува плата и што е својствено на стариот систем. На политичко поле, тие забележаа

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

дека, и во внатрешната и во надворешната политика, работите се воде на таков начин што влевале ужас во срцето на секој што длабоко се грижел за Британија или ја сфатил декаденцијата што веќе ја започнала својата ерозија врз сите страни во државата. Тие се кренале да бараат жените да бидат повикани под еднакви услови со мажите, да помогнат пред да биде предоцна.

Ова востание накратко беше предизвик за старите антагонизми и повик за соработка во корпоративното тело на државата.

Во оваа концепција за практично граѓанство, борбата на жените многу наликува на новата филозофија на фашизмот. Всушност, фашизмот е логичка, иако многу пограндиозна, концепција за значајните прашања што ги покренала милитантните жени од пред една генерација. Ниту пак точките на сличност завршуваат тука. Женското движење, како и фашистичкото движење, беше спроведено под строга дисциплина и се протегаше низ целата партиска приврзаност; неговите поддржувачи беа извлечени од секоја класа и партија. Апелираше до жените да го заборават сопствениот интерес; да се откажат од ситните лични предности и привилегиите на заштитените малкумина во корист на многумина; и да застанат заедно против неправдите и неправдите што беа својствени за систем толку катастрофален за благосостојбата на расата. Како и фашистичкото движење, тоа го избра својот водач, и откако го избра, му даде на тој водач апсолутна власт да ја насочува својата политика и судбина, покажувајќи лојалност и посветеност што никогаш не се надминати во историјата на оваа земја. Покрај тоа, како повторно фашистичкото движење, се соочи со бруталноста на улиците; потсмевот на своите противници; заблудите на добронамерните; и омразата на политичарите. Издржа омраза кон постоечката влада, а на крај и осаменост во затворската ќелија и ужас од присилно хранење. На неговите говорници кои стојат на отворените простори и на уличните аглии им беше одземено правото на слобода на говор; нејзините застапници кои ја продаваа својата литература беа плукани и навредувани; нејзините делегации беа малтретирани. Суфражетките станаа забава на секој бунтовник кој сакаше да го земе законот во свои раце. За да биде аналогична попрецизна, ниедна клевета не беше премногу подла и ниедна клевета не беше премногу подла за да се постави за моралниот карактер на нејзините водачи или за целите и задачите на жените кои им должеа верност.

Така се случи жените споени заедно во таква асоцијација да немаат илузии за политичките и партиските шиболети, и кога светите зборови „Демократија“ и „Индивидуална слобода“ станаа вообичаени на усните на нивните критичари, тие се сетија дека овие работи се правени под либерална администрација и од страна на застапниците на партијата која ја направила демократскиот систем врв на својата политичка мудрост. Дека под неа, тие биле класифицирани како криминалци, лудаци и деца. Тие тврдеа, и со одредена убедливост, дека ако ова е демократија, тогаш жените имаат малку да се надеваат од неа.

Нивното искуство како одметници од демократскиот систем беше ништо во споредба со она со кое се соочија, кога се најдоа себеси како почитувани граѓани под негова сомнителна заштита. Тие, вистина е, го заработија правото на индивидуална слобода за многу краток временски период еднаш на секои пет години, но кога го ставија тој фатален крст на гласачкото ливче и ја затворија вратата од гласачкото место зад себе, од тој момент се најдоа целосно беспомошни пред демократската машина.

Иако ќе ни кажат дека за ова се боревме, моментално размислување ќе покаже дека ова се сметало само за симбол. Жените никогаш не ја направиле фаталната грешка да замислат дека затоа што мажите гласале, тие се нужно слободни. Карактеристика на неинтелигентната жена денес е да претпостави дека жената е слободна затоа што и таа гласа, или дека демократијата некогаш може да понуди нешто друго освен внимателна и организирана експлоатација на мажите и жените кои дозволуваат таа да постои.

Со оглед на ограниченото право на глас на крајот од војната, на жените им беше дадено и правото да влезат во Парламентот, а изборите кон крајот на есента 1918 година им ја дадоа првата можност. Партискиот систем веќе почнуваше да ги покажува првите знаци на распаѓање, и според неумоливиот закон на одмаздничка правда, Партијата што ја роди демократијата во Британија беше во целосно повлекување пред своите неблагодарни потомци. Сепак, жените во првиот бран на нивниот триумф се свртеа кон тогаш постоечките партии или како гласачи или како потенцијални кандидати.

Мојата недоверба кон партиската политика ме направи воздржана да се свртам во оваа насока, и претпочитав да се кандидирам како независна, придружувајќи се на сите други жени кандидатки во оваа прилика, освен една. Исклучок беше грофицата Маркиевич од Шин Фејн, која иако беше озлогласена и отворена непријателка на Британија, сметаше дека е сосема едноставно во демократскиот систем да обезбеди избори за Парламентот на земјата за која отворено се фалеше дека ќе ја уништи, распадне и дискредитира. Таа, ако добро се секавам, се врати без противкандидат. Следниот пример не беше поохрабрувачки, бидејќи првата жена избрана за англиска изборна единица беше државјанка родена во Америка која немаше никакви квалификации да ги претставува британските жени во нивниот сопствен Парламент, освен што се омажила за британски државјанин кој се нашол принуден да се приклучи на Горниот дом по смртта на неговиот татко. Критичарите на Женското движење, со тешко прикриено задоволство, укажуваа на овој расплет и се мачеа да ја прикажат оваа дама како жален примерок на женска неодговорност. Не мораше да бидат толку лични, бидејќи таа не беше ниту подобра ниту полоша од која било друга жена избрана во Британскиот дом на општините, како резултат на годините труд и борба на милитантните жени. Жален е фактот, иако сепак вистинит, дека последователниот избор на жени од Партијата во Вестминстер не направи ни мала разлика ниту за мажите ниту за жените, и иако многу способни жени се приклучија во редовите на нашите избрани претставници, нивното влијание беше целосно занемарливо врз судбината на Британија или нејзината Империја. Тие, како и нивните машки колеги, се едноставно запчаници во партиските тркала на демократскиот систем, марширајќи во лобито на пукнатината на партискиот камшик, беспомошни пред Џагернаутот на официјалната машинерија што се движи напред, уништувајќи ја секоја иницијатива и независност пред неа, и сведувајќи го секое лице кое ѝ должи верност на обична шифра за спроведување на неговите политики и неговите мерки. И ако ова е вистина за Парламентот - а кој може да го негира тоа? - тоа е уште повистинито за жената гласач. И таа е заробена во овој неумолив систем, вистински роб на нејзината партиска организација.

На оние кои го оспоруваат ова, мора да им се постави прашањето: Каква моќ има жената членка или жената гласач, според сегашниот систем, да ја промени која било политика на која било влада што е избрана досега? Дали на ентузијастичниот обожавател на сегашниот систем тврди дека жените, без разлика на која партија припаѓаат, се задоволни од постојната состојба на оваа земја? Дали се подготвени да видат дека економските услови во кои бројките на вработеност достигнале неверојатен вкупен број помеѓу два и три милиони остануваат непроменети? Дали се задоволни од спектаклот на тие запустени области кои влеваат очна во срцето на секој жив човек? Дали се рамнодушни кон распаѓањето на земјоделските области и тешката положба на земјоделската индустрија и не се загрижени за ужасните услови за домување што сите страни подеднакво ги осудуваат?

Свртувајќи се кон огромното поле на империјалната и надворешната политика, дали може да се тврди дека на големиот дел од британските жени сакаат да видат распаѓање на Империјата или ориентацијата на сегашната надворешна политика на наводната Национална влада, при што се склучуваат договори и обврски во нивно име и тајно со отворените непријатели на оваа земја, додека во исто време ние сме оставени без одбрана, не само за потребите на нашата непосредна одбрана, туку и доколку се појави потреба да ги почитуваме тие обврски? Дали навистина знаеме на што сме насочени?

посветени; што вклучува оваа политика на колективна безбедност или која е злокобната сила што ја диктира? „Демократијата е земја на изобилство за која сонуваат бескрупулозните финансиери“, вели Жорж Сорел. Дали на жените им е дадено право на глас каква било моќ да ја контролираат домашната или надворешната политика диктирана со цел тој сон да стане жива реалност? Да се запомни дека кога ќе дојде време да ја платиме сметката, ќе бидеме одведени како овци на колење, беспомошни пред резултатите од овие политики. Која е вредноста на таканаречената слобода ако не може да ни даде моќ да ги промениме овие значајни прашања?

Ако е вистина дека просечната жена гласач не сака ништо од ова, зошто, ако е слободна според демократскиот систем, ги дозволува? Ако ја поседува оваа слобода, не е ли двојно и тројно виновна што ги трпи уште еден час? Ова е тестот за нејзиното барање за одговорна улога во владата на нејзината земја. Ако таа ја стекнала потребната моќ и слобода според постојниот систем, обвинението дека е неспособна да игра улога на граѓанин во работите на нејзината земја и всушност е неспособна за одговорност, е докажано до крај.

Ништо од ова не е вистина. Вистината ќе се најде во фактот дека нема слобода ниту за мажите ниту за жените во сегашниот застарен систем. Она што ги ограничува и мажите и жените е тоа што партискиот систем е во распаѓање, а ова е позабележително по доделувањето на правото на глас на возрасните под необуздана демократија. Низ целиот свет се појави истата декаденција, со неизбежниот марш на времето и околностите, промената од свет на сиромаштија во свет на бескрајно изобилство го прави уредното планирање не само неопходно, туку и витално за егзистенцијата. Со овие промени, методите на стариот свет се застарени и мора да отстапат место на новиот. Ако жените сакаат да бидат достоинствени за своето место во советите на нацијата, тие мора да се соочат како реалисти со новите светски услови што се собираат околу нив. Порано или подоцна тие мора да изберат. Одлуката е значајна, бидејќи од неа ќе зависи статусот на жените во подолг временски период. Затоа не е лесно тие добро да ја измерат на вагата историјата на светот.

На жената ѝ се отворени два пата. Првиот е дека таа треба да продолжи да се бори со распаѓачкиот систем на стариот свет, задоволувајќи се да биде слугинка на професионалните политичари од различните партии на кои се приврзува. За ова може да се каже дека таа му дала долг и верен обид и дека ако под него можела да постигне каква било практична промена во насока на социјална, политичка или економска слобода, таа за жал не успеала. Сега мора да размисли дали вината е во неа или во системот на кој сè уште се држи. Во врска со ова, таа ќе забележи дека одделните партии постепено исчезнуваат. Либералната партија помина во самракот на минатото; Конзервативната партија е во брза дезинтеграција и знаеме, врз основа на уверувањето на нејзиниот сопствен водач, дека нема надеж дека ќе ја врати својата независност. Истата судбина ја чека и Социјалистичката партија, бидејќи и таа мора да патува по истиот пат, кој ја вовлече другите две партии под живиот песок на социјалдемократијата.

Затоа таа мора да бара подобар систем; еден што е повеќе во согласност со современите услови. Што ќе го заземе местото на трошната градба од минатото?

Секој студент по политика сфаќа дека проблемот сега лежи помеѓу фашизмот и комунизмот. Што се однесува до британските жени, комунизмот е малку привлечен. За да не одиме понатаму, тој е филозофија на уништување и е негација на природните инстинкти на женственоста. Тој е антитеза на секој принцип и практика што жените ја ценат и бараат.

Фашизмот се чини дека е единственото решение. Во себе има секој принцип што е особено погоден и прилагодлив на генијот на британскиот карактер. Тој нуди вистинска слобода и слобода на сите луѓе и

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

жени со добра вол а кон оваа зем а. За да не до де до какво било недоразбирање, ќе ги дефинираме овие толку често лабаво користени термини, со зборови со кои ниеден демократ нема да се расправа, бидејќи тие се земени од то апостол на чистата демократи а, Џон Ст уарт Мил.

„Единствената цел“, напиша то , „за ко а човештвото има право поединечно или колективно да се меша во слободата на де ствување на ко било од нив е самозаштита. Единствената цел за ко а моќта може праведно да се врши врз ко било член на цивилизирана заедница против неговата вол а е да се спречи штета на другите.“

Токму ова е фашистичката концепци а за индивидуална слобода и очигледно е концепци а ко а, доколку се однесува на жените, им дава секо а можност што легитимно можат да а побараат во нивниот иден статус како жени граѓани. Во ниту еден друг систем не се отелотворени овие принципи. Покра тоа, во машинери ата на Корпоративната држава, фашизмот им гарантира на жените еднаков статус со нивните мажи, бидејќи во себе ги содржи единствените средства со кои тие ќе можат да ги насочуваат и контролираат условите под кои ќе живеат; така, само фашизмот ќе а заврши работата што во нивно име а започнаа милитантните жени од 1906 до 1914 година. Покра тоа, ќе ги спаси од загадената атмосфера на корупци а сво ствена за Партискиот систем и за прв пат ќе им даде можност, преку машинери ата на нивните сопствени посебни Корпорации, да се справат со одредена надеж за успех со оние големи прашања што толку тесно се однесуваат на нивниот и животот на нивните деца.

На економско поле, тоа ќе обезбеди сигурност со еднаква плата за еднаква работа, таа вечна коска на расправи а ко а ги раздели половите со такви ужасни резултати за индустри ата.

Во соци алната сфера, таа ги отстранува сите класни бариери, додека во политичката, дава правда и еднаквост за прв пат во истори ата на борбата на жените.

И на важно од сè, фашизмот доаѓа засекогаш да го уништи прогонувачкиот дух на во ната, со отстранување на фундаменталните причини што посто ат и се во интернационализмот, инструмент создаден со цел да им се овозможи на „бескрупулозните финансиери“ да а искористат таа „зем а на изобилство“ наречена „демократи а“ за ко а сонуваат.

За да се овозможи сето ова да се постигне, фашизмот ќе бара жените подеднакво со мажите да понудат дисциплинирана соработка во зацврстувањето на уредена држава, а фашизмот со право ќе им а довери на сите граѓани на државата одговорноста и должноста да работат во хармони а, не во интерес на ко било дел или класа, туку во корист на целиот не зин народ. Ќе ги повика жените како и мажите, да ги потчинат сите себични индивидуални привилегии, за помалку среќните да можат под негова заштита да бидат безбедни од експлоатаци а.

Ова е фашизам. Сè друго е илузи а. Дали може да се каже дека британските жени не можат да се издигнат до ово голем настан во истори ата на нивната зем а? Оние кои им наложуваат да а отфрлат оваа можност се непри ателите не само на жените, туку и на целиот напредок и на цивилизаци ата. Оние жени кои го издржаа искушението на големата борба од предвоените денови, барем го заработи а правото да ги предизвикаат луѓето кои повторно ќе ги поробат во потчинувањето на минатото и ќе ги оковаат во систем ко им а одзема можноста да играат почесна улога во неопходната реорганизаци а на нивната зем а. Британските жени никогаш не потфрлиле ниту се колебале кога Британи а имала потреба од нив. И тие, со мажите од нивната генераци а, ќе го кренат знамето на британскиот фашизам и, носејќи го високо над превирањата и валканите кавги на партискиот систем, ќе го забрзаат то ден кога нивната наци а ќе се прероди. Во то триумфален час, тие навистина ќе го заслужат гордото право да ѝ оддадат почит на обновената Велика Британи а и конечно да почиваат во мирот, безбедноста и просперитетот на не зиниот суверен народ.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Скапоцени

хектари од Џориан Џенкс

Т Лицата кои можеби се во искушение да претпостават дека бидејќи Велика Британија нема земјинска политика, таа нема проблем со земјинштето, ќе направат добро внимателно да ги разгледаат овие вознемирувачки факти.

Со исклучок на Белгија и Холандија, Велика Британија е на густо населената земја во светот; и бидејќи процентот на природно неплодно земјинште (на пр. планинско) е многу поголем на овие острови отколку во Ниските Земји, се чини неоспорно дека имаме помалку земјинште за производство на храна по глава на жител од која било друга земја.

Британија е единствената цивилизирана земја во светот без утврдена политика за зачувување, рекултивација и подобрување на земјинштето. Ниту една влада не презела никаков чекор за да ја спречи годишната загуба на обработливо земјинште, која сега изнесува над 2 милиони хектари, или 7% од вкупната површина, од крајот на Првата светска војна.

Британија е единствена по високиот процент на незин народ кој е разведен од секаков контакт со својата родна почва, како и по високиот процент на застоена, конзервирана храна во националната исхрана. Научниците почнуваат да ги откриваат резултатите од оваа вештачка природа во однос на неухранетоста, нервните нарушувања и социјалните немири.

На еден странски набљудувач би му било простено ако заклучи дека се обидуваме на нашиот перверзен британски начин да се направиме предмет на еден многу опасен експеримент, имено, да откриеме дали националниот живот може здраво да се одржува во целосно урбанизирана и практично паразитска заедница, зависна за самите животни потреби од напорите и добрата волја на другите нации. Тој би можел понатаму да претпостави дека толку несигурна ситуација ни е наметната од лошата клима или сиромаштијата на нашата почва. И неговиот став кон нас би бил став на сожалување, а не на восхит.

Колку е болно тогаш да мора да признаеме дека оваа алармантна ситуација произлегува од една причина, и само една причина, имено бездушно и упорно занемарување на основните принципи. Да нема грешка во ова. Нашата клима не е лоша; напротив, таа е една од најрамномерните во светот. Нашата не е сиромашна почва; напротив, таа е, во просек, една од најпродуктивните во светот. Но, ние имаме, за нашите гревови, политички систем кој одбива да погледне подалеку од следните избори, кој е опкружен со секој личен интерес со секира за мелење и секој заблуден економист со академска репутација за одржување.

Најдлабока грешка е да се претпостави дека наша природна судбина е да бидеме производители, превозници и банкари за остатокот од светот и дека таквата ситуација подразбира постојан данок на суровини и храна. За краток период, секако, оваа хипотеза беше обоена од фактот дека низа среќни случаи ни дадоа значителен почеток пред другите нации во развојот на оние услуги за кои светот во тоа време беше подготвен да плати речиси секоја цена. Но, брзото и речиси универзално појавување на индустрискиот и финансискиот национализам го уништи нашиот привремен монопол и ја направи хипотезата не само неодржлива, туку и позитивно опасна. Колку подолго се држиме до неа, толку помалку сме способни да се соочиме со фактите на современиот живот. Секој гест кон неповратното „обновување на меѓународната трговија“ го одложува неизбежниот ден на пресметка кога мора да застанеме на свои нозе и да направиме преглед на сопствените

ресурси.

Бидејќи е главен извор на витални потреби, неговиот внимателен и просветлен развој е предуслов за национален просперитет. Бидејќи е национално наследство, културно, како и материјално, неговото зачувување е свечена национална должност.

Вреди да се запомни дека до релативно модерното време овие факти беа генерално признати, ако не секогаш правилно толкувани. Се сметаше дека сопственоста на земјиштето дава не само големи привилегии, туку и големи одговорности, социјални, како и финансиски. Владеачките класи беа составени речиси исклучиво од земјопоседничките семејства. Земјоделството беше признато како голема основна индустрија, а неговата благосостојба беше прашање од национално значење.

Дури откако осиромашената земјопоседничка аристократија беше заменета со новата и во голема мера туѓа плутократија која произлезе од хаотичните финансии на Наполеоновиот период, националниот став кон земјата претрпе сериозно влошување. И дури откако викторијанскиот извозен капитализам почна да ги црпи своите огромни приходи од увоз, британското земјоделство не успеа да го следи развојот на британските мануфактури. Но, откако беше воспоставена доктрината дека профитот на организираниот капитал е мерка за национален просперитет, неорганизираното земјоделство можеше залудно да бара помош или водство од Вестминстер.

И така, денес проучувањето на британската природа е речиси проучување на изумрена цивилизација. Длабоко засечени улички на кои не се носени тркала со генерација, раширени живи огради на кои не им е видено железо со децении, антички траги од плугови сè уште видливи на густо насипаните пасишта, амбари и колиби во секоја фаза на распаѓање, цркви изградени за конгрегации пет пати поголеми од сегашните парохии, тивки воденици и распаѓачки имоти: сите зборуваат за изгубено рурално население кое некогаш активно се занимавало со најмажествената од сите задачи.

Точно е, секако, дека подобрата земја сè уште се обработува, и честопати добро, иако бројот на оние што имаат директен интерес за неа се намалува од година во година. И тука и таму се среќаваат храбри авантуристи кои се обложуваат на свињи или живина, овошје или млеко. Но, над голем дел од селата виса пропаста од методите „рака на уста“, родени од недостаток на самоверба и изразени во запустени пасишта недоволно населени со безобразен добиток. Атмосферата е толку апатична што дури и расипничките и непријатни упади на спекулативниот градител се прифаќаат со едвај трага од огорченоста што таквото сквернавење би ја предизвикало пред неколку генерации.

Важно е да се сфати обемот на штетата што е нанесена на незаменлив национален имот. Теоретски, земјиштето е неуништво, освен ако, се разбира, не е однесено од морето, процес што, патем, може да се види на неколку места на нашето крајбрежје. Но, можат да се случат неколку работи што ќе го направат практично бескорисен од гледна точка на производството на храна, а тоа е најважната гледна точка за нацијата.

На прво место, обработливото земјиште, без разлика дали е обработливо или пасиште, може брзо да потоне во запустена состојба во која не произведува ништо освен оскудна жетва за стоката и овците, па дури и тие ќе бидат недостапни ако зајаките пристигнат први. Злокобното зголемување на површината вратена како „груби пасишта“ во период кога обработливата површина постојано се намалува доволно јасно покажува што се случувало. На големиот дел од нашите груби пасишта се, се разбира, планински врвови и мочуришта. Но, целото неодамнешно зголемување, и многу повеќе од тоа, се состои од подобрена земја од типот што би се обработувала во која било друга европска земја или дури и во нашите сопствени Доминиони, но која не може да се обработува тука со оглед на постојаното службено занемарување.

Политичари од типот Инскип како нас да веруваат дека оваа напуштена земја може да се врати во
*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

производство во вонредна состојба. Очигледно, разочарувачките искуства од последната војна не ги научиле дека земјиништето не може одеднаш да се претвори во продуктивно со тоа што ќе се забавува со неколку трактори и малку неквалификувана работна сила. Мелиорацијата е висококвалификувана работа што бара неколку години трпелив труд пред да се постигнат резултати. Може многу корисно да се вклучи во долгорочна земјоделска политика; но како средство за производство на храна во вонредна состојба, практично е безвредно.

Второ, градежните операции, без разлика дали се станбени или индустриски, користат голема количина земја секоја година и целосно стерилизираат онолку колку што всушност користат. Од 1929 година, само Англија и Велс изгубиле 421.000 хектари обработливо земјиште, од кои само 159.000 хектари повторно се појавиле како груби пасишта; речиси целата преостаната површина од 262.000 хектари поминала во устата на градител, голем дел од неа е рамно и плодно обработливо земјиште во висока состојба на обработливост.

Треба да се запомни дека губењето на земјоделско земјиште не запира на површината што всушност ја зафаќаат фабриките, куќите и градините. Мора да се обезбедат патишта и рекреативни површини, а секогаш, особено во новоразвиените области, има големи блокови неплодна земја. Покрај тоа, земјоделското земјиште на работ на изградена област или обработливо земјиште кое е посипано, на модерен начин, со изолирани живеалишта, значително страда. Врпчињата и стаорците доаѓаат во илјадници; портите и оградите се рушат; кучињата скитници го малтретираат добитокот, а ситните штети се зголемуваат енорно. Со појавата на евтиниот патен транспорт и последователниот надворешен поттик на приградскиот развој, површината што е засегната, иако сè уште е вратена како земјоделско земјиште, мора да изнесува стотици илјади хектари.

Невозможно е да се избегне заклучокот дека Велика Британија го троши своето национално наследство во време кога текот на светските настани го прави од витално значење да го зачува секој хектар. На оние кои можеби ја сметаат оваа изјава за алармантна им се препорачува внимателно да го проучат неодамнешното дело на професорот Р.Г. Степлдон, „Земјата; сега и утре“. Надлежноста смета дека „нашите земјоделски површини брзо се намалуваат, а неизбежно мора да се намалат, и, освен ако не се донесе одлука за минималната површина што треба по секоја цена да се задржи за производство на храна и не се преземат соодветни мерки, не повеќе од двесте години подоцна земјоделските површини на Англија може да се намалат на половина“.

Двесте години може да звучат долго време, но дали има некој доволно смел да сугерира дека нашите деца, а камоли нашите внуци, ќе можат да црпат неограничени залихи на храна од Америка и Антиподите? Дали сакаме да влеземе во историјата како генерацијата што го расипа националниот имот и ги остави нашите потомци да се соочат со елементарниот проблем на гладот? Викторијанскиот извозен капитализам ни ги остави во наследство загрозените подрачја; дали треба да бидеме одговорни за нов сет на запустени подрачја?

Понатамошното разгледување на хранливите и економските аспекти на нашиот проблем со земјиништето би нè водело длабоко во дискусија за многуте функции на земјоделството како составен дел од националниот живот. Затоа е потребно да се прекине за да се дискутира за подеднакво важниот културен аспект.

Точно е дека на овој аспект веќе му се посветува внимание на спазматичен и едностран начин во рамките на движењето за урбанистичко планирање. Но, самото име на ова движење ги открива неговите ограничувања. Заедницата која била охрабрена да го заборави значењето на своето земјоделство и да ги смета увезените залихи на храна како природен феномен, почнала да го смета селото само како додаток на градовите, еден вид прославен авен парк. Всушност, постои голема опасност рурална Англија да стане „отворен простор“ без карактер на ист начин како што огромен дел од Домашните окрузи станал безлична градина-предградие.

Вродената желба на урбанизираниот народ да избега од бучната, контаминирана атмосфера на своите градови може да предизвика само сочувство. Тоа што овие луѓе весело ќе ја поминат половина од својата недела голтајќи бензински чад на преполн главен пат, за да можат другата половина да ја поминат на свеж воздух, е жално значајно. Штета е што толку многу од нив се чини дека не се способни да го зграпчат плодот на својот потфат без да го расипат.

Бидејќи селото не може да ја исполни својата културна функција освен ако не му биде дозволено да го зачува сопствениот карактер, а тој карактер е неразделен од неговата материјална или земјоделска функција. Градот не може да избега од градот, ако го понесе градот со себе, исто како што интелектуалецот не може да му даде одмор на својот ум, ако ги понесе своите аргументи со себе на своите прошетки на село. Глетката на село кое е приградено од оние кои дошле да „живеат на село“ е исто толку патетична како и глетката на група интелектуалци кои чекорат во полн бран разговори додека околу нив има десет или ади активности поинтересни и поважни од нивните. Како што рече еден земјоделец не толку одамна, „Не ми пречи што шетаат по моите полиња. Не ми пречи што ги вежбаат своите глупави кучиња на мојот трошок. Не ми пречи што се качуваат преку порти што може да ги отвори дете. Но, кога ќе помислам дека поминале повеќе од две милји добра земјоделска земја и никогаш не помислиле да погледнат што се случува, чувствувам дека мојата учтивост е потрошена залудно.“

Она што можеме да го наречеме став на „авен парк“ се изразува на начини посериозни од рамнодушноста кон руралните активности. Исто како што ежот смета дека не е лошо да се фрлаат камења по патките кога чуварот не гледа, така има илјадници образовани возрасни кои не гледаат никаква штета во ситните прекршувања на туѓиот имот кога има мала или никаква шанса за откривање. А кумулативниот ефект на ситните прекршувања создава непријатна ситуација во областите што ги претпочитаат урбаните бегачи од природата.

Во Германија овошните дрвја се садат во жива ограда покрај патот, а земјата се обработува до самиот раб на металот. Во Англија, таквата постапка е апсолутно невозможна, бидејќи дрвјата би биле соголени од организирани рации, а посевите згазени со ширина на синџир. Британецот не е нужно помалку чесен или поразорен од Германецот; тој едноставно е дерурализиран до таква мера што неговото чувство за вредности и неговиот кодекс на морално однесување престануваат со последниот столб за улично осветлување. Лицата кои би биле шокирани од идејата да украдат молив од тезга во продавница нема да видат ништо неморално во пробивањето на половина дузина жива ограда за да украдат печурки.

Селото има толку многу вистинско богатство да им понуди на своите посетители што очигледниот начин да се надминат сегашните жални тенденции е да им се покаже на луѓето каде лежи ова богатство. Дури и сега има многумина кои можат и го ценат лековитиот мелем на осаменоста, духовната удобност на мирот и безбедноста, привлечениот интерес на постојано менувачките полиња и шуми; но сите тие се премалку. Никој нема доброволно да го повреди или наруши она за кое чувствува силен личен интерес, а првиот чекор кон зачувување на селото е национален поттик кон развој на она што професорот Стејплдон го нарекува „рурален ум“.

Фашистичката влада природно ќе мора да се соочи со проблемот со земјиштето во целост, бидејќи земјиштето е една од основите врз кои е изградена нејзината концепција за жива нација. Всушност, нејзината прогласена политика за развој на земјоделството самата по себе ќе создаде итен проблем со стимулирање на шпекулативна активност на пазарот на недвижности, а оваа активност ќе мора сериозно да се реши пред целосно да се развие земјоделската политика.

Фашистичкиот став кон земјата може да се изложи во неколку реченици.

Земјиштето повеќе не смее да се смета за шпекулативна стока. Нејзината вредност мора да биде праведно проценета, а целиот прираст мора да го делат оние кои помогнале во нејзиното создавање, вклучувајќи го и

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Држава.

Искористувањето на земјиштето мора да биде предмет на внимателно долгорочно национално планирање. Доколку е можно, градежната активност мора да биде ограничена на области со ниска земјоделска вредност.

Сопственоста на земјиштето мора да биде што е можно пошироко распространета, а целта е голем број мали, безбедни семејни посеји. Сепак, тоа ќе повлекува и одговорности, а оние кои ја злоупотребуваат својата земја ќе се сметаат за општествени непријатели.

Јавниот пристап до земјиштето мора да се подобри со проширување и подобро дефинирање на патеките, местата за кампување и местата за застанување покрај патот. Во исто време, законот за упади мора да се ревидира, а руралната заедница да се заштити подобро од мешање и оштетување. Можеби ќе биде потребно да се воспостави корпус на чувари.

Мора да се води војна против штетници како што се зајаци, врани и гулаби; и иако нема да има дискриминација против спортовите на терен, на таквите спортови не смее да им се дозволи да се мешаат ниту во земјоделските ниту во рекреативните активности.

Јавноста мора да биде образована да го почитува и цени селото и да покажува интелигентен интерес за неговите активности.

Како раса, ние не сме многу склони кон сентиментализам во врска со земјата. Го користиме зборот „Мајка татковина“, но ретко, а „Татковина“ никогаш. Еден век либерализам на слободен пазар и финансиски конзервативизам создаде кратковиден комерцијализиран став кон нашата почва.

Сепак, Британија од нашите соништа, физичкото олицетворение на нашиот национален дух, не е Британија на улици и фабрики, па дури ни на паркови и јавни згради, туку Британија на насмеани долини и брановидни висорамнини, на обработени полиња и пријатни имоти. Градот е град низ целиот свет; а градовите во светот секој година се стремат кон стандардизација. Но, руралната Британија е посебно наша, неразделна од нашиот национален карактер. Мораме љубоморно да ја зачуваме, не во музејската атмосфера на Стратфорд на Евон, туку во природната енергија на продуктивноста.

Малкумина од нас се оддалечени повеќе од неколку генерации од земјата. Мала превоспитување преку печатот и радиото би не направило повторно селани, барем во нашите слободни моменти: не образованието на професионален учител, чие „земјоделство“ се состои од корисна, но прилично здодевна елементарна наука, туку образованието кое би не испратило по уличките и полските патеки со отворени очи и љубопитни умови. Запознавањето со историјата и секојдневниот живот на селото не само што би го охрабрило градскиот жител да ги цени проблемите на земјоделството, туку би ги вложило своите селски излети со привлечен интерес. Интелигентниот селски ум би можел да биде на добриот можен противотров за стресот од градскиот живот, бидејќи Мајката Земја може да обезбеди утеха и за душата и за телото.

Хитлеровиот Берхтесгаден идила на Нова Германија од Џоан Морган

ЕВЕН ако добро ја познавате Баварија, и дури и ако имате предвид дека Вителбаховите со цела Баварија и Фирерот со цела Германија на располагање го избирале Берхтесгаден за своите летниковци, ништо не ве подготвува сосема за ова место што во исто време е и срцето на старата Баварија и душата на новата Германија. Сè што сте сонувале за Баварија во нејзината најубавата форма и националсоцијализмот во својата најдобра форма е збиено во овој планински пазарен град кој се гордее со приближно исто население како и на новата зграда во Лондон.

Откако возот ќе го напушти Бад Рајхенхал, тој се движи сè подлабоко и подлабоко во планините сè додека не почувствувате дека тие целосно ќе ве обвиткаат додека се искачувате низ длабоката долина што е дел од Германија, турнат во Австрија. (Можно е, и прилично возбудливо, да пешачите до Австрија во кој било од трите правци.)

Првиот впечаток е движење. Секој, од двегодишна возраст нагоре, е буден во еден вид очекување. Без разлика дали ова се должи на надморската височина, на баварското расположение или на фактот дека Фирерот може да помине низ него во секој момент, никогаш не сум открил; фактот останува дека воздухот врие од виталност.

Тука, во оваа симпатична музичко-комедија, националсоцијализмот изгледа многу забавно. Освен на повремени состаноци, кои се едноставни и чудно инспиративни, не сте толку свесни за длабоката мистична сериозност на сето тоа; за огромноста на завршената задача и задачата што претстои.

Чувствувате дека СС со својата привлечна униформа, контактот со Фирерот и здрав живот во прекрасна околина е многу пријатна професија, а СС е навистина прекрасна организација, отворена за сите возрасти и класи врз основа на заедничката основа на патриотизмот.

Тука, повеќе од било каде на друго место во Германија, гледате како секој, од најстариот член на СС, па сè до најмалото дете кое продава значки за Зимска помош, има удел во земјата; никој не страда од душевно уништувачката агонија од чувството дека е непосакуван. Секое достигнување е нивно достигнување; секој неуспех нивно. Сфаќате како националсоцијализмот, враќајќи ја надежта, оживувајќи ја вербата во иднината на нивната земја, им дал на луѓето нешто за што да живеат.

Вековниот живот во местото продолжува како и секогаш, плус националсоцијализмот; и затоа, животот во Берхтесгаден е непрекината претстава. Кога завесата се спушта за еден чин, се отвора друг. Слушате монотоното зуење покрај вашиот прозорец како течат стотина селски жени во национална облека со малите црно-зелено-црвени плетени палта што ги нарекуваат Берхтесгаднерки. Со нив е свештеник, и тие се движат полека, пеејќи, со спуштени очи. Подоцна ги слушате пискавите гласови на младите БДМ (хитлерки) кои маршираат во нивните кратки кафеави палта, или група Хитлер Југенд, огромни машки момчиња кои носат знамиња. Секогаш има марширачка песна во воздухот.

Кога сè друго не успева, тие прават противпожарна вежба. Сто пожарникари (или еден на секои триесет жители) во туники, шлемови и плус-четворки храбро настапуваат пред вашиот прозорец. Сепак, недела е денот. На Маркт Плац, кој е врвот на градот, селаните се собираат; мажите, натпреварувајќи се едни со други во огромноста на четките во нивните зелени капи, од едната страна на фонтаната *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени знаци*****

со неговиот баварски лав, од другата страна жените со рамни црни капи сместени на нивните плетенки. Во десет часот се одвојуваат за пиво и колбаси во супа во Хофаус (тој мал брат на Хофбраухаус) со неговата пивска градина под костените дрвја, каде што се проветруваат вашата постелнина на оградата на замокот Вителсбах, неговото биварско бино со неговата ненадмината гемија, каде што партиските водачи се дружат со водичите; витален центар на еден витален град.

Гранд хотелот, доволно голем за секого. Курхаус со својот одличен оркестар и гостински музичари од Минхен. Селскиот театар, со својата сурова духовитост и привлечна музика. Тука се местата за танцување; Хофшафер со својата интимна атмосфера, неговиот под исполнет со марамчиња преполн со џебови, преполн со соништата на лондонски хотелски менаџер, и кафето Кур, каде што огромните, елегантни момчиња од СС Телохранилството танцуваат во она што некогаш било кралска вила на Баварската династија. Тука се уметниците, Фриц Рихтер со неговите чудни инспиративни дрворези и еден од првокласните пејачки сликари на модерната алпска школа.

Да излеземе на виделина: прво, тука е куќата на Фирерот, на врвот на светот, со сид од стакло што гледа кон поворка од планини, сместена на толку стрмно место што се чини дека е потпрена назад. Куќата доминира во долината како што Фирерот доминира во градот.

Тука е Кенигзе, на убавото од сите алпски езера, на длабоко зелено со стрмни планини што го опкружуваат од сите страни. Тука е и Заубервалд, магична шума, каде што потокот од Хинтерзе се пробива низ зелени плишани карпи.

Тука е и рудникот за сол каде (во оваа земја на униформи) се облекувате во црна туника и бели плус четири панталони (што не е ни приближно толку шик и пристопно како што звучи) и се спуштате по санка до подземно езеро со јердан од светла и свастика на другиот крај. Тука е и Замокот Плац со неговиот воен споменик.

Тука се алпските ливади со низата од бои на природата, розова една недела, сина и жолта следната, што би ги одвлекло на завист цвеќарниците од Лондон, Париз и Њујорк.

Тука се шумите, униформни, маршираат право и силно до снежната линија. Планините; прекрасниот Вацман, втор на висок во Германија; мрачниот Гол и суровиот, опседнат со легенди Унтерсберг. За цврстите срца тука е осветлената ледена дупка, шест илјади стапки нагоре во внатрешноста на Унтерсберг, а тука е и Алмбах Клам, бучна, зачудувачка клисура, каде што се чини дека се спуштате многу повеќе отколку што сте се искачиле, кога завршува само кога ќе се откажете од надежта и спаѓа под насловот „Емоционално искуство“, а не „Пејач“.

Во Берхтесгаденер Ленд ве поздравуваат подеднакво со „Grass Gott“ и „Heil Hitler!“ Не е ни чудо, поздрав до Бога што создал нешто толку убаво и да живее Хитлер што го зачувал за луѓето што го сакаат повеќе од животот.

Нордиска светска федерација од Видкун Квислинг

ЛИДЕР НА НОРВЕСКИОТ НАСЈОНАЛСКИ ПРИМЕР

А Не се урива стар свет, се раѓа нов. Истовремено со нашиот трет годишен митинг во Ставангер минатата година, седмиот Светски конгрес на Комунистичката интернационала беше отворен во поранешниот „клуб на благородници“ во Москва, по преоден период од седум години од последниот светски конгрес во 1928 година.

Конгресот траеше од 25 јули до 21 август. Неговата примарна цел беше да се разгледа што постигна еврејскиот меѓународен марксистички заговор во текот на тие седум години во и надвор од Советска Русија во однос на спроведувањето на Сталиновата програма за болшевизација на светот, што беше предмет на дискусии на претходниот светски конгрес.

Второ, ја потврди тактиката на својата програма за уништување на силите на националниот отпор и запалување на огнот на комунистичката светска револуција. Посебно беше акцентиран тактиката на таканаречениот обединет и народен фронт, кој го видовме како се развива во Франција, Шпанија, Белгија и на други места. Исто така, добро сме запознаени со него овде во Норвешка во таканаречениот „кризен договор“ со земјоделската партија и во новата камуфлажна тактика на Лабуристичката партија преку нејзиното усвојување на буржоаска и национална маска. Друго прашање кое директно ја допира нашата земја, имено, учеството на Советска Русија во Лигата на народите, е исто така симптом на истите тактики на народен фронт кои одамна се вклучени во програмата на Коминтем.

Оваа година, додека ние од Националното собрание се среќаваме на нашиот годишен митинг, го гледаме свикнување на уште еден светски конгрес.

Овој пат акционерите на банкротираниот концерн на Лигата на народите го одржуваат своето Специјално општо собрание за да разговараат за ликвидацијата на претпријатието или неговата можна реконструкција на есен, кога собранието го одржува својот вообичаен годишен состанок.

Ги споменувам овие настани, кои се случија истовремено со нашите два последни национални собири, не само поради нивната голема важност, туку и затоа што овие работи многу јасно ја илустрираат надворешно-политичката ситуација со која се соочуваме денес.

Од едната страна имаме неуморно активен светски болшевизам, кој, од историска гледна точка, е едноставно алармантен симптом на исчезнувањето на стариот свет и постојан обид на зловни сили да ја наметнат светската еволуција во нивниот сопствен пат на уништување, односно кон универзална материјалистичка република под еврејска диктатура.

Од друга страна, ги наоѓаме бесцелните обиди на стариот свет да ги реши императивните барања на денешницата, барањата за мир и соработка меѓу народите. Целата работа е фрустрирана од судирот на индивидуалните интереси, исто како што внатрешната национална соработка што ја бара ситуацијата е уништена од класна војна и себични партиски конфликти. Овој процес на распаѓање е придружен со немири и кризи, војна и граѓански судири.

Интернационалистичките сили интервенираат и целата загриженост постепено се превртува во марксизам и уништување, на истиот начин како што постепено се консумира буржоаско-либералната држава, од

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени ознаки*****

Марксизам, како што толку јасно го гледаме во нашата земја. Среди сето ова, секогаш младешкиот фонд на човештвото пушта нови никулци; национални движења на ренесанса и обединување го наведуваат новото доба, донесувајќи нова држава и нов светски поредок. Новиот поредок е во тек и во оваа земја.

САНКЦИИ И РАСПАДОТ НА ЛИГАТА

Друг значаен факт е дека пропаѓањето на таа буржоаска парламентарна капиталистичка институција, Лигата на народите, не се должи само на нејзината сопствена несигурност и подземните активности на марксизмот или на фундаменталните и формални грешки во организацијата на Лигата.

Беше уништена од фашистичка Италија, еден од претставниците на организираниите заедници на новото време. И покрај педесетте санкционистички држави и спротивставувањето на целиот демократски и марксистички свет, како и на светското мислење кое беше мобилизирано против фашизмот и Италија, националното единство се покажа како на силна сила.

Без на никаков начин да се идентификуваат со италијанскиот фашизам или италијанските интереси, водачите на Националното собрание, од самиот почеток, зазедоа јасен и дефинитивен став кон етиопскиот конфликт. Тие се залагаа за неутралност на Норвешка и против нејзиното учество во таканаречените санкции.

Во ова бевме единствено под влијание на интересите на нашата земја. Сепак, верувам дека јавното мислење тука, како и на многу други места, беше жртва на пропаганда која всушност служеше на сосема други интереси од високите идеали што се преправаше дека ги всадува.

Сепак, нашето движење не застана на страна. Баравме неутралност од Норвешка и ја демонстриравме лицемерието и бесцелноста на целата санкционистичка игра. Денес можеме да кажеме дека правилно ја проценивме ситуацијата.

Од воена гледна точка, бевме во право. И покрај општото мислење, правилно го вреднувавме значењето на современите воени материјали, како и моќта на отпорот на Етиопија и Англија, а не и огромната морална и материјална сила создадена кај народ организирани за обединети напори врз историска и национална основа.

Политички, исто така, правилно проценивме. Бескорисноста и сериозните погрешни пресметки на санкционистичката политика сега се очигледни. Погледнете го трагичниот пораз на мојната Англија поради нејзината кратковида политика на Лигата; тоа е најголемиот морален и практичен пораз што го претрпе Британската империја откако ја изгуби Америка.

Советска Русија, таа нова и извонредна членка на Лигата на народите, во политиката на санкции виде можност да започне кавга прво со Мусолини, а потоа и со Хитлер, но кога нивните пресметки почнаа да пропаѓаат, лукавите болшевички Евреи тивко се повлекоа во позадина и, откако самите се извлекоа од неправда, ја оставија британската влада да ја носи вината и да ја трпи срамот.

НАЦИОНАЛИСТИЧКА ПОЛИТИКА И МЕЃУНАРОДНА СОРАБОТКА

За прв пат по Втората светска војна, Норвешка мораше да се соочи со навистина тешки факти во надворешната политика, што многу ѝ отежнува водењето на вообичаената парохиска политика.

Во врска со ова, сакам да нагласам еден факт кој за жал е потценет во оваа земја:

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

имено дека животите на луѓето се доминирани од надворешната политика, а не од домашната политика. Покрај сопствената „волја за живот“ на нацијата, нејзините внатрешни услови и нејзината структура се доминирани од меѓународните услови на економијата и моќта. Овие услови се создадени од примитивните и императивните потреби на народите и државите, од нивната борба за егзистенција и за простор за живеење. Но, влијанието на една држава во надворешната политика секогаш одговара на степенот на развој на нејзината внатрешна сила.

Така, потребата од самоодржување во случај на војна и, пред сè, преобликувањето на структурата на светската економија едноставно ги принудуваат заедниците да се организираат врз економска основа како национални работнички држави. Изменетите услови низ целиот свет ја принудуваат секоја нација да се однесува кон своите соседи како организирана економска единица со целосна и способна контрола врз сите свои ресурси и моќ да ги искористи на најдобар можен начин. До овој степен, сегашната криза е главно криза на преориентирање во светското производство и трговијата.

Сепак, не постои вродена спротивност помеѓу барањето на епохата за овие обединети и силно карактеризирани економски национални единици и барањето за планирана меѓународна соработка, која се движи напред со неодолива сила од економски причини, како и од разгледувањето на одржувањето на мирот.

Само формирањето на такви организирани национални личности ќе донесе чесни и ефикасна меѓународна соработка, ослободена од пристрасност или угнетување.

ДВА НЕПРИЈАТЕЛСКИ ТАБОРИ ВО ЕВРОПА И ВО СВЕТОТ

Ситуацијата е таква што во светот, а особено во Европа, се формираат два непријателски табора на ист начин како и пред Втората светска војна. Советска Русија, Франција и Чехословачка, поддржани од меѓународното еврејство, кое ги поттикнува на војна против националсоцијалистичка Германија, веќе претставуваат обединет фронт против таа земја и се стремат кон уште поголема опkolка на Германија, и политички и воено.

Под овие услови, позицијата на Норвешка е исклучително изложена, сместена на раскрсницата меѓу Русија, Германија и Англија, а нејзината внатрешна политика е веќе во власта на марксистите.

Русија, од голема европска сила со азиски интереси, стана голема азиска сила со европски интереси, особено кон Атлантикот. Но, пред сè, таа е основата на светската револуција.

Светскиот болшевизам се обидува да ја претвори Норвешка, а со неа и Скандинавија како целина, во десно крило на својот европски фронт на напад против Германија и Англија. Овој план содржи злокобни можности за нашата земја. Во случај на конфликт меѓу Германија и Советска Русија, целата перспектива на Лабуристичката партија ќе ја натера Норвешка да застане на страната на болшевиците во спротивност со Германија, а тоа ќе биде спротивно на нашето ветување за неутралност.

Транмал, неодговорниот диктатор на Лабуристичката партија, неодамна доволно јасно проговори во оваа насока. Додека Норвешка и Советска Русија се членки на сегашната Лига на народите, а Германија не е, се чини дека сериозно сме загрозувани од војна во оваа насока, бидејќи сме обврзани да им дозволиме на Црвената армија и воздухопловните сили слободен транзит низ земјата во случај на германско-руски конфликт.

Според сегашните услови во Европа, постои и можност Германија и Англија да влезат во војна. Ова може да се случи, на пример, во врска со конфликт меѓу Германија и

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

тро ниот сојуз на Франција, Чехословачка и Советска Русија, при што Чехословачка е речиси почувствително место од Австрија. Тоа што Франција потоа ќе војува против Германија би ѝ дало причина на Англија за војна, што е уште поизвесно сега отколку пред огромниот развој на авијацијата.

Таква војна меѓу Англија и Германија е катастрофална можност за Норвешка, бидејќи Втората светска војна, целата ситуација сега е целосно променета.

Преку Лигата на народите како инструмент на британската светска политика, тогаш би биле принудени директно во војната и, дури и ако Лигата на народите се распадне, според авторитет како што е Лорд Лојд, сигурно би биле изложени на казнено бомбардирање ако, како што беше случајот во Втората светска војна, ѝ дозволиме на нашата трговска флота да носи стока за Англија, на што таа, од своја страна, несомнено би инсистирала сега, како што правеше и тогаш.

Норвешката Лабуристичка партија - Владината партија - активно ја помага оваа политика насочена кон Германија. Ако Норвешка се согласи на ова, тоа значи дека ние сме неповратно вовлечени директно во оваа воена политика против желбата на на малку 99 проценти од норвешкиот народ. Норвешка не може и нема да маршира освен ако нашата сопствена слобода и нашите сопствени граници не се во опасност.

МИР СО АНГЛИЈА И ГЕРМАНИЈА

Веќе нагласив дека мирот меѓу Германија и Англија е витална неопходност за нашата земја. Она што мораме, пред сè, да го спречиме е Германија и Англија да се нападнат на спротивставени страни во нова војна. За нас ова би било фатално; всушност, би значело уништување.

Затоа, од нас зависи да направиме сè што е во наша моќ за да создадеме мир и разбирање меѓу овие две земји кои, како и ние, се од нордиско потекло и поглед на светот. Дури и ако не сме во можност да направиме многу во овој поглед и мора да внимаваме да не се мешаме во работите на другите земји, наша непосредна должност мора да биде со сите праведни средства да им се спротивставиме на оние кои се обидуваат да предизвикаат раздор меѓу овие наши роднини, обично врз лажни и нечесни основи.

Ги знаеме силите за чии интереси се прават овие напори. Една од нив е светскиот болшевизам. Да се работи за мир и помирување меѓу Германија и Англија треба да биде нашата цел на норвешката надворешна политика без да се земат предвид партиските интереси. Во највисок степен е очигледно дека интересите на Норвешка го бараат ова. Единствениот начин на кој можеме да избегаме од војната и хаосот зависи од одржувањето на мирот и разбирањето меѓу овие наши големи соседи на југ и запад, со кои имаме и најголема трговска врска.

Пред околу 40 години, како што има и сега, постоеше можност за искрен обид да се создаде трајно разбирање меѓу големите нордиски народи. Можноста беше запоставена или одбиена, а катастрофата што следеше по ова пропуштање го зафати целиот свет. Секој што сега се осмелува да ја промовира истата катастрофална политика, мора да го стори тоа со отворени очи.

Но секој што ги разбира времињата во кои живееме мора да се поттикне да преземе силна и позитивна контраакција.

Друго одлучувачко размислување нè доведува до истиот заклучок како и за главните линии на нашата надворешна политика. Декадентниот либерализам и неговиот потомок и наследник, марксизмот, имаат цели насочени против националните заедници, првенствено против нордиските.

Свесно или несвесно, целта на оваа политика е да се разбие природното национално организирање на народите со цел да се реализира меѓународната светска република.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

Тогаш внатрешната кохезија на народите ќе биде уништена. Тие ќе бидат плен на таа нација која, за разлика од сите други нации, е расфрлана по целата земја и живее како паразити врз другите нации; токму поради таа причина ѝ е потребен таков аранжман за да го оствари своето страсно посакувано владеење со светот. Зашто во тоа владеење лежи тајната на еврејскиот национализам и империјализам.

Двобојот помеѓу јудаизмот и нордскиот дух е неизбежен, бидејќи марксизмот и интернационализмот се всушност еврејски национализам и империјализам, заговор инспириран и предводен од јудаизмот против дефинитивно нордиската европска цивилизација. Јасно е дека процесите на распаѓање на денешното време се на сериозната закана за идеалите на животот и дека на моќните антагонизми на нашето време се сведени на борба помеѓу јудаизмот и нордиско-европскиот принцип. Бидејќи е ова случај, мора да сфатиме дека на ефикасниот лек за сегашната декаденција и подземните активности на марксистичкиот материјализам ќе се најде во национална ренесанса за нашиот народ врз витализирачката или виталната основа на нордиската раса и карактеристичниот темперамент.

И, од друга страна, мора да постои во најширока смисла поблиска културна, економска и политичка соработка меѓу нордиските и нордиски определените народи низ целиот свет: во скандинавските земји, во Холандија, Фландрија, Британската Империја, Германија и во други земји каде што членовите на нордиското семејство се релативно помалку бројни.

Значењето на зборот „нордиски“ затоа не е ограничено само на скандинавските народи, туку се однесува на сите големи нордиски раси, и сега не размислуваме за несигурна северна соработка.

Напротив, тоа е, од една страна, неопходна последица од сфаќањето дека одржувањето на националниот карактер и организација е на важно жiwотно прашање за сите креативни народи. Само на овој начин е можно да се обезбеди слободен и мирен развој на нордиската култура и карактеристики, како во националната, така и во универзалната сфера. Во исто време, тоа е еден од условите за длабоко вкоренето признавање на вредноста и културните придонеси на другите раси и на тој начин ќе ги зајакне сите нации против распаѓање и хаос.

Од друга страна, тоа е неизбежна последица од фактот дека меѓународната соработка што мора да се изгради во овие времиња по можност треба да се базира на нордиските народи кои се толку тесно поврзани по раса, јазик, култура и интереси. Тие имаат ист животен стандард и сличен поглед на животот, а се и географски групирани.

Исто така, економски, тие се најдобри клиенти еден на друг.

СОЈУЗ НА НОРДИСКИ НАРОДИ

Блоковната формација на овие народи, унијата на нордиски народи, ќе биде непобедлива. Таквиот сојуз ќе биде многу поспособен од банкротираниот либерално-марксистичка Лига од Женева да дејствува како бедем против светскиот болшевизам и да создаде гаранции за мирен развој на светот. Патот до организирано човештво ќе се најде во унијата на големото нордиско семејство на народи во таква блоковска формација со заедничка валута, внатрешна слободна трговија и заедничка царинска политика; нивна цел ќе биде да привлечат други земји и групи на сили во овој систем.

Таквата надворешна политика ќе биде најдобрата гаранција за позицијата на Норвешка во светот и против болшевизмот. А за наша корист и за другите, ќе создаде поле за дејствување во странство.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

за вишокот енергија што мора да се очекува во оваа земја ако нашите сопствени ресурси се несоодветни.

СОРАБОТКА ОСНОВАНА НА НАЦИОНАЛНИ ДВИЖЕЊА

Додека ја нагласуваме заедничката нордиска судбина, не смееме да ја потцениме значењето и достигнувањата на другите или на нашата заедничка човечност; и, пред сè, не смееме да ја потцениме важноста на обичната европска и универзална соработка. Но, ова меѓународно другарство мора да се заснова на систем на национални држави. Мора да се создаде со национално воздигнување на народите во Европа и низ целиот свет, а не како резултат на либерални и марксистички експерименти како што се Лигата на народите, Пан-Европа и Советска Русија, седиштето на светската Советска Република.

Историјата на животот покажува дека секој напредок зависи од обединувањето на слободата и дискриминацијата со другарство и организација. Универзалните монархии и светските републики завршуваат со анархија и распаѓање. Хегемонијата на една нација е катастрофална за другите и за самата таа нација. Вавилонско соединение од сите нации и раси, што е цел на либерализмот и марксизмот, значи уништување на индивидуалните карактеристики и вредности на секој од нив. Историјата нè учи дека вистинската хармонија е резултат на сегрегацијата и развојот.

Инстинктот на човештвото за организирано формирање е насочен кон националниот живот и соработката на националните единства. Поради оваа причина, сите меѓународни институции кои произлегоа од либерализмот и марксизмот не успеаа во своите наводни цели, кои беа да обезбедат добро разбирање меѓу народите и да го промовираат нивниот напредок.

Со оглед на неуспехот на идеите на либералната Лига и на меѓународниот марксизам, итно е потребно да се создаде ново заедништво на народите со европски и светски карактер, засновано на новите идеи за организација на заедниците што ги постави конгресот на новиот поредок во Монтре на 16 и 17 декември 1934 година. Првото размислување на конгресот е почитувањето на духовните и националните вредности.

Наместо лицемерните и технички методи на старата дипломатија, мора да се развие спонтан и чесна соработка помеѓу сите млади и здрави национални движења и националните држави што ги создадоа, со цел да се постигне општо духовно обновување и политичко и економско закрепнување низ целиот свет. Но, во рамките на овој универзален план, народите што потекнуваат од еден род и ја делат истата култура и цивилизација мора да се групираат во согласност со нивните најблиски интереси.

НОРДИСКОТО СВЕТСКО ДВИЖЕЊЕ

Главниот принцип врз кој се залага Националното собрание е дека нашата политика, покрај исполнувањето на барањата што современите промени ги направија императивни, мора да биде во хармонија со сè што е потребно и посакувано од нашето семејство на нации. Бескорисно е да се очекува национално закрепнување освен ако не го разгориме повторно огнот на нордискиот дух и не градиме врз духовен и одговорен поглед на животот.

Не може да се очекува напредок ако не го задржиме нордискиот сојуз немешан; ако не го сториме тоа. Ако го зачуваме нашиот посебен карактер, ќе го изгубиме и ќе одиме кон национално истребување.

Таканаречената нордиска идеја, дека нордискиот народ може да се обнови само со изградба на нова држава

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Во согласност со современите барања и врз двојната основа на националното потекло и духовниот поглед, има постојано растечко влијание и валута во соодветните нордиски земји и веќе игра важна улога во практичната политика.

Значи, семето и почвата за пан-нордиска соработка веќе постојат. Но, за идејата да се прошири доволно брзо, таа мора да најде дефинитивен и соодветно организиран израз.

Во овие околности, сметам дека е дојдено време да продолжиме со промовирање на културна, економска и политичка соработка меѓу нордиските народи и другите со нордиски поглед низ целиот свет, со следниве цели:

- Создавање на меѓународно нордиско движење.
- Формирање на Нордиска унија на народи.

Активно учество во работата за организирање на светот и неговиот мирен развој; и за обезбедување на местото и придонесот на нашата земја во рамките на револуциите и новите уставни што се во тек. Оваа соработка мора да започне, како и обично, на полето на идеи, за да биде политички постигната врз солидна економска основа.

Доколку, според тоа, постојната основа на валутата можеше да се прошири во воспоставена валутна унија меѓу нордиските народи и доколку преку политичка фискална соработка можеше да се воспостави Царинска унија меѓу овие народи, темелно ќе бидат поставени темелите за политичка реализација на нашите признати цели: голем сојуз на нордиските народи во светското заедништво.

Овој идеал веќе подолго време е дел од програмата на Националното собрание. Оттука следува дека панордиската соработка всушност подразбира понатамошно интензивирање на соработката на северните држави во потесна смисла: Норвешка, Шведска, Данска, Финска и нордиските острови во Северното Море. Позицијата на Данска и Финска е толку изложена од онаа на Норвешка и Шведска што Норвешка, во секој случај, е исклучена од доброволно поврзување на својата судбина со овие земји без поддршката што би се добила од мирни и сигурни односи со Англија и Германија. Но, откако ова е заштитено, пожелно е и северните земји да го заземат своето место како природна група во нордискиот свет - соработка заедно со Британците, Германците, Холанѓаните и останатите.

Во врска со ова, сакам да го нагласам фактот дека не го менува случајот ако многу луѓе во оваа земја сметаат дека не се согласуваат со разни детали во британската и германската политика. Условите што денес наметнуваат соработка со и меѓу овие наши роднини се поважни од оние што можат да не разделат.

Можеби има и такви кои се противат на тоа да имаме каква било надворешна политика и сметаат дека нашите сопствени работи се толку колку што можеме да управуваме. Би ги потсетил дека карактеристичната црта на нашето време е фактот дека светот станува една голема економска единица и дека ниедна земја повеќе не може да биде доволна сама за себе; таа зависи од другите; и, ако таквата соработка во сегашната политика е од витален интерес за нашата земја, таа е подеднакво и за нашето движење. Бидејќи силите што работат за наше национално уништување се меѓународно организирани, ние сме должни да им се спротивставиме со организација која има за цел надвор од националните интереси. Целосно ефикасна организација од ваков вид може да се изгради само врз заедничката витална основа на нашите народи, нордискиот принцип.

НОРДИСКИОТ ПРИНЦИП

Нордискиот принцип се темели на нордиските традиции, нордиската мисла и конструктивната соработка, за разлика од еврејскиот либерализам и марксизмот, кои ги промовираат своите деструктивни цели преку омраза, завист и класна војна за свои цели. Едниот е во сојуз со Божественото; другиот со ѓаволското.

Духовната моќ на нордискиот принцип е, според тоа, посилна и подлабока од марксистичко-материјалистичкиот поглед на постоењето, кој им се заканува на нашата раса и цивилизација со уништување. Всушност, тоа е наш суштински национален Принцип до кој мора да се придржуваме и кој мора да го реализираме со непоколеблива доследност.

Исто така, мое убедување е дека, кога ги препознаваме длабоките вистини на историското минато, како и на историската сегашност, и ги гледаме големите нешта што ги постигнале луѓето од нордиската раса од почетокот на историјата до наше време, кога се помоќни од кога било досега; и кога, во исто време, сме убедени дека Божествената волја се открива во историскиот тек на светскиот развој, мора, без да ја потценуваме важноста и придонесот на другите, да ни биде дозволено да веруваме во континуираната историска и божествена мисија на нордиските народи во светот. Како и во минатото, мисијата на нашето големо семејство на народи мора да биде да се ослободиме од застарениот свет и да создадеме нов свет што може да го постави целото човечко семејство на повисоко ниво.

Националното собрание ги поканува сите луѓе од нордиска раса и поглед во секоја земја - Норвежани, Шведи, Данци, Исландци, Британци, Германци, Холанѓани и сите други со нордиска крв и дух - да се обединат во Нордиско светско движење за да создадат мир и соработка меѓу сите нордиски народи низ целиот свет и да ја продолжат борбата за спасение и напредок на нашата цивилизација.

Интерпретација на фашизмот од Клод Сатон

ФАШИЗМОТ, во смислата во која ќе се користи во овој напис, е незгоден и незгоден термин за опишување на светското движење кое се појави во наше време за да се натпреварува со марксизмот и либералната демократија за лојалност на мажите. Несомнено треба да се ограничи на именување на посебната форма што ова движење ја доби во Италија. Сепак, народниот ум, чувствувајќи дека во италијанскиот фашизам се појавило нешто ново и од светско значење, упорно го користи терминот во поширока смисла.

Фашизмот не е меѓународен како што е комунизмот, во смисла на догма што треба да се наметне на секоја нација, без оглед на нејзината историја и околности. Тоа е поскоро основна сличност на погледите што може да се открие во различни современи национални движења и која може да се види како произлегува од еден вид неопходност од ситуацијата во која се наоѓа нашата европска култура во моментот. Ние во Англија ја делиме заедничкото културно наследство на Европа; исто како што бевме на длабоко погодени од идеите на Француската револуција, така сме обврзани да бидеме длабоко погодени од идеите на фашистичкото движење и да реагираме на овие идеи на наш посебен национален начин.

Двата фактори кои засекаде го раѓаат ова движење се распаѓањето на либералната демократија и подемот на марксизмот.

Потребно е само мало познавање на историјата за да се сфати дека нема ништо неизбежно или вечно во либералната демократија. Во споредба со другите форми на владеење, демократските влади не биле ниту вообичаени ниту стабилни, ниту пак придонеле толку трајна вредност за човечката култура како аристократските и монархиските влади. Секако, можно е - и често се прави - да се дефинира демократијата на таков начин што ќе ги вклучи во неа сите толерантни форми на владеење, на пример, да се опише Англија под кралицата Елизабета или под Пит како демократија. Но, ова е груба злоупотреба на јазикот и понижување на интелектуалната вредност. „Демократија“ не треба да се користи за означување на секоја влада која владее со согласност на речиси сите владееани; ниту таква која свесно се стреми кон благосостојбата на целиот народ; ниту таква која е толерантна кон различни мислења и охрабрува слободна дискусија; ниту таква која владее според утврден и познат закон, непристрасно применет. Многу демократски влади очигледно не успеаа во овие аспекти; многу недемократски влади ги покажаа овие доблести во висок степен. Апсурдно е да се нарече „демократија“ секоја влада која не е тиранска; Демократијата е еден посебен историски облик на владеење, кој понекогаш функционираше на општо задоволство, понекогаш не. Нејзината главна карактеристика би се чинело дека е одлучувањето за сите важни прашања со мнозинство гласови, или на целиот народ или на големи претставнички собранија.

Демократијата каква што ја знаеме во Западна Европа и Америка - која во понатамошниот текст ќе ја нарекам „либерална демократија“ - е посебен производ на Француската револуција и се заснова на необичните теории на одредени влијателни мислители од таа ера. Основната филозофија на човечката природа на која се темели не била секогаш прифатена од страна на луѓето што размислуваат и нема причина да се претпоставува дека нејзиното влијание врз умовите на луѓето ќе биде вечно. Напротив, постојат значителни докази дека оваа филозофија на „Правата на човекот и граѓанинот“ повеќе не постои

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

убедување и дека системот на владеење заснован на него е затоа осуден на пропаст.

Како и другите политички филозофии, не доби општо прифаќање без борба. Но, денес, кој може да забележи каква било разлика помеѓу конзервативците, либералите и десничарските (немарксистички) лабуристи во однос на нивните идеали или општиот карактер на методите со кои тие предлагаат да ги остварат?

Кои се филозофските претпоставки, или аксиоми, на овој систем на либерална демократија? Првото е дека сите луѓе се еднакви, барем до степен до кој мора да имаат еднаков удел во владата. Второто е дека владата постои само за да спречи кој било човек да се меша во еднаквата слобода на другите (Џ.С. Мил); или како што ми рече еден студент посилно: „владата постои само за да му овозможи на секој човек да оди во пеколот на свој начин“. Третото, дека таквата индивидуална слобода резултира со најголемо можно задоволство од сите.

1

Фашизмот се темели на негирање на сите овие принципи. На првото, тој одговара дека сите луѓе не се еднакви во нивната способност за кооперативно претпријатие - а владата е кооперативно претпријатие. Луѓето значително се разликуваат во однос на нивната храброст, праведност, лојалност, вистинитост и други квалитети на карактерот што се потребни за секој корпоративен потфат. Ваквите квалитети не се монопол на која било класа, ниту зависат од образованието во вообичаената смисла на зборот. Некои луѓе се значително лишени од нив - сите стари болшевички водачи на пример, ако треба да им веруваме на нивните признанија; секој од нас би се обидел да ги исклучи од власта во која било организација за која е одговорен.

Политичкото претставување мора да се базира на селективен систем од реални групи чии членови се лично запознаени едни со други. Добриот политички систем не треба ни да се обидува да обезбеди сите мислења да имаат еднаква тежина.

Во однос на вториот принцип, се забележува дека еднаквата слобода е невозможна, бидејќи не сите луѓе сакаат да прават исти работи; дека секој правен систем претпоставува некои позитивни идеи за тоа што е објективно добро или лошо за секој; дека принципот е или бесмислен или катастрофален.

До третото, дека поради природата на човекот и општеството, најголемиот можен износ на задоволство не може да се постигне со системот на максимална индивидуална слобода; ниту пак ова е „најголема среќа на најголемиот број, секој да се смета за еден и никој повеќе од крајот на животот. Луѓето се и треба да бидат „еден“ - повеќе заинтересирани за благосостојбата на сопственото семејство, сопствената професија, сопственото соседство, сопствената нација; а добрата влада треба да го земе предвид овој факт. Ќе се вратиме на овие точки подоцна.

Либерално-демократијата е мрзлива филозофија. Наместо да се одлучи што треба да се направи и упорно да се бори за да се реализира, добриот демократ чека и гледа на која страна ќе скокне мнозинството, сигурен во своето верување дека гласот на масите е глас Божји. Не смееме ни да се обидуваме да ги убедиме денешните луѓе дека движечката сила на либерално-демократијата насекаде е намалена. Малкумина од срце веруваат во нејзините слогани. Половина од нејзините денешни застапници се навистина плашливи марксисти. Нивната прогласена цел е еднакво богатство за сите, а демократијата е само средство за тоа. Тие со задоволство замислуваат дека оваа цел може да се постигне со едноставно гласање, без сила, барем во далечната иднина. Тие често го предаваат својот презир кон индивидуалната слобода како таква. Тие се завидливи, но се грижат за својата кожа. Такви се либерално-лабораториските социјалдемократи.

Која е филозофската основа на несветиот сојуз меѓу комунистите и демократите, каде и да се појави фашизмот на сцената? Кон овој проблем сега мора да го насочиме нашето внимание.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Комунизмот - или подобро кажано марксизмот, бидејќи има многу марксисти надвор од Комунистичката партија - е целосно производ на индивидуалистичката, екваторна филозофија на либералната демократија. Чести во историјата биле револуционерни движења на помалку среќните класи; оваа презело посебната идеологија од раната викторијанска ера во која се родило. И тоа ја сфаќа заедницата како збир, а општествената среќа како збир. Ги прифаќа првите два принципа на либералната демократија; сите луѓе се еднакви - иако нема Бог - и затоа треба да имаат не само еднакви политички права, туку и еднакво богатство.³ Повторно, среќата треба да се постигне со давање на секого еднакво богатство, а потоа да им се дозволи да прават што сакаат со него; кога ќе се постигне економска еднаквост, државата треба да „исчезне“. Но, на емофатично го отфрла третиот принцип на либералната демократија, дека оваа среќна состојба на нештата се базира со оставање на луѓето на мира. *Laissez-faire* е крајната цел, кога ќе се постигне економска еднаквост; но ова мора да се постигне со присилна диктатура на пролетаријатот, односно на неквалификуваниот фабрички работник.

Неговата централна доктрина е класната војна меѓу проleterите и капиталистите. Таа упорно го собира целото човештво во овие две трла, иако ниеден економист повеќе не ја сфаќа сериозно теоријата за „вишок вредност“ врз која се темелеше разликата. Колку се нереални двете трла! Навистина постои конфликт меѓу групите, а таков конфликт е од суштината на една жива заедница. Но, голем дел од жителите на модерната држава, кои живеат од заедничките приходи од нивната работа и од имотот потребен за таа работа да биде плодна, не можат да бидат збиени во ниту едното трло освен преку тур-де-форс. И не се ли конфликтите на интереси меѓу граѓаните и селаните, меѓу производителите и финансиерите, меѓу занаетчиите и неквалификуваните работници, меѓу расните групи и религиозните групи, исто толку реални и витални како и овој наводен меѓу капиталистите и пролетаријатот?

Клучната нота на марксизмот е класната војна, во која сите методи се дозволени. Затоа, каде и да ја крене главата, политиката станува толку огорчена и толку валкана што го уништува секое чувство за морално единство на нацијата, кое претходно ги ублажуваше конфликтите меѓу групите. Затоа мора да се бориме до смрт.

Но, ќе се каже, дали ништо вредно не е постигнато преку комунистичкиот експеримент во Русија? И дали нема никаква сличност помеѓу „диктатурите“ на комунизмот и фашизмот?

Невозможно е да се разбере развојот на комунизмот во Русија, освен ако не ја разликуваме сегашната фаза на „болшевизмот во повлекување“, како што е наречен, од претходната фаза во која доктринарниот комунизам имал целосна власт. Оваа претходна фаза била обележана со неспоредливо уништување, заради теоријата за класна војна, на човечките и материјалните ресурси на нацијата - на земјоделци, техничари и наставници, на добиток, машини, згради и уметнички богатства. Истиот феномен се манифестираше во Шпанија и на други места, каде што болшевизмот ја презел власта. Кога по околу десет години производството достигнало толку ниско ниво што се чинело дека е достигната границата на човечката издржливост, доктрините биле во голема мера напуштени; и со помош на капиталистички кредити, странски техничари и машини и стахановски терања на работниците, бил направен почеток за повторно градење. Секако, промената на срцето е далеку од целосна. Еден симптом за тоа се чини дека е сегашниот конфликт помеѓу Сталин, робусниот и недоктринарен разбојник од Кавказ, и еврејската банда која досега ја контролирала Русија, а сега е во голема мера елиминирана. Русија не ја напуштила Коминтерната и марксистичкиот идеал за светска револуција. Но, за себе, се чини дека премолчено се откажала од изедначувањето на богатството и диктатурата на пролетаријатот и гради моќна

националистичка држава. Под Сталин, се појавуваат знаци на еден вид срамен фашизам со грижа на совеста. Ако ова требаше да биде крајот, по каква цена беше постигнат! [4](#)

„Фашизмот“ се појави од распаѓањето на либералната демократија и како одговор на закана од болшевиизмот. За разлика од болшевиизмот, тој не беше спроведување во пракса на академска теорија; тој се појави како одговор на реална ситуација и затоа може да се разбере само во светлината на двете светски движења што му е предодредено да ги замени. Првично, тоа беше еден вид инстинктивна реакција на европскиот човек на силите на нередот, материјализмот, плутократијата и космополитизмот. Тој е едногласен со комунизмот во тоа што апсолутно негира дека постои однапред воспоставена хармонија што ја прави на големата среќа од сите да произлегува од на големата слобода на секое од нив. Но, ова е сè што има заедничко со комунизмот. Тој има радикално поинаков став и од комунизмот и од либералната демократија во однос на „среќата“ што државата треба да ја обезбеди. Бидејќи ја саќа нацијата како органско единство на многу различни функционални групи; секоја од нив претставува одреден уникатен придонес кон нацијата, со свој вид живот што мора да се негува. Ако се нарушат правилните односи меѓу овие групи, не може да има трајна среќа или стабилност во државата. „Можеме“, рекол Платон, „да ги направиме нашите грнчари многу посреќни дозволувајќи им да лежат на каучи пред огнот, да јадат и да пият и да го вртат тркалото кога ќе им се допадне. Но, не нè советувајте да го правиме ова, бидејќи нашите грнчари повеќе нема да бидат грнчари, ниту нашите земјоделци земјоделци.“ [5](#)

Покрај тоа, според зборовите на Бурк, таа ја саќа нацијата како „партнерство не само на живите, туку и на живите со мртвите и со оние што сè уште не се родени“. Ако е нешто што трае, со човечки и природни ресурси, кои можат да бидат потрошени залудно или кои можат да бидат плодни.

Во секоја од „фашистичките“ земји на власт дојде движење со волја да го извлече на доброто од националниот имот, како што правеше стариот благороден земјопоседник од своето семејство и имот. Ова е она што се нарекува религија на Крвта и Почвата.

Очигледно е дека овие движења не можат да ги признаат неограничените права на мнозинствата. Тие не можат, на пример, да дозволат сегашното мнозинство граѓани да ги избришат од постоење селаните, ниту да уживаат во на големото можно сегашно богатство на сметка на идната моќ. Злата што ги носи владеењето на кратковидните мнозинства - распаѓањето на јавната чесност и духот на самопомош, распаѓањето на семејството, на менталната и „физичката кондиција“, распаѓањето на земјите, шумите и бродовите - можат да се излечат само со давање голем простор и независност на водачите.

Фашизмот очигледно мора, и навистина го прави тоа, да ги посвети своите главни напори на зајакнување на на слабите алки во националниот синџир, односно на подобрување на условите на оние групи кои се на тешко погодени. Сепак, тој не може да дозволи еднаквост помеѓу мрзливите и активните, помеѓу имажинативната и рутинската работа, дури ни како далечен идеал. „Фашизмот ја потврдува непроменливата, корисна, плодна нееднаквост на луѓето.“ (Мусолини.)

Либералната демократија е парализирана од соперништвото на функционалните групи, чие постоење се преправа дека го игнорира. Фашизмот ги препознава овие и го базира својот претставнички систем врз нив, верувајќи дека може да ги совлада нивните потенцијални конфликти преку зајакнатото национално чувство за единство и „принципот на лидерство“, принципот на индивидуална одговорност. „Демократијата“ - принципот на контрола од страна на анонимни мнозинства - е на тест во индустриската област, не помалку отколку во политичката.“ [6](#)

Во економската сфера, целта на фашизмот, во согласност со неговиот општ поглед, е да постигне максимална можна безбедност и стабилност за сите производители - а не максимална слобода на избор.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

за потрошувачите. За таа цел, меѓународната трговица мора да се сведе на подредена и помошна позиција, во интерес на националното планирање. А етичките размислувања - размислувања за видот на живот што треба да се охрабрува или обесхрабрува - честопати мора да ги надвлдаат економските.

Во фашистичкиот национализам нема ништо што е некомпатибилно со добро разбраните интереси на другите нации. Неговата надворешна политика се заснова на принципот на гледање на сопствената работа и на тоа да се биде навистина подготвен да се бори за одредени добро познати витални интереси и само за нив. Таа е природно спротивна на демократските, екваторските и универзалистичките принципи на Лигата на народите. Таа сака пријателска соработка со оние координирани нации со кои всушност има заеднички интереси, врз основа на планираното елиминирање на можните причини за триење. Таа сака водство во меѓународните односи како дома. Во Европа, нејзината задача е да го обнови Концертот на Европа што основачите на Лигата на народите го уништија.

Конечно, можеме да се обидеме да одговориме на толку често слушаниот приговор дека фашизмот ја потчинува поединецот целосно на државата, живо суштество на нереална апстракција. Одговорот на ова е имплицитен во претходното. Владата, смета фашистот, не постои само за да ја зголеми среќата на поединечните граѓани. Таа е старател за трајната национална култура и за материјалните ресурси што ја формираат нејзината неопходна основа. Без ова, поединецот не би бил ништо; ниту пак може да се лиши од неа дури и ако ја напушти територијата на државата; тоа е целиот збир на предци традиции што го разликуваат од човек од камено доба. Влада која обезбедува хармоничен развој на различните групи што носат култура и ги спречува да се уништуваат едни со други, има право на наша верност. Но, државата е само парче машина, само „контејнер“, како што рекол Хитлер, за народот, замислен како траен биолошки и културен ентитет. Фашизмот не е етатистички; за разлика од Хегеловците, тој не ја обожува „државата како таква“.

Историски гледано, претставува аналогии со древната европска државна форма каква што била „пред Оронтите да почнат да се влеваат во Тибар“ - пред појавата на апстрактниот индивидуализам и желбата за спасение во друг живот. Повторно, претставува аналогии со феудализмот, со неговата концепција дека владата мора да се заснова на личната лојалност на човекот кон човекот - исконската тевтонска идеја за *comitatus*. Понатаму, потсетува на целта на средновековните еснафи да го регулираат производството во интерес на сите категории производители. Како и секое големо движење, има свои корени во минатото. Но, не е само враќање кон застарени системи. Неразбирливо е одвоено од суштински модерните концепции за националност, раса, доброволни трговски здруженија, разделување на сопственоста од управувањето, идејата за одговорност без вина, интерактивни култури наспроти „еднонасочна“ цивилизација - и многу други.

⁷ Тоа е целосно модерно и суштество на нашето време. Пред пет години, на многумина од нас ни се чинеше дека нема друг избор освен помеѓу не многу пријатните алтернативи на индивидуалистичката либерална демократија и марксистичкиот социјализам. Сега постои и трета алтернатива.

¹ Оваа трета аксиома, како што истакна М. Халдв, има две форми. Според едната верзија, максималното општествено задоволство автоматски произлегува од максималната индивидуална слобода, какви и да се законите и институциите на општеството. Од друга страна, одредени законски ограничувања се неопходни за да се постигне овој најголем збир на задоволувања. Повеќето писатели не се држат доследно до едната или другата верзија; но тие немаат сомнеж ниту за целта, ниту за средствата - индивидуалната слобода е ограничена што е можно помалку.

(Е. Халеви: Раст на филозофијата. Радикализам.)

² Џ. Бентам: Принципи на моралот и законодавството. Фолет: Новата држава, стр. 27.

³ Споредете го Аристотел. Политика III, 9 и 12: „Правдата е давање еднаков третман на еднаквите и нееднаков третман на нееднаквите. Луѓето го изоставуваат едниот или другиот фактор, како што им одговара; бидејќи тие не се добри судии во сопствената работа.“ Но, ова не треба да нè ослободи од должноста да судиме на добро што можеме.

⁴ Самиот Сталин изгледа како многу поинаков тип од „старите болшевички“ еврејски шефови на Русија. Впечатливо е што двајцата навистина

големите луѓе што ги создале Руската револуција „не биле Евреи. Но, не го знаеме степенот на влијание на Сталин
свекор, Лазар Моисеевич Каганович, кој се чини дека е втор човек во државата.

⁵ Платон: Септември 420е. Бурк: Размислувања за Француската револуција.

⁶ Милер и Кембел: Финансиска демократија, неодамнешно истражување од двајца економисти од Универзитетот во Ливерпул за функционирањето на
Британските индустриски компании.

⁷ А. Тојнби: Студија за историјата. Том I, стр. 149 ст.

Војната во Шпанија од генерал-мајор ЏФК Фулер

ХУчествувајќи како војник или како новинар во четири војни, имено Јужноафриканската војна, Светската војна, Италијанско-абисинската војна и на крајот сегашната Шпанска војна, открив дека секоја од нив е извонредно различна.

Причината за ова е очигледна, тоа е што нивните причини се разликуваат; сепак, во народното мислење, не е така очигледно дека овие причини, пак, во голема мера влијаат на формата што се добива војната.

На пример, во случајот со последната од овие војни, општо е прифатено дека нејзините причини се политички; односно дека станува збор за судир помеѓу два системи на владеење кои имаат јасно дефинирани, но некомпатибилни ставови. Дали е ова вистина? Не мислам така; бидејќи, иако политиката игра во никој случај не незначителна улога, сигурно пресвртот го игра културата, што, ако сум во право, значи дека причините за оваа војна се многу подлабоки од политичката пена што ја покрива нејзината површина. Затоа, мислам дека нема да успееме да разбереме што се случува, освен ако не го гледаме тоа како судир меѓу културите, како и како судир меѓу политичките теории и вооружените сили. Од овие култури, постојат три:

Прво, реакционерната Шпанија од историјата - стагнирана црква, очигледно на аристократија и умиравачка буржоазија. Второ, револуционерната Шпанија - реакција против оваа инерција претставена од социјалистите, анархистите и комунистите кои во голема мера ги позајамиле своите идеали од странски извори - Маркс, Бакунин, Троцки и други. Трето, хипотетичката Шпанија на иднината; не сонувана од Примо де Ривера, кој беше малку повеќе од воен диктатор, туку од неговиот син Хозе Антонио, кој кратко време пред тоа беше убиен од Црвената влада.

Во 1933 година, овој млад човек, иако всушност не го создаде Шпанското фашистичко движење, ја консолидираше Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - Комитети на активни национални синдикалисти) и ѝ даде живот и форма. Неговата повелба ја разработи во дваесет и седум точки кои можат да се кондензираат во четири главни наслови како што следува:

Национални фондации. Шпанија е врховна реалност на сите Шпанци. Секој сепаратизам е злосторство. Затоа, целта е единството на Шпанија, и не само што ова единство не дозволува ниту меѓународна изолација ниту странски посредништва, туку бара и всадување на воени доблести и создавање на морнарица и флота.

Политички основи. Државата треба да биде тоталитарна по карактер, во која сите политички партии ќе бидат укинати. Корпоративниот систем треба да го замени парламентарниот. Политичката дисциплина е потребна, но приватната иницијатива е неопходна сè додека е компатибилна со колективните интереси на национал-синдикалистичката држава.

Економски основи. Капиталистичкиот систем „кој ги игнорира потребите на луѓето, ја дехуманизира приватната сопственост и ги сведува работниците на безлични маси изложени на беда и очај“ е отфрлен. Исто така и марксизмот. Силните повеќе не треба да доминираат над слабите.

Приватната сопственост е признаена, како и правото на работа. Стандардот на живеење на селаните треба да се подигне преку воспоставување семејни поседи, а земјоделството и сточарството треба да се рационализираат.

Морални основи. Темелите на државата се единство, дисциплина и воена обука. Образованието треба да се организира „така што ниеден талент нема да се изгуби поради недостаток на економски средства“. Католичкиот дух, ослободен од политиката, треба да се инкорпорира, а животот треба да се смета за должност „да се живее во дух на возвишена служба и жртва“.

ВОЈНАТА ВО ШПАНИЈА

Спротивно на многуте информации што беа напишани во британскиот печат, ова движење имаше малку врска со избувнувањето на бунтот во јули минатата година. Во тоа време сè уште беше во повој, но во текот на последните осум месеци неговиот раст беше чудесен. Денес неговите членови и симпатизери бројат милиони, од кои 180.000 се формирани во милиции. Степенот на овој раст е добро илустриран со фактот дека Движењето сега издава деветнаесет дневни и триесет неделни весници.

Кога избувна бунтот, целта на генералот Франко се чини дека беше донекаде нејасна. Тоа беше бунт против неподносливите услови - всушност, на ред против анархијата; бидејќи животот и имотот повеќе не беа почитувани, а црквите секојдневно беа ограбувани или палени. Неговата цел, се чини, беше речиси целосно воена, имено да воспостави ред, но за каков облик на владеење е неизвесно. Да беше неговата победа брза, на веројатно ќе доведеше до воспоставување воена диктатура од типот на Примо де Ривера.

По слетувањето во Шпанија, тој се соочил не само со целосна конфузија, туку и со целосен недостаток на единство и цел меѓу фракциите што барале негова поддршка. На пример, Партијата „Акцион популар“, или партијата „Жил Роблес“, била ревнсно католичка и застапена во христијанскиот социјализам; немала дефинирана политика, била политички аморфна и алатка на Црквата. Потоа биле Рекетите, или карлистите, чие мото е „Бог, земја и крал“. Тие верувале во апсолутен суверенитет, корпоративна држава и биле жестоко антипарламентарци. Освен нив, имало и монархисти - и други фракции, од кои најважна е Фалангата. Сите овие различни партии и движења тој морал да ги апсорбира.

Засега ова не беше тешко, бидејќи Црвените наметнаа консолидација. Мешавина од демократи, републиканци, комунисти, анархисти и што и да е, нивниот единствен непријател Шпанија е затоа привлечена кон Германија и нејзиниот сојузник Италија, исто како што Франција е привлечена кон Русија и нејзиниот полусојузник Англија. Всушност, повторно се води окултна војна против Германија со цел да се обезбеди Франција, како што се водеше пред една година за време на италијанско-абисинскиот конфликт.

За оваа внатрешна борба малку се слуша во печатот; но нејзиното име е „неинтервенција“, што всушност значи несоработка со Бургос и француска соработка со Валенсија со цел да се удри Германија. Доколку меѓународната „блокада“ на Шпанија беше непристрасна, нема сомнение дека таа би била во корист на националистичката кауза; но далеку од тоа да биде така, бидејќи чесноста не е карактеристика на модерна Франција.

Иако секогаш е најтешко, особено за време на војна, да се утврди вистината, нема сомнение дека француската помош на Црвените била прекумерна и профитабилна, бидејќи секоја помош била платена со злато. Каде и да се оди во Бела Шпанија, се слуша истата приказна, имено, дека француската помош на Црвените била многу поважна од руската. Дека од јули минатата година Франција ги префрлила Пиринеите триесет до четириесет илјади црвени меѓународни борци и дека овој сообраќај сè уште трае. Дека Французите печателе шпански пасоши, само во Бордо, и дека обезбедуваат однапред издадени договори за „специјализирани“ работници за да им овозможат да влезат во Црвена Шпанија. Уште понатамошно, дека голем број меѓународни работници се префрлаат преку *****конвертор на е-книги DEMO Watermarks*****

граница како репатрирани бегалци или се испраќаат во пристаништата на Каталонија како членови на товарните бродови со кои патуваат. Муниципалитетот се испраќа преку Андора; камиони што носат бензин секојдневно ја преминуваат границата; во Франција има Црвено училиште за авијација, а оружјето се шверцува во Билбао.

И покрај сето ова, дефинитивно има шанси Национална Шпанија да победи; бидејќи политиката на Франко е креативна, додека политиката на „Црвените“ не е.

Говорот на генералот Франко

Емитувана на 1 октомври 1936 година, за преземање на овластувањата на шефот на државата

Г ПОЧЕТКИ до сите вас, кои ги слушате воените вести во вашите домови, или на фронтот, мислите на вашите домови, или во Црвените области, со копнеж го очекувате пристигнувањето на нашите трупи, или надвор од нашите граници, загрижено а следите нашата судбина - поздрави од микрофонот на Радио Кастил а!

Нема да зборувам за во ната, бидејќи државните обврски што ги преземам бараат да ви кажам нешто за работата што нè очекува.

Не треба да дискутираме за никаква утопи а, ниту да го делиме остварувањето на нашите надежи на крути фази. Меѓутоа, за да зборуваме за нашите намери, потребно е прво накратко да го разгледаме минатото, и за да имаме корист од нашите искуства и за да ги спроведеме нашите одлуки корисно.

Шпани а, чие име го повикувам со сета посветеност на мо ата душа, со години страдаше од многу зла, од кои не на малку штетно беше вли анието на неурамнотежените интелектуалци, кои се обидоа да го намалат престижот на мислителите од нашата раса и гледаа подалеку од нашите граници за да внесат во Шпани а секакви егзотични и деструктивни идеи кои се вкоренуваа во други зем и. Деморализирачка литература, демагошки доктрини, горчлив расизам, инфилтраци а на дефетистички идеи и перверзи а на истори ата - сето ова и многу повеќе послужи а за потресување на темелите на нашиот патриотизам, така што ги изгубивме главните карактеристики на нашиот народ, засрамувајќи се од нашата сегашност, заборавајќи го нашето минато и плашејќи се од нашата иднина.

Откако го постигнаа моралниот пад на расата, на овие луѓе не им беше тешко да а стават зем ата на аукци а и да а продадат на на високиот странски понудувач. Нашата тргови а почна да покажува дебитна наместо кредитна рамнотежа, а плодовите на нашата зем а беа третирано како да се од неко а освоена колони а, додека се охрабруваше псевдопацифизам, со цел да се ослабне мечот на секо можен избавител. Се по ави а лажни пророци кои, сеејќи омраза и класна во на, им а ветуваа зем ата на селаните, диктатура на работниците и автономи а на нашите покраини.

Крајно цинични, овие луѓе, доколку а добиеа власта, ќе а одземеа зем ата од селаните, слободата од работниците и целата надеж за автономна флексибилност од покраините.

И сега нашата Нова Шпани а, земајќи а предвид големината на сво ата задача, оди напред кон своето ослободување, решена да покаже, во духот на општествената соработка, дека повторното воспоставување на законот и редот е претходен услов и сигурен пат кон слободата, чии придобивки ќе течат до целиот нејзин народ, во и надвор од границите на матичната зем а.

Шпани а се организира во голема мера според тоталитарен концепт, во кој нејзините матични институции ќе а обезбедат нејзината националност, нејзиното единство и нејзиниот континуитет. Примената на овие нови методи на власт не значи дека нашиот режим ќе биде од исклучиво воен карактер; напротив, нашиот систем ќе воспостави хиерархиски режим во кој сите капацитети и енергии на зем ата ќе го на даат својот израз.

Личноста на покраините на Шпани а мора да се почитува, во согласност со старата национална традици а во времето на нашиот на голем с а; секогаш под услов тоа да придонесува за национално единство.

Шпанската општина ќе ја врати својата историска важност, за да може да ги извршува своите функции. неговите древни функции како единица во нашиот граѓански живот.

Освен тоа го укинавме општото право на глас, со неговите катастрофални локални и национални последици и неговите угнетувања преку синдикатите и политичките интереси, ќе се погрижиме волјата на нацијата да се изрази преку оние технички и корпоративни органи во кои потребите и идеалите на земјата на добро се развиваат.

Како што расте силата на новата шпанска држава, така ќе се постигнува и децентрализација, така што окружите, општините, здруженијата и поединците ќе уживаат во најголема можна слобода во рамките на врховните интереси на државата.

Во својот општествен аспект, трудот ќе добие апсолутна гаранција дека нема да биде роб на капитализмот, под услов да не ги усвојува оние горчливи и борбени методи што ја оневозможуваат меѓусебната соработка. Работникот е достоинствен за својата плата: не само што ќе се воспостави сигурност за платите, туку ќе се одржуваат сите напредоци во платите што досега се обезбедени. Со признавање на правата на работникот, тој ќе ги исполни своите одговорности за локална соработка со елементите што ја создаваат националното богатство.

Сите Шпанци ќе бидат обврзани да работат според своите капацитети. Новата држава не може прими какви било паразити.

Државата ќе ѝ ги даде на Католичката црква правата и привилегиите што ѝ припаѓаат, со што ќе ја почитува нашата традиција и верата на големото мнозинство од шпанскиот народ; но државата нема да дозволи мешање на која било надворешна сила во специфичните функции на Владата.

Во однос на приходите, Државата ќе организира правична распределба на даноците, грижејќи се за тоа нивниот товар паѓа на рамената на оние што на добро можат да го поднесат.

Во однос на земјоправото, семејните поседи ќе се реализираат со воспоставување на земјоправото на земјата, не преку некаков хипотетички систем на сопственост, туку преку директна и постојана помош, чија цел ќе биде да му се даде на селанец неговата независност. Постојана карактеристика на нашата работа ќе биде насочена кон оваа цел. Земјоправниот работник ќе добие дел од она што градот го апсорбира денес како плаќање за своите комерцијални и канцелариски услуги.

Во однос на меѓународните односи, се надеваме дека ќе живееме во мир со сите народи, отворајќи широк хоризонт на пријателство со целиот свет. За ова постои еден нагласен исклучок: нема да имаме никаков контакт со Сојузот на социјалистички советски републики, чија политика имаше толку катастрофални резултати за човештвото и цивилизацијата.

Сигурен сум дека оваа земја на херои и маченици, справувајќи се со своите тешкотии, ќе напише уште една славна страница од историјата и ќе најде решение кое нема да биде изведено ниту од исток ниту од запад, туку ќе биде вистински шпанско.

Шпанци, да живее Шпанија!

Кон економска ортологија од Езра Паунд

ДОУВТ за природата на таканаречената ортодоксна економија, т.е. за тоа дали треба да се смета за искрено истражување или за криминална и заведувачка фалсификат, денес може да се каже дека е застарена на малку 50 години. Денес, следбениците на ортодоксијата можат да ги вклучат само простите, слепите и кариеристите кои дејствуваат со лоша намера.

На секој што сериозно истражува некоја тема не му требаат 15 години за да стане свесен за видливите и вообичаени феномени.

Да се каже дека економијата не е наука е чист дефетизам и може само да предизвика забуна. Во средината на минатиот век, аеронаутиката и радиото сè уште не можеа да се наречат науки (иако извесен Лумис на крајот на 1864 година успеал да пренесува електрични сигнали од еден брод на друг без употреба на жици).

Она што сериозните луѓе можат да го направат денес е да направат разлика помеѓу оној дел од економијата што е наука (поле на знаење - епистема) и оној дел што е техне или поле на вештина (пречесто на лукавство).

Може да се каже дека уметноста на управување со брод не е вистинска наука: сепак науката за Навигацијата постои и се усовршува: од едноставниот бродски компас до жирокопот.

Се чини доволно природно што во економските трудови изобилува конфузија а кога се зема предвид дека проучувањето на економијата всушност го правеле емпиричари, луѓе на кои им недостасува сериозна термилошка подготовка. На пример, земете ги предвид сериозните и чесни писатели од англосаксонскиот свет кои изградиле жива економска наука. Соди, Нобелова награда за физика; Даглас, инженер, раководител на Вестингхаус во Индија; Ларанага, патен инженер; Ораџ, новинар преобратен од Даглас; Китсон, пронаоѓач на светилката Китсон; Гесел, бизнисмен; итн. Сите практични луѓе!

Да се каже дека ја откриле месечината не би значело ништо, но тие ја откриле вистинската месечина, додека професорите ја продолжуваат својата детска игра со месечина за сцена; илузионисти, способни да ја заведуваат јавноста само во своите сепареи.

За да добиеме претстава за менталитетот на основачите на таканаречената ортодоксна економија, да земеме, на пример, една фраза од Рикардо (без да го игнорираме фактот, се разбира, дека тој ја признавал вредноста на хартиените пари): „Нема стока која не е предмет на потреба од повеќе или помалку труд за нејзино производство“. Се чини дека Дејвид Рикардо никогаш не бил во кокошарник и дека ја цето било исклучено од неговиот економски систем. Едноставно како мерка за хранлива вредност (животна вредност), ја цето претходело на ценовниот индекс. Со директно набљудување на природните феномени, просечниот човек помалку грешил отколку кога главата му е наполнета со логаритми и банкарска митологија. И не се шегувам! Вредноста на ја цето расте и се намалува во однос на гладот и ситоста.

Аристотел ни оставил збор со нејасно и сложено значење: Χρεία, корисност, пожелност, што Ракам, природно од Кембриџ, го преведува како побарувачка. Сколијастот не не просветлува. Аристотел бил во право, но имал намера да каже дека вредноста на монетарната единица „вреди колку што можете да добиете за неа“. Апсолутно точно, но не можете да го наречете научна терминологија.

Студентот може да оди во библиотека и да консултира 500 лажни трактати за економија без да наиде ниту еден што започнува со Евклидова табела со дефиниции на најчестите, основни и неопходни термини за дискусија на економски прашања.

Да почнеме, на пример, со терминот „Пари“. Аристотел ги дефинира лошо, или поточно воопшто не ги дефинира, туку зборува за нив без вистински да ги дефинира. А човекот останал 20 века во оваа состојба на полу-опскурност.

Ќе се обидам да дадам неколку дефиниции, иако сум свесен дека тие не можат да бидат од голема корист сè додека некоја академија или конгрес, или уште подобро, група сериозни и авторитетни специјалисти, не ја признаат валидноста на ова лексикографско дело.

Некованото злато не е пари; размената на монетарно злато за други стоки е во суштина еден вид размена: размена на одредена количина стока или одредена тежина на стока, за метал кој е однапред измерен и измерен.

Суштинскиот квалитет на парите е да се мерат и да можат да служат како мерка. Дури и при размена на дискондициониран метал за стока, отпечатокот на државата е тоа што го одредува нивното постоење како пари. Влада што вели: „Не можеме да градиме патишта затоа што немаме пари“ би била исто толку смешна како влада што вели: „Не можеме да градиме патишта затоа што немаме километри“.

Да се обидеме да дефинираме што се пари. „Парите се мерено побарување.“ Парите се титула или мерено побарување. „Парите се општо побарување.“ Парите се титула која не е специфична (како железнички билет, чек за гостилница, билет за пароброд кој носи право на превоз, храна, кабина итн.). Тие се општи. Парите, згора на тоа, се заменливи, односно можат да се пренесат од едно лице на друго без формалности. Тие не носат камата како што прават државната обврсница, железничката обврсница или обврзната на кое било „анонимно друштво“.

Да го разгледаме терминот „кредит“. Се вели дека човекот има кредит кога се верува дека ќе може да плати во готово и кога се претпоставува дека нема да се обиде да избегне или да го одложи плаќањето. „Долг“ не е токму спротивното на „кредит“. Всушност, кредитот често е можност за создавање долгови и не секогаш нужно значи спротивното од веќе направен долг. Затоа се соочуваме со двосмислен термин.

Конечно, да ја разгледаме „инфлацијата“. Меѓу полуистините на ортодоксни изговори, некои се засноваат на природни и повторувачки феномени. Таканаречената инфлација прво мора да се разликува од вистинската инфлација, која се случува кога парите се издаваат „што одговара“ на стоки или услуги што никој не ги сака или ја надминуваат посакуваната количина. Парите немаат вредност кога се издаваат „против“ (т.е. во псевдо-кореспонденција со) стоки или услуги што не можат да се испорачаат или набават. На пример, издавањето пари „против“ школка што експлодирала во 1917 година би било инфлација, а самите пари нема да имаат вредност, бидејќи никој не ја сака школката и никој не може да ја испорача.

Краток список на валидни дефиниции би му овозможил на просечниот човек да избега од измамите и апсолутната проклета и гнила перфидност на големите лихвари и монополисти.

Всушност, со дефиницијата, или поточно со сериозен и праведен концепт за парите, Соди, откако објави голем број нејасни книги (нејасни, односно за читателот, иако исклучително длабоки и драги за професор Соди) пишува во „Tomorrow's Money“: „Исто како што е незамисливо приватните лица да имаат моќ да наплаќаат даноци, така е апсурдно што банките, и покрај сите уставни заштитни мерки против тоа, со обичен трик ја узурпираат функцијата...“

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

на Парламентот и, без никаква надлежност, вршат присилни давачки врз богатството на заедницата.”

Да направиме разлика помеѓу денешната италијанска ситуација и ситуацијата во англосаксонските земји. Да направиме разлика помеѓу земјите каде што изобилството на богатство создава кризи и земјите во кои има сериозен недостаток на одредени материјали; да се свртиме малку назад за да ја претставиме историјата на „новата економија“, која сепак вклучува толку многу старо знаење или свест.

Во денешната економска мисла постојат четири живи струи: (1) Дагласизам; (2) Геселизам; (3) канонска економија која има потекло од Свети Амброзиј и еволуирала со Свети Антонино; (4) Корпоративна економија со својата политика на подобрување (одводнување на мочуришта, итн.), битката на зрното, штедење, семејни чекови, чекови за храна, работни чекови, државна контрола, натрупување, итн.

Ортолошката економија што треба да започне мора да земе предвид одредени факти затскриени од таканаречената ортодоксија. Стоките се со нееднаква издржливост, столчињата, сирењето: делата на Феидија, Праксител или Ботичели имаат различна издржливост. Примитивниот човек користел еден инструмент, додека цивилизираниот човек користи дванаесет.

Ми се чини дека мора да направиме список на сериозните луѓе кои денес соработуваат во економската наука, дури и ако се емпиристи, дури и ако направиле едно единствено откритие во својата област, а не се во процес на негово усогласување со историјата и со праведните и валидни идеи на други школи, или на други времиња, или други економски секти.

Да препознаеме веднаш дека тој и тој забележал моќта на пареата да го подигне капакот на чашникот. Ова е вредно, дури и ако пронаоѓачот не објавил енциклопедија или обемна расправа за физиката.

Да признаеме дека ЦХ Даглас сам ја открил недоволната куповна моќ распределена од (и во) индустрискиот систем. Неговата фабрика ја распределувала куповната моќ побавно отколку што создавала „цени“, односно стоки фрлени на пазарот. Оттука, во еден месец се создала количина на цени поголема од куповната моќ што била распределена.

Деликвентите, имбецилите и монополистите, кои живеат од гладувањето на другите, би сакале да го поделат човекот според неговиот капут. Наместо тоа, Даглас ја виде можноста за издавање куповна моќ што одговара на количината на добра што можат да ги испорачаат и посакуваат луѓето. Во тоа има малку ново, а многу чесно. Дејвид Хам уште не видел дека просперитетот не зависи од количината на пари што ја поседува која било нација, туку од фактот дека оваа количина треба да се зголемува. Да наведеме дека зголемувањето мора да биде бавно и константно.

Меѓу корисните писатели да го споменеме Мекнер Вилсон, кој ја едуцирал својата јавност да препознае дека банките не позајмуваат пари, туку само ветуваат дека ќе платат. (Ветувањето за плаќање.) Гезел, почнувајќи од гледна точка на слободната размена, повторно ги повикал браќеатите на средновековните бискупи. Со неговата такса за лемараж (марките, кои мора да се прикачат на банкнотата секој месец за да се одржи нејзината декларациона вредност), тој имал намера да ја стимулира брзината на циркулацијата, а градоначалникот Унтергугенбергер во Вергел ја демонстрирал ефикасноста на овој систем.

Гезел го уништи мртвиот дел од Маркс со својата лапидарна фраза: „Маркс никогаш не го доведуваше во прашање пари.“ Тоа е, Маркс никогаш не ја доведувал во прашање природата на парите, ниту ги анализирал.

Предностите на Гезеловиот систем се барем следниве: (1) во псевдodemократските земји може да ја ослободи нацијата; односно владата и народот (вклучувајќи ги сите производители, без разлика дали се работодавци или вработени) од моќта на банките и лихварите.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Сепак, ниту еден чистокрвен геселист никогаш не ги разгледал парите за долг од државна – и корпоративна – гледна точка.

Со марка пропорционална на еден процент од вредноста на банкнотата што се додава месечно, циркулација од 8½ милијарди банкноти би ѝ дала на државата приход од една милијарда годишно, практично без трошоци за наплата, што би било автоматско и речиси целосно ослободено од бирократско мамунирање или мешање.

Наместо да се натрупуваат долгови (астрономски долгови) со национални обврзници како што направи Рузвелт, секој државен долг, секој наслов на државното богатство, наместо да се удвојува, би се отпишал за 100 месеци. (Англичаните сè уште плаќаат даноци за битката кај Ватерло.)

Државните обврзници би можеле да продолжат да се чуваат во приватни раце, како начин на штедење за оние кои сакаат да се грижат за староста и за своите семејства, но тие би се сметале за државна дивиденда за достоинствена класа граѓани, а не како неизбежна неопходност за влада која сака да го користи својот кредит.

Инсистирам: Државата не мора да плаќа „наемнина“ за својот кредит; односно, не мора да позајмува од големите професионални лихвари, како што се прави во речиси секоја земја, преку незнаење и однапред создадени предрасуди; на пример, во мојата несреќна земја, во Франција во нејзината сегашна тешка морална криза, во Англија преку моќта на традициите прифатени без познавање на новите настани во светот.

Втората генерација социјални доверители, по емпиристите и пронаоѓачите, го создаде Бучарт, кој, стимулиран од А.Р. Ораџ, ја објави првата книга за економска ортологија, „Пари“. Со својот втор том, „Утрешни пари“, Бучарт беше помалку успешен; тој, всушност, собра седум писатели со различни мислења, сите достоинствени за пофалба, но не успеа да ги натера индивидуалните автори да ги читаат меѓусебните есеи и да ги поврзуваат. Книгата е вредна главно за препечатување на некои од делата на Даглас и за една страница од Соди веќе цитирана во оваа статија.

Меѓу популарните писатели, мора да се наведат Ирвинг Фишер и Кристофер Холис. Но, мора да се направи разлика; Фишер е новинар (официјално професор, но во суштина новинар) кој пишува добро. Четириесет страници од неговиот Скрипта за печати го заслужуваат вниманието на секој сериозен човек, како и на професорите. Фишер не се вклучува многу длабоко во битката. Можеби е оптимист и се обидува да ги убеди големите американски лихвари да се задоволат со половина фунта месо наместо да го затворат последниот дел од сметката.

Кристофер Холис напишал книга од голема вредност, „Двата народа“, и ја продолжил борбата за правноста во разновидни книги, во кои може да се каже дека има среќен допир; тој е, всушност, меѓу ретките економисти кои успеваат да ја третираат монетарната наука и различните проблеми на лихварството на таков начин што нивните книги се продаваат и достигнуваат трето издание. Овие фази припаѓаат на популарното образование, доволно неопходно во земјите каде што опстојуваат таканаречените „мнозински“ влади.

Виндам Луис ја нарекува англиската влада лажна античка. Иако првенствено е човек од литературата, сатиричар, тој неодамна придонесе со книга од висока социолошка вредност, наменета за избрана публика: „Број ги своите мртви, тие се живи“ (подготовка за уште една Голема војна за ништо). Не ја цитирам како економија, туку за да ја сугерирам ритмот со кој овие проблеми продираат во делото на живите писатели од прв ред. Четирите на добри американски поети денес се загрижени за монетарните проблеми (веќе не со старите „розови“ Вебајт, Фабијан, Манчестер или Вилардијанец) како што, всушност, биле големите писатели како Данте, Шекспир, Аристотел, Хум, Беркли, Монтескје и итн. *****конвертор на е-книги ДЕМО
Водени жигови*****

Друга струја на размислување насочена кон овие идеи се појавува во списите на оние кои ги оживеале темелите на Северноамериканската република, односно списите на Џеферсон, Џексон, Ван Бурен. Мојот Џеферсон и/или Мусолини, книгите на В.Л. Вудвард, „Нова американска историја“, статиите на отец Кофлин и на Бак или поточно на добриот дел од книгата на Кофлин, кој се вика „Пари“ (стр. 211-213).

Тешко би било да се каже кои англиски и американски рецензии треба да ги прочита еден странец, бидејќи интелектуалниот живот во овие земји се манифестира во ефемерни публикации кои траат само две или три години (или дури и помалку), а потоа одеднаш престануваат да постојат или дегенерираат во еден вид литературна или идеолошка бирократија, добиваат заштитна боја и се потпираат на произведени идеи. Сепак, мора да забележиме дека англиските фашисти пред една година започнаа со објавување на социо-економски периодичен магазин со висока виталност: „Фашистичкиот квартален весник“. Ова е единствениот англиски преглед во кој можев да ги прочитам делата на другите соработници, меѓу кои се генералот Фулер, Џојс, Виндам Луис, А.К. Честертон, Џ. Џенкс.

Хуго Фак, кој има голема заслуга што ја објавил во „Тексас, Природниот економски поредок“ од Гесели, на свој трошок, кога големите издавачи не сметале дека таквото објавување е добар бизнис, го објавува својот мал весник, „Излезот“, со идеите што останале од „Економија на оскудност“, и покрај објавувањето на „Шабата на изобилството“ на Лоеб (видете го рецензијата на Одон Пор во „Ривиста дел Лаворо“, март 1936 година).

Слобода на говор не постои меѓу овие секти од либерален вид. Ниту публикациите на жеселистите ниту официјалните публикации на дагласизмот не дозволуваат отворена дискусија за економски идеи. Тие се чини дека се хипнотизирани и вкочанети како декадентни муселмани. Тие се караат меѓу себе. Даглас мисли дека марките на парите од лежар претставуваат угнетувачки данок - бескорисен и вечен, иако поразбирлив од „откажувањето“ на Дагласовиот кредит или од неговиот попуст и другите средства за откажување на издадениот кредит.

Геселитите се речиси садистички бесни од помислата дека целата раса може да профитира од работата на оние што веќе се мртви и од научните откритија. (Вредноста се добива од работата, но голема количина работа е извршена од нашите претходници кои не јаделе тука за да ги консумираат нејзините плодови.)

Смоквата (Дугласит) не го посочува напредокот на недугласитите - кон геселитите или кон корпоративниот систем. „Њу Инглиш Неделник“ е потопен во англискиот приградски темперамент и затоа е обезбоен од тој блед живот, а не од специфична и дефинирана идеологија. „Нова демократија“ (Њујорк) беше корисна, но повеќе не постои. Кофлин извршува дело на популарно образование преку неделник за пошироката јавност, а не за иницираните (Социјална правда). Но, во месец јуни 15 година, во неговиот весник наоѓам вести кои или не се печатат на друго место или се дадени само неколку реда, скриени меѓу колумни со скандали и камуфлажа. Од уредниците на списанието „Прес“ од општ карактер често добивам покана: Не можете ли да пишувате за нешто друго освен за економија?

Копнеам по попустливоста на сериозниот читател: зборувајќи за премногу разновидни работи.

Оваа статија се состои од два дела: во првиот речиси ги замолив економистите да ја разгледаат итната потреба од точна терминологија; во вториот накратко посочив одредени дела, фрагментарни, но искрени, избрани од голем број расфрлани писатели, кои не се, но би можеле да бидат, координирани, доколку може да се најде јадро составено од техничари подготвени да преземат лексикографска одговорност.

Најнагласено велам дека без здрава етика не може да има разумно, ни научно *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

економија. Да се разгледува само динамиката, без да се земе предвид целта и целта на монетарната политика, би довело до хаос. Насоката на валутата е една од компонентите на студиите во економската наука. Бадолфо, кој вели: „Нашето злато е валутата и оружјето на нашите војници“, е повеќе економист од сите професори во Лондон.

Причини за падот од А. Равен Томсон

Пишувајќи во неколку наврати во „Фашистичкиот квартален“ и „Бритиш Јунион Квартерли“ за претстојната јаc депресија, која требаше да следи по краткотрајниот бум на закрепнување поттикнат од старите гангстерски економисти. Покажав како трговскиот циклус на бум и рецесија функционираше во последните сто години, уште од основањето на капитализмот, и покажал редовен период од девет години во просек, повремено паѓајќи на седум или зголемувајќи се на единаесет. Во просек, следната кризна година требало да биде 1938 година, со веројатност за одложување до 1939 година, поради необично длабоката депресија. Всушност, кризата е предизвикана една година порано од вообичаеното, а следниот рецесија веќе започнала во 1937 година.

Ова беше изненадување дури и за оние од нас кои беа убедени дека „просперитетот“ не може да трае. Дури во последното издание на „Кварталното списание“ дискутирав за ефектот на вооружувањето и евтините пари врз претстојната криза, и иако признав дека прекумерната спекулација создаде предвремен бум, сметав дека импулсот на вооружувањето ќе нè однесе до есента 1938 година, во секој случај, кога тврдев дека војната за трошење на акумулираното вооружување сама по себе би спречила рецесија. Всушност, предупредив на опасноста финансиерите намерно да бараат војна како алтернатива на рецесијата.

Всушност, ја потценив тежината што ја носи американската економија во сè помалиот свет на финансиската демократија и отсуството на каква било голема програма за вооружување во Америка. Токму од Америка, како и во последниот пад, значи новата депресија, а целото охрабрување за профит од вооружување е недоволно за да ја спречи улицата Трогмортон да реагира на драматичниот пад на вредноста на акциите на Волстрит.

Иако овој предвремен пад, како оној од 1907 година, може да биде со помал интензитет и со тоа да биде помал удар врз капиталистичката стабилност отколку подоцнежен и поинтензивен пад, тој има една предност, што се случи пред поттикнувачите на војна да бидат во можност, и покрај сите нивни напори, да нè турнат во војна. Како што депресијата се интензивира, јавниот интерес ќе се врати од надворешни работи кон итни домашни проблеми, а опасноста од меѓународен конфликт ќе се намали. Опасноста од војна како превентивна мерка за пад веќе поминува.

ПАНИКА НА ВОЛ СТРИТ

И покрај напорите на нашиот печат да го прикрие тоа, паниката на Вол Стрит беше подеднакво лоша оваа есен како што беше и во есента 1929 година. Падот на побарувачката за челик за капитални работи беше одлучувачки фактор, а акциите на „Ју-Ес-Е тс Чел“ и другите акции на челик го предводеа падот на вредноста. На почетокот на оваа година, цената на „Ју-Ес-Е т Чел“ беше 129¼ за акција од 100 долари. Дури и по кризата со златото во април, вредноста беше далеку над 100. Постојаниот пад во септември ги донесе американските Челикот до 80. Потоа дојде октомврискиот пад, со вредности што паѓаа ден по ден. САД паднаа. Челикот низ 70-тите до 68. Краток раст, а потоа и во „црниот вторник“ панична продажба ја насочи цената кон 54. Оттогаш имаше понатамошно закрепнување, што го врати „Ју-Ес Стил“ на околу 65, но веќе во ноември цената повторно паѓа на 50-тите поради новите извештаи за намалено производство на челик, кое сега е помалку од 50 проценти од капацитетот.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Сето ова не може да се отфрли како обична „нервност“ на берзата. Постојат фундаментални причини зад падот на Волстрит. Побарувачката за стоки за широка потрошувачка можеби засега е добро одржувана, но побарувачката за капитални добра брзо опаѓа. Прекумерното производство, ако сè уште не е реално, во секој случај е потенцијално, а индустријалците престануваат да ги прошируваат погоните. Како резултат на тоа, производителите на капитални добра, во кои челикот сега влегува во сè поголем дел, се веќе лошо погодени, а падот на вредноста на акциите на челик, што го дезорганизира пазарот, не е само пазарен маневар, туку разумно очекување на намалена добивка поради намаленото производство.

МОЖЕ ЛИ РУЗВЕЛТ ДА ПОМОГНЕ?

Во челичните градови, како Питсбург, невработеноста веќе расте, што, секако, ќе има ефект врз побарувачката за стоки за широка потрошувачка, со двојно поголем ефект врз инвестициите.

Америка е на добар пат повторно да влезе во класична депресија, пред правилно да се опорави од последната. Ако Рузвелт интервенира, како што се чини дека сè уште не сака да го стори, тој ќе плива против плимата, како што Хувер се стремеше да направи во 1929 до 1932 година. Овој пат нема да биде лесна задача, како што беше во 1933 година, да се постави Америка на плимата на општото светско закрепнување. Овој пат моќниот претседател ќе мора да ја вложи целата своја сила.

Монетарната манипулација, јавните работи и така натаму, нема да бидат доволни за справување со кризата, всушност, во рамките на неговите референтни услови, Рузвелт може да помогне само со гигантски државни набавки, кои можеби ќе мора да бидат толку интензивни што ќе го стават на големиот дел од американската индустрија во државна сопственост. Бидејќи Рузвелт нема моќ да ја спроведе фашистичката алтернатива за државна контрола врз индустријата, неговиот Нов договор е дискредитиран и во голема мера уништен од одлуките на Врховниот суд, тој може да биде принуден да го примени комунистичкиот метод на воведување државен капитализам. До каде неговите еврејски советници работат во оваа насока, сè уште нема да видиме. САД и СССР може да гравитираат уште поблиску како две големи материјалистички републики, во кои еврејската контрола е од најголема важност.

БРИТАНСКА РЕАКЦИЈА

Нашите конзервативни политичари, и покрај сите докази за колапс на берзата, не уверуваат дека нема знаци за претстојна „рецесија“ (посебен збор измислен со цел да се смири јавноста), дека Велика Британија не е погодена од истите економски проблеми како Америка и дека вооружувањето ќе не издржи. Сето ова е бесмислица, бидејќи сите финансиски демократии се тесно поврзани со меѓународните финансии, а Вол Стрит е и останува финансиски центар на светот.

Што и да се случи таму, сигурно ќе има последици и на други места, исто како во 1937 година, така и во 1929 година. Зарем, на крајот на краиштата, не го нагласивме „сојузот на големите демократии“ преку Троен договор? Зарем нашата влада, среде аплаузот на партиите од „старата банда“, не преговара за поблиски трговски односи со Америка? Овој последен маневар изгледа корисен како пливач, кој намерно прегрнува давеник, добро ако нашата цел е спасување на уште неколку американските финансии, лошо ако сакаме да ја спасиме Британија од тонење во брановите на нова депресија.

Што се однесува до вооружувањето, далеку од тоа да не спаси од депресија, тоа несомнено предизвика проблеми, не само овде, туку и во Америка. Шпекулантите, кои, се разбира, уживаат во целосната слобода на Демократијата, во вооружувањето и во можноста за војна гледаат неброени можности за профит и, искористувајќи ги исклучително евтините пари, почнаа да купуваат акции од сите видови за кои сметаат дека им се потребни на земјите што се вооружуваат, или кои би можеле да станат оскудни во време на војна.

Како резултат на тоа, цените на сите стоки, особено металите, се зголемија во рок од осумнаесет месеци за износи што во некои случаи достигнаа 100 проценти: шпекулативен бум без преседан во историјата за време на *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени ознаки*****

период на мир, надминат, всушност, само во на лошите периоди од последната во на.

За наша среќа, шпекулантите се претераа. Во ната што а очекуваа беше ограничена на Шпаниа и Кина, и покра напорите на левичарските военоподбучнувачи, и, како и сите што се обидуваат да ги приграбат производите, наскоро се засрамиа од обновеното производство, привлечени од попрофитабилните ценовни нивоа. Всушност, тие целосно го потцениа огромниот производствен капацитет на модерната индустрија и беа однесени од поплавата на стоки што ги произведуваа повисоките цени. Сега е потребен многу малку стимул за да се произведе прекумерно производство во однос на сегашната потрошувачка. Огромниот стимул од невидениот пораст на цените целосно ги преплави не само самите шпекуланти, туку и легитимната трговија, која не може да се справи, и покра вооружувањето, со вишокот. Всушност, веќе постојат обновени барања за намалени квоти на производство, пред депресијата дури и целосно да започне. Како таквите намалувања ќе реагираат во невработеноста и последователниот недостаток на куповна моќ, ги оставаме нашите читатели да си замислуваат. Веќе има 80.000 повеќе невработени отколку во август.

ОСНОВНА ПРИЧИНА

Под сите овие надворешни симптоми, со нивната реакција на вооружувањето и воените стравови, лежи една фундаментална причина, а тоа е хроничната нееднаквост помеѓу современото индустриско производство и општата народна потрошувачка. Додека постои ова апсурдно несовпаѓање, нашиот економски систем очигледно е подложен на вродена нестабилност, која го вклучува во повторливите бумови и падови на финансискиот капитализам. Всушност, како што науката сè повеќе ја зголемува моќта на производството, а синдикализмот е немоќен дополнително да ги зголеми платите на работниците наспроти растечкиот отпор на финансиските комбинати, несовпаѓањето станува сè поголемо и, како што истакна Мозли, бумовите стануваат сè пократки и пократки, а падовите сè подолги и подолги, како што капитализмот опаѓа.

Фундаменталната причина за ова, како и за секоја депресија, е недостатокот на куповна моќ во рацете на масите луѓе, а кризата е невообичаено рано предизвикана во овој случај од невидениот пораст на цените, што не само што поттикна презаситеност на производството, туку дополнително ја намали куповната моќ на луѓето, чии плати не успеаја да го одржат чекорот со растечките трошоци за живот. Резултирачкиот пад може трајно да се корегира само, не со намалување на економијата и платите, како што веруваат „старите“, туку со јавни работи и конструктивно зголемување на платите, сè додека државата и луѓето не го потрошат заедно производството на модерната индустрија. Точно е дека државата во моментов, преку вооружување, го троши производството со невообичаена брзина, но дури и ова во никој случај не го компензира недостатокот на куповна моќ на поголемиот дел од луѓето, осиромашени како што се поради неодамнешните зголемувања на цените на стоките.

ЛЕКОВИ

Лековите што генерално се разгледуваат се монетарната реформа и економското планирање. Првиот го изгуби својот на силен аргумент, бидејќи парите се исто толку евтини во 1937 година колку што беа скапи во 1929 година, а сепак рецесијата е исто толку лоша како и претходно. Монетарните проблеми очигледно се секундарни во однос на примарниот проблем на економската неприлагоденост на потрошувачката кон производството, и ниедна форма на монетарна теорија не е добра што не објаснува како парите ќе стигнат до потрошувачот. Социјалниот кредит има интерес во оваа насока и заслужува разгледување, но поддржувачите на социјалниот кредит мора да ја препознаат потребата од екстрем авторитет за соборување на сегашната финансиска диктатура. Во врска со ова, мерките преземени од Владата на социјалниот кредит во Алберта за контрола на банките, па дури и на печатот, се многу значајни. *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

Економското планирање е очигледно неопходно, но повторно е потребен авторитет, и се поставува прашањето како ово авторитет ќе го добие својот наслов. Според финансиерите, кои се залагаат, како Израел Мозес Зиф, од ПЕП, индустриската и дистрибутивна компанија, авторитетот за планирање треба да дојде преку капиталистичко купување и спојување. Всушност, планирање преку купување. Според социјалистите, кои се залагаат за национализација на средствата за производство, дистрибуција и размена, авторитетот за планирање треба да дојде преку државна конфискација во рамките на државната служба. Планирање преку конфискација во овој случај.

Британската Унија се залага за помалку материјалистички средства за стекнување овластување за планирање, не преку комбинирање на капиталистичка купување или државно-капиталистичка конфискација на приватен имот, кои се многу слични, туку преку овластување од народот да наметне економски план врз приватните и јавните претпријатија. Планирање со согласност. Средствата со кои државната власт и приватната сопственост се спојуваат во во голема мера самоуправен економски систем може да се изучуваат во голем број книги, веќе објавени, за Корпоративната држава. Она што, сепак, мора да се сфати е дека Корпоративната држава постои за да ги дистрибуира производите на индустријата до народот, а финансиите се целосно подредени на оваа главна цел. Особено се забранети сите спекулации и прекумерен поврат на капиталот за да се спречи нестабилност и да се овозможи фер дел од производот да му се пренесе на производителот.

ИЗОЛАЦИЈА ОД ПОНАТАМОШНИ ПАГАЊА

Корпоративната држава не само што мора да го балансира производството на капитал и стоки за широка потрошувачка, ставајќи крај на нестабилноста на спекулативните инвестиции и овозможувајќи им на луѓето да го конзумираат производството на модерната наука; таа исто така мора да ја заштити нацијата од надворешна конкуренција од евтина странска работна сила, каква што во моментот доаѓа од Јапонија. За таа цел, мора да се воведат политика на Изолирана Империја, резервирајќи ги империјалните пазари за домашната и империјалната индустрија, а нудејќи им на поседите и колониите целосно заштитен дел од побарувачката на домашниот пазар за сурови производи.

Само на овие начини може да се спроведат целосен план за нашите економски работи и само така можеме да им гарантираме на нашите луѓе против повторување на ужасниот пад со кој сега се закануваат. Никогаш повеќе не треба да се дозволи паниката на Вол Стрит да ја фрли британската индустрија во депресија. Да се изолираме, како што направи Германија, од лудите флукуации на капиталистичкиот свет и да ги планираме нашите работи со целосно знаење дека ниеден непознат фактор надвор од наша контрола не може одеднаш да уништи сè што сме направиле. Политиката на Британскиот Сојуз на корпоративна држава во рамките на изолирана империја сама по себе нуди безбедност од бум и пад и распределба на плодовите на современите научни пронајдоци на британскиот народ.

Револуцијата предадена од Езра Паунд

Т Револуцијата што е предадена е, во основа, „нашата“ Американска револуција од 1776 година, не во нејзините локални и посебни фази, а секако не како сосема непотребно разделување на англиската РАСА.

Каква и да е користа што произлегла или не од тоа цепенје, цепенјето било сосема непотребно и, во голема мера, неволно. Секако, тоа не било од никаква корист за Британија. Тоа беше, можеби, првата голема рана нанесена на вашата земја од заложниците што ги пуштил Кромвел.

Деветнаесеттиот век беше сè што го нарекуваше Ла Тур ди Пин, сè што Морас и француските романтички кловнови се обидоа да заборават дека Ла Тур ди Пин го нарекуваа. Тоа беше век на лихварство. Тоа беше век на распаѓање. Тоа беше век полош од кој било друг што можам да го замислам како век на ПРЕДАВСТВОТО на термините, оној што ги збрка и валка значењата на зборовите.

ПРЕДАДЕНАТА РЕВОЛУЦИЈА не е револуција предадена за една или две години од еден или два лажни чекори на Џо Сталин или на која било влада.

Предадената револуција беше револуцијата родена од Леополдовите реформи во Тоскана, и сосема очигледна во Џеферсоновиот процес кој кулминираше со победите - премногу ефемерни - на Енди Џексон и Мартин ван Бурен.

Пред нив, Леополдските реформи еволуирале во концепт на автархија и во верување дека житото на една нација постои првенствено за нацијата (во личноста на секој нејзин граѓанин) да ЈАДЕ.

Таа револуција е сосема јасно предадена од генерациите на Ден Вебстерс, Бидлс, Морганови, Барухови, камуфлажи од сите нивни аспекти, Троцкови, Воласови, Перкинсови, двете групи советници на Рузвелт, организми како Моргентау, потопени од лулката во лихварски предрасуди, златните арио-кики.

На овој термин инсистирам. Семитскиот отров е кај Семитот ублажен со семитска нестабилност, со колебањето на Семитот од еден вишок во друг.

Оваа нестабилност го прави опасност за статичните и паралитички настроените раси. Но, во целата грда, опасна и субверзивна придружба на Рузвелт, Евреинот, г. Езекиел, беше тоа што прв се насочи кон економијата на ИЗБОЈУВАЊЕТО со своите 2.500 долари годишно.

Оваа книга е непријатна, е избегнувачка колку што може да биде кое било семитско пишување, го избегнува проблемот со вистинските пари. Тоа е еврејски компромис, има сета желба на Џ. Симон за мазен договор и општо молчење, НО е подобра од Волас и Перкинс. И секој разумен објективен антисемит ќе признае и дека фактите со кои Мордеха Езекиел се обидува да направи компромис произлегуваат од извештајот на комитетот предводен од спортскиот Евреин, Лоеб (срамежливиот на г-дин Хемингвеј).

Ако верувате дека цела раса треба да биде казнета за гревот на некои од нејзините членови, признавам дека протерувањето на двата милиони Евреи во Њујорк не би било прекумерна казна за штетата што нанеле еврејските финансии на англиската раса во Америка.

Што и да рекол другарот Виндам Луис за тоа како Евреите добро ја управуваат Англија, Евреите НЕ ја управуваат Америка на задоволителен начин, но еврејскиот финаншиер не е нашето најголемо зло.

Нашето најголемо зло е арио-кике кој е способен да прифати валкана линија и да се држи до неа без отстапување или сенка на свртување, без никакви еврејски моменти на сожалување, возбуда или потреба од раскошно покажување.

Една раса евентуално може да се смета за одговорна за своите најлоши поединци. Еврејската раса со векови не ја преземала одговорноста за спроведување на сопствениот закон. Во евангелската приказна, без разлика дали ја сфаќате како факт или како илустративна фикција, погубувањето на Исус било постигнато со префрлање на одговорноста. Спроведувањето на законот било на Римјаните. Ако некој ќе биде антисемит, нека биде објективно антисемит. Нека собере што е можно повеќе факти, а да не ги занемарува.

Евреинот си нанел антисемитизам поради НЕДОСТАТОК НА ОРГАНИЗАЦИЈА, поради одбивањето да преземе одговорност.

Ако Евреинот сака да живее во соседски свет меѓу ПРОСВЕТЛЕНИ народи, тој мора да ја преземе дисциплината на помалку припадниците прекршители на еврејскиот закон. Колку што знам, тој веќе 2000 години е сосема неподготвен да го стори тоа. Ниедна друга раса не бара земја да се кандидира за тоа, или да биде освоена за тоа, барем не на Западот. Ако брамините го прават тоа, тие го заслужуваат името „валкани црнци“, а можеби и некои кинески епигони, неконфучијанци.

Кабинетот на Рузвелт има две болести. Њујоршката лихварство, која е поврзана со целата лихварство во Лондон, а оттаму во Базел и канализацијата на Париз.

Но, во себе ја има и арио-кике подлоста и скржавоста на Перкинс. Ова е подлоста на „круглестата глава“ и ја има упорноста на тркалезната глава, лажниот морал на скржавоста, роден веројатно од завист, но во секој случај проклет.

„Десетината економисти“ кои „Њујорк Трибјун“ ги наведе во ноември 1937 година, како советници на Рузвелт да го прекине рецесијата, не заслужуваат човечка сожалување за советите што ги дадоа, без разлика дали беа дадени од грубо незнаење или од чиста злоба.

„Зајакнување на јавната доверба“ итн. Овие луѓе имаа можност да се справат со проблемот на изедначување на јавната куповна моќ со достапните потребни добра, но не успеаа да ја искористат, а тие се толку малку вредни за сочувство како Најмаер, Барух или кој било зет на инкорпорирана лихварска дејност.

Погледни го ова и она!

Што се однесува до организираната држава, имаме данок на ВКЛУЧЕН капитал.

Овој огромен потег речиси и да не предизвика бранувања во печатот во псевдодемократските земји. Разлутените Црвени не го поздравиле како триумф на идеите. Весниците за кредитен капитал го претставиле како данок на приватен имот.

НИЕДЕН од големите дневни весници не направил разлика помеѓу имот (земјиште, куќи, мебел) и побарување против „камата плус имот“ или против камата „и до целосно поседување ако каматата не се исплати навремено“. Секако, тие не го сториле тоа, тие се наследство, мртва и гнила рака од гробот, од обичниот ров од XIX век.

Тој век беше предавник на зборовите. Ги оскверни сите светли идеи од векот пред него. Волтер, деистот, беше претставен како атеист.

СЛОБОДАТА, - што значеше право да се прави она што НЕ им штети на другите, беше маскирана како право да ги исквариш другите. *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

ЕДНАКВОСТА во устата на Џеферсон значеше дека мажите имаат исти права пред законот; дека ниту еден човек не е роден со непремостлив хендикеп. Имаше призвук на Бернсовата „човек е човек за тоа“, но во времето на Џеферсон не значеше дури ни универзално право на глас. Правото на глас можеше да биде награда за заслуги. Не беше дефинирано строго како членство во партија, но не им беше фрлено на свињите неподготвено. Пред овие разумности да можат да бидат навредувани и осквернети, било потребно ордата лихвари да ги предаде самите средства за комуникација. Јазикот морал да биде торпедиран. Секој збор што бил облагороден морал да биде излишен за да се покријат прикриените гангстери на банкарското издавање, „Лаккапитал“.

СЛОБОДАТА е невозможна без ред, а редот доаѓа од организацијата.

На една земјоделска нација, каква што претежно била онаа на Џеферсон, не ѝ била потребна веднаш еснафска организација како што им била потребна на средновековните градови и ја разви. Ниеден систем не е безгрешен и отпорен на времето. Развитиот совршен општествен механизам и советите го војводи, а синовите на поколот ќе почнат да длетат; пијавиците ќе почнат да цицаат крв, а штетниците ќе ги инфицираат кошевите оставени без надзор.

Степенот до кој чуваниот печат го збунил англосаксонскиот читател во Англија и САД е очигледен во писмото што го добив вчера, а сега е на мојата маса, од човек кој воопшто не е имбецил. Го цитирам за да покажам што може да биде:

Во својата нова книга, Кристофер Холис вели дека Мусолини ѝ дал на Италија пристоен паричен систем со тоа што им ја одзел на приватните банкари моќта произволно да создаваат пари или кредити со налив-пенкало. Тој имплицира дека владата го контролира и предизвикува издавањето пари таму. Не сакајќи да му верувам само на збор за таква револуционерна реформа во националната економија, која банкарите мора да ја борат со заби и нокти, ве прашувам дали е тоа случај. Ако е така, Италија треба да биде место каде што треба да се оди.

Ова е датирано во ноември 1937 година; т.е. две години по италијанската банкарска реформа. Фактите се таму, но младиот човек е толку условен од печатот на „Лаккапитал“ што едноставно не може да им верува без лична вест од пријател.

Господинот штотуку виден во Кафе подолу, штотуку дошол од Англија, не знаел дека данокот е на ВКЛУЧЕН капитал, а не на приватен капитал. Мислел дека знае што се случило. Го прочитал краткото ненагласено известување во неговиот лондонски весник.

Руската револуција беше КРАЈ на циклусот. Таа го продолжи предавството на зборовите од XIX век, користеше лажен термин, како во „диктатура на пролетаријатот“, што значи диктатура на неколку луѓе итн. Болшевиците дури ни сега не сакаат да дефинираат зборови. Тие не сакаат револуција. Барем никој од оние што сум ги сретнал во печатена форма или во деновите кога бараа одговори, не сака. Тие нема да се борат за јасни термини, за јасна дефиниција на значењата, така што колку и да некому не му се допаѓале некои работи што тие сакале да ги уништат, едноставно не може да се продолжи да стои мирно, закотвен во нив.

Не можеме, или барем јас не можам, во моментот, да добијеме јасни информации од Русија за тоа што Сталин мисли монетарно. Никој дури и не тврди дека тој, Сталин, знае. Барем јас не сум видел такво тврдење, а неговиот противник, г-дин Бронштајн, не е појасен. Оттука и розовата интелигенција.

Тие НЕ се занимаваат со дефинирање зборови. Тие НЕ се занимаваат со собирање информации. Тие не се стремат да известуваат за вистински настани на овој полуостров, како што се делата на Росони и јасни изјави.

„Во изобилството од жито постои и политичка причина: Лебот треба да му биде загарантиран на секој Италијанец, без апсурдни скокови на цените, без неморални шпекулации.“ Росони признава дека

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Ова не е нова економија, или поточно неговите зборови се „ние не постигнуваме нова економија“. Сепак, дефинитивно се ПОМИНАВМЕ од морковот-пред-носот („потрага“ по среќа).

Во една смисла, ова е повеќе или помалку враќање кон системот на девет полиња што го восхитувал Менциус. Од негативна страна, тоа не ги изедначува ДИРЕКТНО парите со маса потрошни добра. Но, од друга страна, тоа е ефикасно, бидејќи секоја чесна контрола на цената за јавноста и јавното добро влијае на куповната моќ на таквите пари какви што постојат. Пред две години, еден Италијанец, познат како Росони или можеби попознат, но не во кабинетот, ми напиша:

„Двете болести на современото општество се легализацијата на лихварството преку банките и...“
легализацијата на кражбата во законите за друштва со ограничена одговорност.“

Тоа беше приватно писмо и никогаш не знаев дали сум слободен да го цитирам. Сега се чувствувам сосема слободен да го сторам тоа, бидејќи таквата идеја повеќе не е неразумна. Без разлика дали писмото првично било приватно мислење или индикација за она што ќе биде јавно објавено во соодветно време, основната идеја се реализира ВО ИТАЛИЈА.

Можете да го измерите фашистичкиот тек по степени:

1. Во Консења, XII година: „дисциплинирајте ги економските сили и изедначете ги со потребите на нацијата“.
2. Говорот во Милано следната есен: „производството е решено, економистите се поттикнуваат“ од страна на државата треба да го реши проблемот со дистрибуцијата.“
3. Автархијата. Доктрината на Џ.Х. Даглас. Аналогија со политиката на Џеферсон. Основите на здравата економија се исти со милениуми. „Секако дека една нација НЕ може правилно и чесно да исплати дивиденда сè додека нема што да подели.“

Различните можни методи за распределба на куповната моќ би барале целосно прашање.
овој дневник за да ги опише.

За да се задржи пофалбата во вистинска мера, антидемократот мора да признае дека Уставот на САД ѝ дава на Владата на САД целосно право да ја централизира сопствената валута. Не е ништо друго освен рузвелтова лигавост и барухинска глупост да се дуваат балони за уставноста. Конгресот на САД, доколку беше искрен и претпоставувајќи дека содржи неколку десетици луѓе меѓу своите стотици мајмуни, утре МОЖЕШЕ да ја одреди куповната моќ на доларот на еден бушел или колку што е потребно пченица, на шест фунти на добар говедски стек, на два арди серж или четири фунти волна од одредена сорта, или што и да е пронајдено веднаш по соодветното истражување на националните ресурси.

Никогаш освен лажго или човек кој се бори за лична политичка корист не може да се обиде да го прикрие ова. Во САД, овие реформи НЕ се попречуваат од дефект на вербалниот инструмент на Владата, туку од коренска гнилоост на волјата или од чисто животинско незнаење.

Ако таквата реформа е фашизам, тоа мора да е Џексоновски фашизам. На секоја земја ѝ е потребен некаков вид ред. Шпанско-американската војна, кога ние децата (децата од мое време) бевме вежбани, воведој жаргон за отворен ред. Можеби е така што крајните острови и американскиот континент бараат ОТВОРЕН ред, а не прилагоден на Европа како континент. Но, во секој случај, да се обидеме да видиме што е и што било, и да се обидеме да ги држиме овие реалности одвоени од она што Милордс Банкум и Вункум ни го кажуваат, а ни го кажуваат во нивните трудови.

Дисциплината на трупите во отворена формација се разликува од онаа на трупите под водство на Брадок, кој се обиде да се бори против Индијанците пред 1776 година. Се извинувам за воените споредби ако станува збор за манири.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

за мене да го сторам тоа. Но, би сакал некако да ја искажам мојата поента. Би сакал да воспоставам вистинска димаркација за зборовите „слобода“, „ред“, „одговорност“, „нестабилност“.

Неодамнешната изјава на Мусолини дека „Капиталот е во служба на државата“ е одговор на реченицата на Адам Смит: „Луѓе од ист занает никогаш не се среќаваат без заговор против пошироката јавност“.

Проклетата работа во врска со чуваниот печат и изнајмените псевдоекономисти е тоа што тие никогаш не ја осветлуваат вистинската величина на писателите за кои тврдат дека ги почитуваат и на кои им ги припишуваат своите штетни теории. Таа реченица на Смит беше вистинска.

XIX век никогаш не се соочил со тоа. Потребни му биле сто години и синот на ковачот од Ромања за да го пронајде одговорот и рамнотежата. Оттука и разни корпорации, или високи централни еснафски организации, вклучувајќи ја и корпорацијата на „Предвидување и кредит“. Кредитот се прогласувал за крв на животот.

Остатокот од оваа статија е применет за одговарање на разни изјави на чесни писатели. Некој мора да се потруди да ги поврзе тековните мисли, мора да се обиде да елиминира одредени недоразбирања, дури и ако не сите припаѓаат на истиот дел од темата.

Како фуснота како одговор на писмото во кое се прашува за тоа како Италија создава свои пари. Италија создава свои пари, но кредитот е природен човечки производ. Се додека еден човек му верува на друг, ниедна држава не може ТОТЕЛНО да спречи мали парчиња индивидуален кредит да никнат како трева, по природа, добротворна и братска.

Во Италија НЕМА државно-политички систем. Фразата „обожаване на државата“ е измислена во незнаење и за пропагандни цели.

Можете да го добиете директно од фонтаната. Државата во Италија не е тука за да ја потисне индивидуалната иницијатива, туку да спречи злоупотреби и да нареди праведна мерка кога спротивставените интереси немаат доволно смисла да го наредат своето решение.

Како одговор на десетина дописници и на крајните точки од дваесетина разговори, ДА, во италијанската корпоративна држава во овој момент има недостатоци и тие се должат на суеверието, остатоците, валканите навики на поранешните монополисти. Во Италија, како и во сите земји, има човечки свињи и успан и мрзлив ум кој сè уште продолжува во старата благо, обидувајќи се да саботираат, обидувајќи се да ги измамат своите соседи, спречувајќи ги едноставните и наивни луѓе да постигнат максимален резултат за себе и за што поголем дел од јавноста на што би можеле да влијаат нивните активности.

Но, цврсто верувам дека овие недостатоци ќе бидат решени на соодветен начин. Никогаш досега не сум нашол тенденција да обесхрабри некој што ќе се обиде сам да се бори со овие намалени пречки или „ветерници“.

„Римската донација е мерка“, со што мислам дека римскиот гениј за 2.000 и повеќе години беше гениј за мерка.

Постојат ограничувања на моќта на државата (без разлика на теоријата врз која се води), некои работи државата НЕ може да ги направи. Неумерениот руски експеримент сега е зафатен со илустрирање што се случува кога државата се обидува да се преоптовари премногу преку својот Плимсол.

Државата од XIX век се обиде да се справи без баласт. Италија на Мусолини е можеби првата држава што сериозно се прашува колку слобода може да се остави во приватни раце без да биде семе на пропаст. Мислам дека ниедна друга држава никогаш сериозно не го разгледала ова прашање.

Партијата на Џеферсон ги напаѓаше злата на привилегиите и расипаноста на централизираните финансии.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

тирани а. Тие знае а дека за нивно време нема да можат да стигнат премногу далеку кон спротивното.

Ако не верував дека фашизмот во Итали а значи на целосен разво и максимално поле на индивидуална слобода компатибилно со здрав општествен поредок, ќе бев антифашист како момчињата од розов ча и француските псевдо-литерати, кои сè уште не знаат дека нешто започнало во Итали а. Човек може да верува во слободата преку ред. Многу е поголема веро атноста да а добиете со присто ни сообраќа ни прописи отколку преку кокошка глава или дезинволтура, како херо от ко успеал да а застрела сопствената камила за време на напад врз камили.

Сега сум подеднакво загрижен поради недостатокот на пренос на економски и политички вести, или да речеме вести за состо бата на економската мисла, како што пред 25 години бев загрижен за недостатокот на вистински вести за книгите. Тогаш немаше место каде што можеше лесно да се знае што се пишува во странство. Еден сериозен антифашист денес би сакал да знае со што се соочува и дали неговите омилени омрази одговараат на постоечката и об ективна реалност.

„Постои“, вели Карл Винтер, во октомвриското издание на „Цивилта Фасиста“, „антифашизам во демократскиот свет кој е само позиција и лоша намера; постои и антифашизам неук и добронамерен“.

Ја препорачувам таа стати а на Винтер и она што то го кажува за левицата како конструктивен елемент во тоталитарните зем и. Бен амино де Ритис, исто така, придонесува во то бро на „CF“ со стати а за исчезнувањето на непри ателството меѓу (Север и Југ во САД), стати а што би можела да наведе неког да размисли за можностите за нова и излекувана Европа.

Посто ано повторувам дека секо што сака интелегентно да а сака или мрази новата Итали а, мора да прочита барем неколку итали ански месечни списани а, како што се „La Stirpe“ од Посони, „La Revista del Lavoro“, „Critica Fascista“ или ари ата на „Rassegna Monet“, уредени од проф. Спинеди, сенаторот Бевионе и Фурио Ленци.

Конечно, постои еден израз во восхитувачката стати а на Монтаг у Фордам во BUQ од декември што би сакал да го видам по асно дефиниран. Кога то „се сомнева во вредноста на специ алните парични емисии за потрошувачите како такви“, не сум сосема сигурен што мисли. Можеби некои читатели не мислат дека таквите емисии биле дел од суштинската теза на Даглас? Не се.

Само како прашање на изедначување на вкупната куповна моќ со достапните барани добра, разликата, кога постои, теоретски би можела да се надомести на непосредниот пазар од секо што би можел да создаде и би потрошил нови пари (или кредит).

Многу анти-Дагласисти увиделе дека распределбата до на сиромашните значи на брзо трошење. Британската (проклета) помош сигурно им се дава на луѓе кои НЕ се занимаваат со производство, односно на привремени непроизводители. „Привремениот“ концепт е прилично слаб во случаите на мажи кои осум години не работат.

Но, дивидендата на Даглас се дава, како што се секавам дека ни кажа градоначалникот, на акционерите, како такви, во наци ата. Се дава во однос на работата (претежно инвентивна, но и работа за изградба на фабрики) што а извршуваат нашите предци, односно работниците што повеќе не се присутни за да адат храна и да користат куќи.

Не знам дали г-дин Фордам го смета додатокот за деца, во Итали а, како да е наменет за идни производители или за непроизводители *pro tem*; то секако се доделува на непосредни потрошувачи и *pro tem* непроизводители.

Посто ат барем следниве алтернативи, кои ги исполнуваат следниве услови.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Кредитното издавање - ако не е направено како директно издавање на некаматоносни „измерени побарувања“, т.е. државни обврзници (како што било разбрано барем до 1816 година од Џеферсон и од сите информирани економисти оттогаш), се издава со поза мување и плаќање камата, и би сакал да знам кој, според г-дин Ф., треба да добива таква камата, дури и ако е толку ниска како онаа што г-дин Рузвелт треба да им ја плати на поддржувачите на старите идеи.

Изданијата на поза менува кредит се евидентираат како долг.

Издавањето на непоза менува кредит се парични прашања.

Г-дин Фордам вели „посебни парични прашања“, и не сакам неправедно да го толкувам ова како што значи „издавање на посебни видови“ пари.

Сепак, сакам јасно да разјаснам дека издавањето на „монета д'Авиљано“ или „Џезелитски стрип“ со надомест за лежање е издавање на измерени побарувања кои исчезнуваат за 100 месеци, без да остават долг.

Даглас ги нарекува месечните маркички данок, но јас повторно истакнувам дека државата, обезбедувајќи мерка за размена којашто е исто така и заменливо побарување, навистина извршува услуга и дека месечната марка може да се смета за надомест за таква услуга. Таа, во секој случај, ја елиминира потребата од друго оданочување до износ еднаков годишно на 12 проценти од паричката во оптек.

Полесно е разбирливо од којашто било од шемите за откажување на Даглас. Неговата педагошка вредност е огромна. Мислам дека дури и сосема обичните луѓе кои користеле такви пари имаат многу појасна претстава за тоа што СЕ пари отколку општата група студенти по „економија“ од Кембриџ.

Постојат бројни алтернативни шеми за надоместоци за лежарина врз основа на неискористена куповна моќ, но ниту една од нив не е толку едукативна. Планот на Мишо, на пример, би едуцирал само неколку извозници и увозници и неколку од нивните службеници.

Секако, ако издадете кредит или пари, па дури и посебни видови пари што ги надминуваат достапните БАРАНИ стоки, имате инфлација, односно болест, којашто ја поништува целта на издавањето, ОСВЕН ако немате владино фиксирање на цените, како што бараат Даглас и ОПЕРАТИВНИКОТ во Италија денес.

Девалвацијата е измама и, згора на тоа, тоа е драстично намалување на куповната моќ воопшто. Човекот што го избира времето на девалвација секогаш може да придобие некој друг. Дури и ако неговата намера е пристојна, тој ги искушува и речиси ги принудува шпекулациите на измамници и на луѓе во тешка ситуација кои се борат да живеат во валканицата на меркантилизмот и пеколната меркантилистичко-лихварска средина.

Сопствениците на злато, кои се далеку попатетни, полукани и крвопијци од пошироката јавност, сосема природно и (ако не бевме такви задници) поучно, основаа стабилизациски фондови, за да се грижат за СВОИТЕ интереси.

РОБ е оној кој чека некој да го ослободи.

Марксизам, доктрината на распаѓање од Френсис Меквево

МАРКСИЗАМОТ е доктрина за универзално уништување, предложена од германскиот Евреин Карл Маркс, која ја нашла политички израз во Русија под етикетата „комунизам“.

Оваа втора измама, лишена од својот псевдонаучен жаргон за дијалектичкиот материјализам и неговите брборенија за измами - диктатура на пролетаријатот, братство на луѓето и останатото - се открива како ништо друго освен режим на деспотски државен капитализам, одржуван преку атентати и терор. Во неговиот систем на колективизација, колективниот вампиризам е доминантен фактор.

Непотребно е да се каже дека утопискиот евалитаризам на денационализираните интелектуалци никогаш не постоел никаде, но не е политичкиот таканаречен комунизам тој што претставува непосредна опасност за оваа земја. Тоа би бил конечниот крај, но пред ориенталните комесари да можат да се освестат, условите на потенцијалните жртви мора да бидат подготвени за настанот, односно да се изопачат и отрујат до потребниот степен на рецептивност. Тука лежи задачата на културниот марксизам, прелиминарната болшевизација на умот, олеснета од неселективната толеранција-психоза на либерализмот, својствена на социјалдемократијата, и што води до неизбежниот конечен неизбежен колапс.

Така, во Русија марксизмот засега има политички подем и со тоа контролира секоја сфера на активност, додека овде, како и во другите демократии, неговото коруптивно влијание е, засега, главно очигледно во општествениот и културниот живот. Ова е многу подмолно и фундаментално деструктивно од која било само доктринарна политичка активност, бидејќи верувањето на субверзивниот материјализам, суптилно воведено во животот на еден народ, е уништувач на целата духовност, морални вредности и национална култура. Тоа е, да ги цитирам зборовите на Момзен, „активен фермент на космополитизмот и националното распаѓање“. Многу луѓе, и противници и измамници на политичкиот комунизам, како и големи елементи од површинските маси, несвесно тонат во Сарагоското Море на културниот болшевизам врз многуте нездравии струи што го инфицираат современиот живот.

Бројни се цвеќињата на злото кои ги мамат барателите на сензации и хедонистите на... модерните градови, со прелеваноста на нивното распаѓање!

Споредете го она што денес се нарекува уметност со восхитувачките достигнувања од елизабетанската ера или со оние од други и помали епохи, дури и до почетокот на овој век. Заглушувањето на народниот ум сериозно започна со доаѓањето на индустриската револуција и истовременото уништување на селанството. Сега, откако стана аморфен, тој е неспособен да реагира против духовната инфекција. Сепак, и покрај сè, 19 век сè уште можеше да покаже во својот пад некои големи писатели и поети, добри сликари и способни композитори.

Што е интелектуалната храна на народот денес, амброзијата на нашата благословена демократија? Надреалистичко сликарство и скулптура, оргии од морбидни и искривени имагинации, која ја го наоѓа својот какофоничен пандан во пеењето и жешкиот ритам - џунгла музика извалкана со невротата на ноќниот клуб. Филмови исполнети со возбуда, космополитизам и пропаганда. Книги и списанија или сензационални или сексуални, или и двете. Весници полни со лаги, тривијалности и фотографии повеќе пресметани да привлечат внимание кон телата на жените отколку кон нивните лица. Чудно е што толку многу „убави и гламурозни госпоѓици такви и такви“ ги креваат здолништата до

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

бидат фотографирани.

Во економската сфера, либерализмот, кој е филозофски латентен мотив на сите демократски партии, им дава непречен простор на предаторските инстинкти и на доминацијата или истребувањето на слабите и помалку лукавите од страна на силните. Апокрифните хуманитарци кои огорчено го осудуваат секое прибегнување кон физичка сила, не повикуваат на ограничување при користењето на масовна парична моќ или економската тиранија на бескрупулозните „деловни способности“. И сепак, може да има други и попрезирни форми на малтретирање од суровото физичко насилство.

Ропството и потчинетоста не се секогаш само физички. Поединци кои немаат ниту една спасоносна благодат, ниту талент освен обично трговско лукавство, можат, и навистина го прават тоа, да ги принудат другите бесконечно подостопни и подарени луѓе во состојба на крајна економска зависност. Тие ја доведоа борбата на терен каде што знаат дека се сигурни дека ќе победат, каде што преовладува законот на Мамон. Под диктатурата на парите, профитот е нужно првата и последна цел, а масовната стандардизација во секоја фаза од животот нуди на рационализиран и затоа профитабилен метод за исцрпување на авната молзна крвава. Нацијата се наоѓа сè повеќе доминирана од финансискиот и комерцијалниот систем на синџири од лулката до гробот. Моралните, духовните и културните идеали не се „исплатливи понуди“. Тие не можат да бидат „насилни“ или „подложени“ на берзите. Исто така, луѓето кои ги поседуваат немаат потребната послушност и апатија за да станат носители на стандардизирана експлоатација и измама.

Така, марксистичката духовна субверзија маршира рака под рака со комерцијалниот материјализам, „заработувајќи“ од глупоста и декаденцијата. Еден преседан се шири во друг (фраза што го кристализира распадот на современиот демократски ум) лиценца што раѓа уште поголема лиценца и кулминира во неконтролирана злоупотреба. Класичниот теночен крај на клин се набива тука, таму и насекаде, а процепот се шири, сè додека „вистинската“ нација не се ниша до својот пад.

Апостолите на распаѓањето го нарекуваат ова „напредок“. Тоа е, но напредок по нивниот сопствен пат кон Геената. Напредокот на духовниот болшевизам, гниењето на марксизмот што ги кородира виталните органи на нацијата - злобен афродизијак што го даваат бачките на декаденцијата под различните етикети на демократска слобода, самоизразување и напредна мисла. „Човек мора да се движи со времето“ е залудна парола, како сегашната општествена анархија да е резултат на „виша сила“ и дека станала непоправлива судбина на британскиот народ да подлегне во бранот на космополитска дегенерација.

Придружувајќи се на моралната и културната гниење, доктрината за расна атрофија и мешање влегува во современото поле, а истите дестилатори на отров се водечки во кампањата за ограничување на расите и укинување на барот за боја. Луѓето од село, изворот на националното здравје и култура, се економски задушени, а бариерата на нивното инстинктивно спротивставување е отстранета. Последните остатоци се собираат во градовите за вештачка и неприродна средина за да ги направат дел од искоренетата мегалополитска маса, одвоена од природата, и зголемувајќи го бројот на пасивни слепи жртви на финансиската демократија за поголем профит на меѓународните синџири продавници и кина.

Ниту викенд патувањата на село или на море, ниту живеењето во полуодвоени вили во предградијата со градина, не можат да го компензираат масовното уништување на луѓето, речиси целосното уништување на англиското селанство, бидејќи освен економските опасности, моралните, физичките и културните ефекти се непроценливи. Соочени со очигледната потреба за целосно преориентирање и препланирање на нашата национална економија, социјалдемократијата ни дава „зелени поаси“ и кампањи за „национална кондиција“. Детски палијативи, песочни замоци и измислени работи. Бегалците за викенд.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

од механизирани цивилизации а го земаат градот со себе во своите умови и го одразуваат во своите потсвесни постапки. То ги придружува во нивниот говор и литература, во нивните џез плочи за преносниот грамофон и нивните безжични уреди, во нивната градска елеганција а и нивните афектации.

Паметниот Алик го заменува одамна заборавениот Аминта, а стеатотична Еврејка во кратки панталони е неговата Амарилис. („О, Пејаче на Персефона.“) Барајќи ја Аркадија, тие наоѓаат кука за патување. Тие не ги слушаат цевките на Пан во лиснатите чистинки, туку завиваат негроидна џез песна, или Интернационала, во напуштени полиња чекајќи „развој“, од кои избегале самовилите.

Во таква атмосфера на распаѓање, марксизмот цвета како овошје од Мртвото Море, додека човечката слабост, алчноста, суеверјата и пороците се угоднуваат и експлоатираат. Нездравите вкусови и тенденции се возбуждаат со сугестии а и пропаганда од „давање водство“, а потоа цинично се нарекуваат „јавна побарувачка“. Најубавите од нашите девојки ги покажуваат своите привлечности во филмови, во меѓународни танцови трупи или „стриптиз“ во странски кабарета пред разнородниот јубре на човештвото.

Аптеозата на националната дегенерација, доколку не се контролира, е контрола од страна на политичкиот болшевизам. Марксистичкиот план е да се наметне татко под маската на псевдоидеалистички социјализам, кога колективниот ум е доволно отруен од вирусот на колективното распаѓање. Следбениците на марксизмот поткопуваат со интензитет на наезда од мошусни стаорци, а секој неодговорен барател на задоволства, секој апатичен егоист и секој глупав имбецил кој мисли дека е модерно или паметно да осудува сè што е традиционално, патриотско и здраво, помага да се зголеми моментумот на нашиот национален пад.

Писмото е на сидот. Дали луѓето имаат очи само за извештаи од брзата, спортски резултати, дневна програма на безначајни задоволства, ширење злосторства и прогонства и антифашистичка литанија на омраза? Значајно е што токму против оние кои го виделе и разбрале предзнакот на тоа писмо, е насочено целото ова хиенско ржење.

Марксизмот профитира од секоја глупост и слабост, бара спорово секој оклоп и бара толеранција, а уште повеќе толеранција, сè додека не дојде време за наметнување на сопствената неизмерна нетолеранција.

Дури и ако нејзиното злобно дело остане само до половина завршено, сигурно уништувањето на душата на Британија би било преголема жртва на олтарот на Антихристот.

„Непријателот е либерализмот“ од Џ.К. Хедон

ПРВ ДЕЛ

Нацијата е природно единство, кое функционира како жив организам врз основа на заедничка љубов која ја поврзува поединците што ја сочинуваат. Таа постои по природа, бидејќи човекот е по природа општествен, како и индивидуален; таа постои за општото добро, кое, како што препознал Аристотел, е повозвишено од индивидуалното добро; и затоа претставува живот кој во некои аспекти ги надминува животите на поединците што ја сочинуваат во кој било конкретен момент.

Велам „во некои аспекти“, бидејќи вистината е секогаш избалансирана помеѓу грешки кои преувеличуваат еден нејзин аспект, а занемаруваат друг. Грешка е да се каже, со Хегел, дека нацијата ја надминува поединецот во сите аспекти, исто како што е грешка да се каже, со либералите, дека нацијата не е ништо повеќе од аритметичка сума на нејзините индивидуи. Вистината лежи помеѓу овие грешки. Нацијата е единство составено од делови, и затоа има поголемо битие од своите делови; бидејќи она што е составено има поголемо битие од она од кое е составена. Таа има принцип на состав, во овој случај љубовта, која ја актуализира потенцијалите на нејзините компоненти, и така конституира поголемо битие. Покрај тоа, поголемото битие на нацијата е очигледно на многу начини.

Нацијата има одредена природна бесмртност што нејзините поединци ја немаат; таа има одредена мерка на моќта на создавањето, дадена на нејзините основни единици, семејствата; таа има право да го одземе животот на поединецот од доволна причина, што ниеден поединец го нема. Оттука е очигледно дека нацијата, совршената заедница, ја надминува поединците што ја сочинуваат.

Но сето ова важи само во природниот ред, што е редот во кој постои нацијата. Човекот, поединецот, за разлика од нацијата, е натприродно суштество. Тој нема природна цел, строго кажано; тој има само натприродна цел, на која му е подреден целиот негов природен живот, без разлика дали е личен или општествен. Оттука следува дека нацијата, која е само во природниот поредок, му е подредена на поединецот во однос на конечност. Таа постои по природа, токму за да можат нејзините индивидуи да настанат, а потоа да можат да ја постигнат натприродната цел за која настанале.

Ова прашање е од најголема важност и фашистите ќе направат добро ако го имаат сосема јасно во своите умови, во спротивно може да ја загрозат самата суштина на нивниот случај. Употребата на зборот „тоталитарен“ треба да се отфрли, бидејќи е многу двосмислена, особено ако разликата што штотуку ја посочив не е јасно на ум. Додека комунизмот е строго тоталитарен, негирајќи дека поединецот има натприроден крај или какви било права против граѓанската власт, фашистите понекогаш се задоволуваат со снисходлив став кон религијата, како да би можеле со право да тврдат дека постои апсолутен тоталитаризам, но великодушно да се откажат од него во случај на религиозни практики. Ако ова го претставуваше нивниот вистински став, тоа би ја разбило целата сила на нивната кауза, оправдувајќи го обвинението дека фашизмот не се разликува од комунизмот во суштина. Да го имаме јасно како пладне дека го сметаме националниот организам за поголем од поединците, само во поредокот на природата и до целта на општото добро, кое општото добро треба да се разбере во светлината на натприродната судбина на поединците.

Дури и со ова јасно да се разјасни, употребата на терминот „тоталитарен“ сè уште треба да се занемари, бидејќи води кон *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени ознаки*****

недоразбирање. Тоа сугерира дека државата, во смисла на граѓанската моќ на владетелот, може да го бара правото да прави работи како што е одземање на децата од контролата на нивните родители, доколку се смета за соодветно, иако родителите можеби не направиле ништо за да се откажат од своето природно право да ги одгледуваат своите деца. Државата, се разбира, не може да го бара таквото право, бидејќи е против природата да се уништува семејството и затоа не може да биде за општото добро. Фашистите немаат намера да изнесат такво неприродно тврдење како ова; но понекогаш се нарекуваат себеси тоталитарни за нагласување, што значи да тврдат дека имаат целосна власт да владеат за општото добро. Оваа употреба на зборот е одбранлива; но е премногу отворена за погрешно толкување, па дури и за невино недоразбирање.

Покрај тоа, наменетиот акцент е сосема непотребен. Здравата доктрина за граѓанската власт не треба да се нагласува, бидејќи таа е дека владетелот има целосна моќ за граѓанско добро според природниот закон. Ниту една моќ не може да биде поцелосна од целосната, и тука е на добро да се остави прашањето, освен да се разгледа што се подразбира под граѓанско добро.

Во овој поглед, треба да се напомене дека националниот организам не е без внатрешна структура. Напротив, то е органски низ целата своја маса. Љубовта е неговиот животен принцип, од брачната и родителската љубов во семејството до патриотизмот што ѝ дава личност на нацијата како целина; и помеѓу овие ограничувачки манифестации таа формира средни концентрации од секаков вид и вид, политички, културни и економски, што одговараат на потребите на нацијата или на потребите на поединците во различни социјални, но поднационални капацитети. Човекот може да биде истовремено сопруг, гласач во националната и поднационалната политика, лекар, акционер во неколку компании, голфер, натуралист, љубител на уметност и многу други работи; и во секој капацитет, некои од нив од национално значење, а некои не, то се наоѓа обединет со други поединци преку врската на заедничката љубов.

Некои од органските концентрации во нацијата се од толку витално значење што можеме да ги споредиме само со главните органи на човечкото суштество, додека други се повеќе украсни. Така, Владетелот е очигледно глава на нацијата, земјоделството и индустријата се нејзините раце, а транспортот е нејзината црвена крв; публициститот е националното уво, а армијата е заштитната кожа; полицијата се можеби фагоцитите и така натаму. Кралската академија, од друга страна, е убава вдлабнатина, пожелна и служи за здравје и среќа, но со помалку итност.

Бидејќи таков е животот на националниот организам, следува дека слободата се состои, за секој поединец, во можноста да постигне хармонична рамнотежа меѓу сите аспекти од својот живот што му се соодветни со оглед на неговата општа и посебна природа, без разлика дали овие аспекти се индивидуални или социјални, важни или неважни. И уште повеќе, можноста во оваа врска треба да се разбере во позитивна смисла, бидејќи љубовта е принципот на општествениот живот.

Можноста не е само laissez faire за да се направи прилагодување што може да биде практично невозможно, туку заедницата мора да му овозможи на човекот секоја можност и охрабрување да постигне хармонија во сите аспекти од својот живот, така што ништо освен неговиот сопствен недостаток на љубов не може да го спречи.

Можноста, во друга смисла на едноставно отсуство на активна превенција, можеби може да се нарече слобода, но е далеку од тоа да биде слобода. На пример, етиката нуди различни критериуми со кои можеме да процениме, барем приближно, која е праведната плата на работникот во дадени околности.

Оваа плата, под никакви околности, не може да биде помала од платата што ќе го издржува човекот и неговото семејство во штедлива удобност, а ќе биде повеќе од ова ако богатството произведено, делумно од трудот на човекот, е повеќе од доволно за да им обезбеди чиста награда на сите човечки агенти вклучени во производството на богатството. Но, либералната теорија занемарува праведната плата на етиката и го смета трудот за стока што треба да се купи што е можно поевтино на пазарот на трудот; таа смета дека природната плата ќе произлезе од слободното меѓусебно заемоделство на понудата и побарувачката на труд;

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

и ова е теоријата за платите што е отелотворена во целата либерална организација на Англија денес, иако апсолутниот *laissez faire* е значително ограничен од социјалното законодавство. Во овие околности можеби не е чиста бесмислица да се каже дека работникот е слободен да ја одбие пазарната плата и да бара праведна плата, дека работодавачот е слободен да ја плаќа праведната плата и да ја игнорира пазарната плата. Економистите зборуваат за договорот за плата како за слободен договор, и ова може да има значење, исто како што има значење да се каже дека сум слободен да се искачам на Месечината. Работникот е слободен да прифати неправедна плата или да им се придружи на невработените; во нашата слободна земја не е казниво дело да се биде невработен. И така работодавачот е слободен да плаќа неправедна плата или да подлегне на слободната конкуренција на своите конкуренти и да престане да ја извршува својата општествена функција како работодавач. Но, ниту работникот ниту работодавачот не можат да бараат или да даваат правда, а сепак долго да продолжат да ја извршуваат својата општествена функција. Затоа, ниту еден од нив не ужива слобода.

Слободата бара како на мал минимум правдата да може да се спроведува при извршувањето на општествените функции, бидејќи правдата доаѓа пред љубовта. Ако љубовта е животниот принцип на општествениот организам и не може да се манифестира во гола општествена правда, тогаш, јасно, општествениот организам мора да биде болен и слободата нарушена. Слободата е општествено здравје, општествена средина во која поединецот има секаква можност и охрабрување да постигне хармонија во сите аспекти од својот живот.

Ова е вистинската теорија за слободата и да ја споредиме со лажната либерална теорија, среде смртната агонија од која англосаксонската цивилизација сè уште храбро и жално се обидува да напредува. Во најдобар случај, либералната теорија не ја идентификува слободата со *laissez faire*; оваа идентификација беше природен развој од теорија која првично беше помалку очигледно лажна. Во најдобар случај и на претставително, либералната теорија ја смета слободата како рамнотежа помеѓу личната слобода на дејствување и обврските што произлегуваат од општествен договор за кој се смета дека граѓаните го склучиле меѓу себе заради добриот ред, условите на чии договор треба да се утврдат со упатување на јавното мислење, бидејќи гласот на народот е гласот на Бога.

Индивидуалниот личен интерес е единствената сила што се признава како дејствителна, имено, обичниот личен интерес кога се разгледува личната слобода, и просветлениот вид личен интерес кога се разгледуваат неопходните ограничувања на личната слобода. Љубовта воопшто не влегува во случајот, бидејќи целата жртва на личната слобода што може да биде неопходна заради редот се смета за доволно објаснета од просветлениот личен интерес.

Сега, оваа теорија би можела да функционира многу добро ако луѓето беа совршени. Би била вештачка и едноставно лажна во својата формулација, но не гледам причина зошто не би ги дала истите резултати како вистинската теорија; бидејќи личниот интерес, во својата совршеност, има ист крај како и љубовта, имено избор на највисоко добро.

Но, ние не сме совршени. Ние сме суштински добри и ја сакаме вистината, но не сме совршени; дефинитивно сме искривени кон личен интерес од видот наречен себичност, што е спротивно на љубовта. Искривувањето не е доволно за да не направи поинаку од добри и убави по природа, но тоа е посебна и неоспорна дамка. Никој не го негира ниту може да го негира неговото постоење, без разлика дали се придржува до христијанската доктрина за падот или не смета за еволуирачки од мајмуни кон суперлуѓе.

Со оглед на ова, можеби очекувате либералната теорија да отстапи од совршеното функционирање исто колку, но не повеќе од тоа, човештвото отстапува од совршеното просветлување во својата проценка на личниот интерес; и можеби ќе прашате каква подобра функционална хипотеза можеме да очекуваме или да се надеваме во еден несовершен свет. Многу е убаво да се зборува за љубовта како животен принцип на општеството; но бидејќи функционирањето на теоријата за љубовта ќе биде под влијание на нашата склоност кон себичност исто колку и просветлената теорија за личниот интерес, што добивам со замена на едната теорија со другата?

Таквото расудување може да биде лажно, но би било и лажно, бидејќи теоријата за љубов е вистинита додека *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

Просветената теорија за личен интерес, што добивам, а што лажната теорија функционира подобро отколку што треба да функционира едноставно лажната теорија, бидејќи љубовта останува да ѝ помогне; и признавам дека вистинската теорија нема да функционира толку добро колку што треба, бидејќи љубовта е контаминирана од себичност. Но, и покрај сето тоа, сепак е вистина дека либералната теорија е лажна теорија, а лажната теорија во човечките работи, бидејќи сме несовршени, мора да води кон пропаст на долг рок. Мора да биде така, од апстрактни принципи.

Но, не треба да се потпирам на апстрактно расудување. Либералната теорија е со нас доволно долго за да ни овозможи да го набљудуваме разорниот процес како всушност дејствува. Кога првпат беше формулирана, можеби несовршеноста на нејзиното дејствување не беше поголема од несовршеноста на човештвото. Всушност, таа воопшто немаше значителна функција; само откако теоријата на дејство во економската доктрина и во политичкото дејствување засновано на неа, нејзиното дејствување прерасна во либерална организација на општеството која сега нè држи речиси беспомошни во својот стисок.

Изразувањето на чисто теоретската хипотеза на либерализмот во економијата и во политиката заснована на неа беше прашање на расудување; и тоа расудување беше почеток на дегенеративниот процес. Сè додека срцето беше слободно да ја поништи лажната теорија, не можеше да има пониски резултати од подлоста на човештвото; но расудувањето врз основа на лажна теорија може да продолжи кон подлост без граници. На почетокот, можеби, наводната рамнотежа помеѓу личната слобода на дејствување и жртвите заради редот беше само малку искривена кон страната на личната слобода; но како што луѓето се навикнаа на таа лажна рамнотежа и почнаа да расудуваат за ова прашање, нивната себичност лесно наоѓаше изговори за малку повеќе да ја фрли вагата во корист на личната слобода. И така процесот продолжи сè додека не стигнавме до голиот *laissez faire*, кој беше свечено прогласен за највисока економска и политичка мудрост.

Дотогаш бевме робови на лажната теорија, барем во нашиот капацитет како поединци. Немаше смисла човекот да биде добродушен; неограничената конкуренција беше вообичаена и беше заштитена од законите на земјата и целата организација на општеството; човек со добро срце можеше само да воздивне и да си каже дека бизнисот си е бизнис, дека законите на економијата се неумоливи закони на џунглата - ади или ќе бидеш изеден.

Но човечката природа остана добра и убава, а резултатите од *laissez faire* беа отворено шокантни. Поединецот не можеше ништо да направи за да го промени тоа, но заедницата како целина можеше да го ограничи законот на џунглата; и така се случи луѓето да се свртат кон политичка акција, од која претходно бараа да ја остави индустријата на мира, повикувајќи ја да интервенира сè повеќе и повеќе преку социјално законодавство.

Томас Карлајл - Национал-социјалист од Вилијам Џонс

Томас Карлајл е на прво место меѓу британските мислители кои му претходеа, покажувајќи во своите дела некои од главните тенденции на фашистичката филозофија, а од нивниот број Шекспир и Голдсмит придонеле многу; но во целиот обем на делата на Карлајл нема ништо што може да се смета за друго освен производ на националсоцијалистичкиот ум. Тој самиот го имал духот на националсоцијализмот долго пред да постои името. Неговите зборови секогаш се зборови на патриот. Неговата страсна љубов кон земјата можеби, во негово време, не ги задоволела тестовите на патриотизмот, бидејќи не била апстракција а она што го сакал, туку народот; и токму тука лежи фундаменталната разлика помеѓу стариот патриотизам и новиот. Стариот се занимава со идеи и надворешни линии: новиот се занимава со самата реалност на народот и е патриотизам затоа што е социјализам во единствената чесна смисла што може да се припише на терминот.

Целта на овој краток напис не е да се пишува за Карлајл, да се критикува и да се додаде на веќе тешката маса на генерализации што неизбежно мора да се вткајат околу секој голем писател. Уште помалку е нашата намера да дискутираме за она што невнимателните би го опишале како „политика на Карлајл“. Нека оние кои имаат премногу време на располагање се впуштат во истражувања наменети да покажат дека големиот автор бил Виговец или Ториевец. Да се покаже дека бил и еден од нив би било тешко; но покрај тешкотијата, би било бескорисно бидејќи овие древни термини не означуваат ништо што постои во британската политика денес. Наместо, затоа, да се обидуваме да ја докажеме нашата теза, едноставно повторно ќе го претставиме Томас Карлајл.

За оние кои, неразумно, можеби долго време се оддалечиле од него, нека зборува сам, а неговите зборови ќе му обезбедат на националсоцијалистот и инспирација и потврда на фашистичката теорија. Секој застапник на фашистичкиот националсоцијализам е свесен за обвинувањата што постојано се упатуваат против неговото движење: дека тој заговорува за уништување на слободата. Можеби, навистина, ниедно обвинување не е почесто изнесено против националсоцијалистичкото верување.

Прелистувајќи ги страниците на „Минато и сегашност“, читаме:—

„Слобода? Вистинската слобода на човекот, би рекле, се состои во неговото откривање, или принудување да го открие, вистинскиот пат и да оди по него. Да научи или да биде поучен за каква работа всушност бил способен, а потоа, со дозвола, убедување, па дури и принуда, да почне да го прави истото. Тоа е вистинската блаженство, чест, „слобода“ и максимум благосостојба. Ако слободата не е тоа, мене лично малку ми е грижа за слободата.“

Веројатно никогаш не постоела појасна изјава дека без дисциплина слободата е невозможна.

Исто така, овде гледаме јасно барање за право на дејствување. Како што вели Сер Освалд Мозли: „Почетокот на слободата е крај на економскиот хаос. Сепак, како може да се надмине економскиот хаос без моќ за дејствување? Уставната слобода мора да се зачува, но таа слобода се изразува во моќта на народот да избира парламент и влада и на тој начин да ја избере формата на лидерство што ја посакува. Понатаму не може да оди.“ Или да го цитираме официјалниот манифест на

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Британска Унија: Фашизмот е водство на нацијата. Тоа не е диктатура во старата смисла на зборот, што подразбира влада против волјата на народот. Тоа е диктатура во модерната смисла на зборот, што подразбира влада вооружена од народот со целосна моќ на дејствување за надминување на проблемите што мора да се решат ако нацијата сака да живее.“

Доктрината на Карлајл за лидерство и авторитет не ги вклучува ниту еден од ставовите што ги усвоиле старите партии кон класата. Подеднакво одбивни за него се снобизмот и класната војна. Долгите цитати тешко можат да се оправдаат освен ако не се од исклучителна вредност, но овде си даваме слобода да цитираме долг пасус бидејќи е еден од најголемите некогаш напишани на нашиот јазик:

„Двајца мажи ги почитувам, а трет немам. Прво, изморениот Занајтчија кој со земјени алатки макотрпно освојува Земјата и ја прави човечка. Почитувана ми е тврдата Рака; искривена, груба; во која сепак лежи лукава доблест, неоспорно кралска, како од Жезлото на оваа Планета. Почитувано е и грубото лице, целосно потемнето од временските услови, извалкано, со својата груба интелигенција; зашто тоа е лице на Човек кој живее како маж.“

О, но уште попочитуван поради твојата грубост, па дури и затоа што мора да те сочувствуваме, како и да те сакаме! Брате, едвај молен! За нас беше твојот грб толку свиткан, за нас беа твоите прави екстремитети и прсти деформирани: ти беше наш регрут, врз кого падна жрепката, а водењето на нашите битки беше толку нарушено. Зашто и во тебе лежеше Богосоздадена форма, но не требаше да се расплетува; обвиткана мораше да стои со дебелиите лепенки и оштетувања на трудот; и твоето тело како твојата душа, не требаше да ја познава слободата. Сепак, труди се, труди се: ти си во својата должност, биди надвор од неа кој може; ти се трудиш за она што е сосема неопходно, за секојдневниот леб.

Втор човек го почитувам, и уште повисоко: Оној кој е виден како се труди за духовно неопходното; не секојдневниот леб, туку Лебот на животот. Не е ли и тој во својата должност; се стреми кон внатрешна хармонија; откривајќи го ова, со дело или со збор, преку сите негови надворешни напори, без разлика дали се високи или ниски? Највисок од сè, кога неговиот надворешен и внатрешен напор се едно: кога можеме да го наречеме Уметник; не само земен Занајтчија, туку инспириран Мислител, кој со небесно создадено Оружје го освојува Небото за нас! Ако сиромашниот и скромниот труд што го имаме ние ја имаме Храна, не мора ли високиот и славен труд за него за возврат, што тој има Светлина, да има Водење, Слобода, Бесмртност? Овие двајца, во сите нивни степени, ги почитувам: сè друго е плева и прашина, што го пуштаат ветерот да дува каде што сака.“

Достоинството на трудот никогаш не било поверно изразено отколку во овие редови, кои сами по себе го прогласуваат Карлајл за голем националсоцијалистички мислител. Многу е напишано на истата тема од безброј социјалистички писари, но ниту еден од нив не ја третира темата на овој начин. Во најдобар случај, трудот е претставен како тешкотиа, а во најлош случај како проклетство, нивниот општ став е дека работата е брза и неизбежна неправда нанесена врз човекот кој мора да се искупи од срамот барајќи на висока цена за своите услуги. Но, колку и да е висока цената што ја добива, тој ќе биде, во социјалистичката филозофија, само „наплатен роб“. Затоа е интересно да се прочита што Карлајл има да каже во врска со мотивите за хероизам и достигнувања. Тој пишува: „Клеветата е кон луѓето да се каже

дека се поттикнути на хероско дејствување од леснотија, надеж за задоволство, награда - шеќерна слива од каков било вид на овој или на следниот свет. Во најзлостниот смртник има нешто благородно. Сиромашниот војник што пцуе, изнајмен да биде застрелан, има чест на војник различна од прописите за воена вежба и шилингот на ден. Не е да се вкусат слатки работи, туку да се прават благородни и вистински работи и да се оправда себеси под Божјото небо како богосоздаден Човек, што и најсиромашниот син на Адам бледо копнее. Прикажи

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

На начинот на кој го прави тоа, дури и на досадната мака го разгорува во херој. Тие многу го погрешуваат човекот кој вели дека треба да биде заведен од леснотијата. Тешкотијата, одрекување, мачеништво, смрт, се привлечностите што дејствуваат врз срцето на човекот. Разгори го неговиот внатрешен генијален живот, имаш пламен што ги гори сите пониски размислувања.“

Ваквите чувства никогаш не би можеле да потекнуваат од финансиската демократија или нејзините обожаватели. Карлајл, треба да се напомене, овде дискутира за мотивите за хероизам, а не за само работа. Тој удира во коренот на старата марксистичка догма позната како Теорија на вредноста на трудот и ја уништува. Тој покажува на јасно разбирање на она што Маркс никогаш не би го разбрал: дека креативниот интелект и херојското дејствување се сосема неспоредливи со обичните процеси на трудот; и дека во никој случај на благородните и затоа на важните достигнувања на човекот не можат да се стават во категоријата на обичен механички напор.

Карлајл, може да се приговори, само го претставува човекот како неразумно или неразумно суштество. Ако е тоа така, Карлајл е во право.

Во некои општества хероизмот се намалува до најниски граници. Во финансиско-демократските земји денес, тој е дури и отфрлен и мразен од еврејските финансиери бидејќи би го обликувал националниот карактер со гордоста што бара национална независност; но дека херојскиот мотив може да биде правило, а не исклучок, е докажано во Германија и Италија, каде што, иако целата цел на фашистичкиот систем е да ја подобри судбината на луѓето до препознатливост, огромното мнозинство луѓе се подготвени да жртвуваат сè, не за материјална добивка, туку за принципите што ги сметаат за свети.

Нашиот автор во еден многу впечатлив пасус ја покажува вистинската врска помеѓу трудот и Империјата. Кога се тврди дека Томас Карлајл бил обичен социјалист, мора да размислиме за пропагандата што меѓународниот социјализам ја водеше толку години против империјализмот и да се повикаме на еден од највпечатливите пасуси во Сартор Резартус:

„Вистина, ти Голд-Хофрат“, извикува професорот на друго место: „навистина премногу пренатрупан.“ Во меѓувреме, кој дел од оваа незначителна теракна Земјина топка всушност го обрави и копае, сè додека не престана да расте? Колку е густо вашето население во Пампасите и Саваните на Америка; околу древна Картагина и во внатрешноста на Африка; на обете падини на Алтаскиот синџир, на централната платформа на Азија; во Шпанија, Грција, Турција, Мрачна Тартарија, Кураг од Килдер? Еден човек, за една година, како што го разбрав, ако му ја позајмите Земјата, ќе се нахрани себеси и девет други. За жал, каде се сега Хенгистите и Алариците од нашата сè уште блескава, сè уште растечка Европа; кои, кога нивниот дом ќе стане премногу стеснет, ќе се пријават и, како Огнени столбови, ќе ги водат тие вишок маси на непоколеблива жива Храброст; опремени не сега со бојна секира и воена кочица, туку со парна машина и плуг? Каде се тие? - Зачувувајќи го својот дивеч?

Интересно е да се забележи еден пример овде за ставот кон аристократијата што Карлајл го повторува во речиси секоја пригода. Тој беше премногу длабок мислител и бескрајно премногу искрен за да се преправа дека аристократијата е непотребна. Повторно и повторно, низ неговото пишување, е јасно дека тој не може да замисли луѓе кои дејствуваат како заедница освен под водство на класа водачи. Но, она што тој го очекува од оваа класа е исто така многу јасно и е на остро спротивно на она што луѓето од негово време го добиле и она што луѓето од наше време сè уште, за многу кратко време, се обврзани да го добијат. Тој сакаше да изгради вистинска Британска Империја, а оваа желба е јасно напишана со неговите сопствени зборови:

„Англија, наскоро, овој наш остров ќе држи само мал дел од Англичаните.“

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Во Америка, во Нова Холандија, исток и запад до самите Антипод, ќе има Саксонизам што ќе покрива големи простори од Земјината топка. И сега, што може да ги држи сите овие заедно во практично една нација, за да не се караат и да не се караат, туку да живеат во мир и братски односи? Ова со право се смета за најголем практичен проблем, нешто што сите видови суверенитети и влади се тука да го постигнат.

Што е тоа што ќе го постигне ова? Законите на Парламентот, административните премиери не можат. Америка е одвоена од нас до степен до кој Парламентот би можел да ја подели. Не го нарекуваат те фантастично, бидејќи има многу реалност во него. Еве, велам, еден англиски крал, кого ниту времето, ниту случајноста, Парламентот или комбинацијата од Парламенти не можат да го симнат од трон. Овој крал, Шекспир, не сфаќа ли со крунисан суверенитет над сите нас како на благородниот, на нежниот, но сепак на силниот знак на обединување; неуништив?”

Заклучокот, секако, не е дека би го сметале Шекспир за фашистички император, туку дека на силните врски навистина мора да имаат сила во духовната култура на нашите луѓе во која било дел од Земјината топка; и, во крајна линија, ова тврдење не значи ништо повеќе од тоа дека однесувањето и судбината на народите се одредени од филозофиите што ги држат. Да се биде темелно информиран за најблагородната филозофија значи да се прават благородни дела; да се биде понижен од копилешка корупција на негроидните и семитските култури значи белиот човек да биде уништен.

Карлајл знаел дека ниту договорите ниту конференциите не можат да доведат до светско единство какво што толку многу го посакувал. Неговото постигнување можело да се постигне само преку духовно единство. Како што напишавме во друга прилика: „Каде што нема колективен дух, не може да има колективна безбедност“. Но, овој извор на духовна моќ, оваа култура и филозофија, можат да произлезат само од вистинска аристократија заснована на класни конвенции како оние што постојат во финансиската демократија. Од друга страна, Карлајл правилно ја нагласил врската помеѓу сопственоста на земјиштето и моќта да се влијае врз културата на една нација. Во „Минато и сегашност“ добро е кажано дека „Земјата е вистинската основа на аристократијата; која и да ја поседува земјата, тој, понагласено од кој било друг, е гувернер, намесник на народот на земјата. Во денешно време е како што беше во времето на Хенри Плантагенет и опатот Самсон, како што ќе биде во сите денови. Земјата е Мајка на сите нас; неј ја храни, засолнува, радува, со љубов неј збогатува сите: на колку многу начини, од нашето прво будење до нашиот последен сон на нејзините благословени мајчини гради, таа, како и со благословените мајчини раце, неј обвиткува сите нас“.

Карлајл, сепак, не ги предвидел целосно ефектите од Индустриската револуција. Тој тешко можел да го замисли денот кога сè ќе биде уништено, а земјоделецот, земјоделецот, земјопоседникот, ќе бидат доведени во положба на бедна немоќ, оптоварени со синџирите на еврејската лихварска работа.

Тој не би помислил дека земјопоседникот во оваа жална состојба може да ја игра улогата на добронамерен аристократ; бидејќи за него аристократијата беше моќ, а моќта значеше одговорност и служба. „Високата класа“, пишува тој, „без должности е како дрво засадено на пропасти; од чии корени целата земја се распаѓа. Природата не поседува човек кој не е маченик. Што значи благородништвото ако тоа е благородно? Во храброто страдање за другите, а не во мрзеливоста што ги тера другите да страдаат за нас, некогаш лежела благородништвото.“

Со секој час може да се прочитаат пасуси од Карлајл што се занимаваат со условите од неговото време, а кои би биле подеднакво применливи и за условите во нашето. Човек тешко може, а да не се запраша дали нешто се случило со Парламентот во последните сто години кога ќе се прочита:

„Парламентот, со секој напор, ќе мора да се издигне од тие длабоки колотези на рутината на неправеење ништо; и да научи да каже, од сите страни, нешто попоучно од *Laissez-faire*. Ако Парламентот не може да го научи тоа, што ќе стане со Парламентот? Милионите работници во Англија прашуваат за нивниот *****конвертор на е-книги DEMO Watermarks*****

Англиски парламент пред сè, можеш ли да нè управуваш или не? Парламентот со своите привилегии е силен; но неопходноста и законите на природата се посилни од него. Ако Парламентот не може да го направи ова, Парламентот, како што пророкуваме, ќе направи нешто друго и работи кои, на на чудниот и не на среќниот начин, ќе го забрзаат неговото извршување - веројатно не многу во корист на Парламентот! Ако се направи на еден или друг начин, работата мора да биде завршена.“

Како што рекол Адолф Хитлер: „Etwas muss geschehen“. Или како што забележал Освалд Мозли: „Резултатот од двата система на двете големи организациски партии на државата е на крајот ист, стабилност измешана со реакција и отпор кон промени, заедно со напредок измешан со опструктивна дебата и неодговорност на комитетите, завршуваат исто во хаос. И двата се инструменти за спречување на работите да се прават, а првиот услов на модерното доба е работите да се прават“. Овој пасус од „Големата Британија“ покажува согласност со Карлајл кој преминува подалеку од убедувањето во метод на изразување.

Може да се избере кој било пасус по случаен избор од нашиот автор за да се илустрира неговата омраза кон валканото. Материјализмот на Манчестерската школа:

„Во овие комплицирани времиња“, пишува тој, „со плаќање во готово како единствена врска помеѓу човекот и човекот, работничките класи на човештвото изјавуваат, на нивниот збунет, но на експонантен начин, на Работниците, дека ќе бидат управувани; дека мораат, под казна на чартизми, гангстерии, рик-палења, па дури и поцрни работи од оние што плаќањето во готово е единствена врска; а има толку многу работи што готовината нема да ги купи! Готовината е големо чудо, но сепак нема сета моќ на небото, па дури ни на Земјата.“

Со оглед на сè што напишал Карлајл и сè што е напишано за него, би било залудно и дрско во толку краток напис да се обидеме да направиме целосна анализа на неговото дело. Дури би било непромислено да се изберат пасуси од неговите дела и да се третираат како исповеди на чиста политичка вера. Поради оваа причина, го усвоивме другиот и подиректен метод на случаен избор од неговото огромно дело на пасуси кои не се наменети да бидат ограничени со условите на чистата политичка доктрина; но кои во духот и во разумот се изрази на националсоцијалистичката мисла со која секој фашист би можел да биде горд.

Ако се сугерира дека изборот е нарушен од пристрасност, единствениот одговор е дека ниедно одговорно лице никогаш не го обвинило Карлајл за недоследност. Филозофијата што ја наоѓаме на една страница, ја наоѓаме на друга, и така до крајот на книгата. Наместо да претпоставиме дека нашиот почетен став е докажан на задоволство на читателот, многу повеќе би сакале тој самиот да го побара доказот во понатамошното проучување на Томас Карлајл, чија тврдост и чистота на мислата треба да им послужат како пример на оние кои го држат челичниот кредо на железното доба, кој, според зборовите на Мозли: „се пробива низ зборословијата на илузијата до постигнување на нова реалност“.

Вилијам Морис - Националсоцијалист од Артур Рид

Ставот на англиските социјалисти кон Вилијам Морис долго време предизвикуваше изненадување и разочарување кај неговите обожаватели. Еве еден човек, меѓу најголемите на 19 век, кој на врвот на својата моќ ги занемари многу од своите поранешни интереси, за да се фрли во социјалистичкото движење. Ниту еден Англичанец со ист калибар никогаш не се приклучил во неговите редови. И сепак, тој, во извесна смисла, секогаш останал странец во движењето и неговите колеги социјалисти го сметаат за таков. Неговата величина понекогаш била нелагодно признаена од нив, неговата работа и достигнувања биле фалени само со зборови, но тие никогаш не му ги дале своите срца, никогаш не го сметале за еден од нив и за свој инспириран водач. Таа позиција била резервирана за германско-евреинот, Карл Маркс.

Ова е факт што фрла значително светло врз срамот предизвикан од присуството на Морис меѓу социјалистите. Тој, навистина, беше едно со нив во желбата да стави крај на валканата сиромаштија и нејзините придружни зла, и во верувањето дека социјализмот, во една или друга форма, го обезбедува излезот. Но, неговиот поглед на животот и неговата визија за социјализмот се разликуваа во многу витални аспекти од оние на „другарите“ и тој длабоко во себе чувствуваше дека општеството кое им се препорачува ќе биде затвор за него. Тој се бореше со Маркс и совесно се обидувааше да го апсорбира. Дури и имаше моменти на ентузијазам за „Капиталот“. Но, на долг рок нешто во него, посилено од неговото површно ас, се побуни. Тој сакаше револуција - да, но ова марксистичко општество не беше начин на живот што одговараше на неговата визија. Беше премногу механичко за него, премногу апстрактно, премногу урбано; премногу космополитско, премногу неанглиско.

Помеѓу погледите на Маркс и Морис кон животот, навистина, постоеше голема разлика. Маркс беше космополитски Евреин, Морис беше јужен Англичанец. Маркс беше човек од студијата, Морис човек од отвореното и работилницата. Маркс го прегрнуваше градот, Морис отсекогаш сонуваше за село исчистено од „шмркачката пареа и ударот на клипот“ и за Лондон „мал, бел и чист“. Маркс беше ентузијаст за машини, Морис сакаше да го оживее индивидуалното занаетчиство кое ја направи Англија убава. Маркс беше материјалист, со визија за механизирани општествена организација, Морис беше поет и како таков, малку анархист. Маркс проповедаше класна омраза и граѓанска војна. Крикот на срцето на Морис беше за другарство. „Другарството е право, а недостатокот на другарство е пекол: другарството е живот, а недостатокот на другарство е смрт! И делата што ги правите на земјата, заради другарството ги правите.“

Морис, тогаш, колку и да се трудел, никогаш во душата не бил марксист. Космополитизмот, без разлика дали е на меѓународниот социјализам или на меѓународните финансии, за него бил анатема. Не само како сонувач на соништата бил роден во свое време, туку и како социјалист. Како социјалист, тој бил претходник на нешто што сè уште било во утробата на времето. Неговите духовни афинитети биле со движење кое се појавило и се собрало дури по неговата смрт. Неговото вистинско место не е меѓу марксистот, туку меѓу националсоцијалистите.

Зашто Морис беше човек со силни страсти и никој во текот на неговиот живот не беше посилен или попостојана од неговата страст кон Англија. Со колку љубов и разбирање пишува за нејзиниот надворешен изглед.

„Земјата е мала, премногу затворена во тесните мориња, како што изгледа, за да има многу простор за зголемување до огромна големина; нема големи пустели преоптоварувачки во нивната тага, нема...“

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

големи осамени шуми, без ужасни негазени планински сидови: сè е мерено, измешано, разновидно, лесно лизгајќи се од едно во друго; мали реки, мали рамнини што брзо се менуваат, сè опкружено со убави уредни дрвја; мали ридови, мали планини, преградени со сидови од овчарски патеки: ниту затвор ниту палата, туку пристоен дом.“

Истата нежна благодарност ги обликува прекрасните описи на англиските пејзажи во воведите, месец по месец, на приказните за „Земскиот рај“ и е постојана придружба на тој сон за обновена и пробудена Англија, што е тема на „Вести од никаде“, и му дава таква боја и сила на „Сонот на Џон Бол“. Социјализмот на Морис, всушност, во голема мера беше инспириран од копнежот да се спасат или да се вратат старите англиски вредности, славата на нејзината архитектура, убавината на нејзиниот пејзаж, индивидуалната изработка што ги правеше занаетчиј дури и од нејзините на скромни луѓе, карактерот на нејзиниот народ „навистина рустикален и тесноград, но сериозен, вистинит и со едноставни навики“. Во еден зафрлен агол на Горна Темза, еднаш им рекол на публиката во Бирмингем, дека штотуку видел половина дузина „мали селски цркви, од кои секоја е прекрасно уметничко дело. Ова се делата на селските бубачки од крајбрежјето на Темза, како што би нè нарекле - ништо повеличествено од тоа. Ако истите луѓе ги дизајнирале и граделе сега, тие не би можеле да направат ништо подобро од обичните обични мали неконформистички капели што се гледаат расфрлани низ новите населби. На тоа тие одговараат...“ А за Вестминстер напишал дека „авторите на овој голем еп не оставиле имиња зад себе. Зашто навистина тоа не е дело на ниту еден човек, туку на луѓето од Југоисточна Англија. Тоа беше дело на неразделната волја на група луѓе, кои работела, како што живееа, затоа што не можеа поинаку...“ Да се наведе во однос на современиот живот некаков еквивалент на тоа достигнување, тој дух на една поранешна, посреќна Англија - ова беше мотивирачката сила зад социјализмот на Морис.

Неговото вистинско место, тогаш, е во социјализмот кој престанал да биде космополитски и станал национален. И колку и да е натопен во средниот век, тој би чувствувал посебен интерес за сите овие аспекти на националсоцијализмот кои потсетуваат на средновековните занаетчиски еснафи. Тоа што Корпоративната држава треба да го заснова граѓанството не само на територијална основа, туку и на активно членство во голем еснаф на работници, би му се чинело како на висок здрав разум. Тој навистина би жалел што индивидуалниот занаетчија од средниот век бил толку во голема мера заменет од инженерот и техничарот. Но, би сметал дека признавајќи ја важноста на организираниите работници како такви, Корпоративната држава била инспирирана од вистинската идеја. Предолго време политиката беше одвоена од потребите и желбите на обичниот човек и оставена во специјализираните раце на тие адвокати, нечесно загрозувани и понижувачи од чии монополи лутата популација во „Сонот на Џон Бол“ толку многу сака да се ослободи. Во „Вести од никаде“, Парламентарните домови се само интересна реликвија. Англија е управувана од и за Англичаните и престана да биде пион на финансиските интереси кои денес манипулираат со нејзината партиска политика во Вестминстер.

Друга карактеристика на националсоцијализмот што би го добила целосното одобрување од Морис е неговото инсистирање на фундаменталната важност на земјоделството. Морис, како и денешните националсоцијалисти, замислувал среќна заедница не во однос на големите градови, туку во општество претежно земјоделско. Земјата за него е страст. „Земјата и нејзиниот раст и нејзиниот живот! Кога би можел само да кажам или да покажам колку ја сакам!“

Но, не само како нешто за кое може да се пишуваат песни. Исто така, како нешто за негување и негување на силна раса. Една од најубавите глетки во светот за Морис беа „зелените хектари со започнат раст“ и во едно од своите писма тој зборува за август, со неговата златна жетва.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

полиња, како на добри од сите месеци за разгледување на англискиот пејаж. „Вести од никаде“ има прекрасна вињета на одгледувачите на сено кои работат во долината на Темза, сите весело облечени така што ливадата изгледаше како гигантска леа со лалиња. „Сите раце работеа намерно, но добро и стабилно, иако беа бучни со весели разговори како шума од есенски штребери.“ Земјата одамна престана да се гледа со потценување, да се занемарува, да биде досадна. На друго место, то пишува: „Сакам градот да биде исполнет со убавината на земјата, а земјата со интелигенцијата и живописниот живот на градот.“

Морис, навистина, со ентузијазам би се согласил со целата доктрина што се нарекува економска автархија. Тој ја разбираше романтиката и корисноста на трговијата и ги замислуваше, под стариот Лондонски мост, зелените бранови како се плискаат.

„Неколку кили што носат левантински лостови,
исечени од тисово дрво на изгорениот рид, и
зашилени тегли што грчките раце се труделе да ги
наполнат, и ценети оскудни зачини од некое
далечно море, фирентинско златно платно и
таписерија од Ипр, и платно од Бриж и свински глави од Гиен.“

Одредени убави и ретки работи нужно мора да се набават преку трговија. Да не беше модерната економска доктрина за живеење од сопствениот извоз, за жртвување на сè за „поволен трговски биланс“, то немаше ништо друго освен презир. Основата и тајната на среќниот живот за него лежеше во производството на работи од сопствената почва. Класичен израз на ова чувство може да се најде во неговиот опис на животот на луѓето од Бургдејл во таа благородна романса „Корените на планините“. Во „Вести од никаде“ Англија се ослободи од својата зависност од огромната странска трговија и најде среќа и значително изобилство од сопствените ресурси.

Уште една врска помеѓу националсоцијализмот и Морис може да се најде во филозофијата на првиот „Kraft durch Freude“ (Сила преку радост). Ова тесно се совпаѓа со учењето на Морис за радоста во работата. Голем дел од обичната социјалистичка пропаганда се занимава со претставување на работата како проклетство. Ова е многу далеку од Морис. „Се обидов да размислам што ќе ми се случи“, пишува тој, „ако ми биде забранета мојата обична секојдневна работа; и знаев дека ќе умрам од очај и замор“. Но, тој сметаше дека „ниту една работа што не може да се направи со задоволство во работењето не вреди да се прави“ и се трудеше преку својот социјализам да обезбеди сите негови колеги да бидат во можност да ја изберат работата што им се допаѓа и да ја сакаат како што ја сакаше тој. За селските кретени од Темза на кои веќе се алудираше, тој напиша: „Времето беше кога секојшто правеше нешто правеше уметничко дело покрај корисно дело, и тоа им даваше „задоволство да го направат“. Што и да се сомневам, во тоа не се сомневам“. И осврнувајќи се на денешното време, тој вели: „Во правилно уредена состојба на општеството, на секој човек кој е спремен да работи треба да му се обезбеди: Прво, чесна и соодветна работа; Второ, здрава и убава кука; Трето, целосен одмор за одмор на умот и телото.“ Колку сме далеку од тоа денес! Гледајќи низ прозорецот кон Хамерсмит, тој ги слуша „виците и вресците и целата деградација фрлена на славниот азик на Шекспир и Милтон“ и ги гледа „бруталните, безгрижни фигури и лица како минуваат“. „Знам од сопствените чувства и желби што сакаат овие луѓе, што би ги спасило од оваа ниска длабочина на диваштвото: вработување кое би го поттикнало нивното самопочитување и би ги добило пофалбите и симпатиите на нивните ближни, и живеалишта во кои би можеле да дојдат со задоволство, околина која би ги смирила и воздигнала; разумен труд, разумен одмор.“ Тој не верува во прекумерната специјализација - човекот треба да може да се сврти кон многу различни работи. А задоволството треба да се добие во напор и труд, како и во поделикатна и рафинирана работа. „Вести од никаде“ содржи енергична

опис на група мажи енергично поправаат патишта и за нивното задоволство од тоа, и збор на жалење што грубата работа станува доста ретка во овие утописки времиња.

Друга точка на контакт помеѓу Морис и националсоцијализмот е неговата страсна желба луѓето да се смират со своите корени. Од почеток до крај, то беше голем Северноевропеец. Можеби се расправаше со инсистирањето на Хитлер на расата, како прекумерно, но го презираше космополитизмот што го произведе тоа инсистирање и беше длабоко нордиски во срцето. Иако ги сакаше сите елементи што придонесуваат за формирање на англискиот лик и приказна, то сепак имаше посебна наклонетост кон оние што се Северни. Така, додека како раскажувач им оддаде целосна правда на класичните и келтските корени од кои и ние црпиме крв и сила, прераскажувајќи ги нивните саги со нежен ентузијазам, сепак околу Северната сага избувнуваат неговите најмоќни ентузијазми, а особено таа исландска сага за која пишуваеше толку остро и толку трогателно во „Песни по патот“. Нејзините непознати писатели ја пронашле „магичната сила со која се стопи маглата на стравот“ и кон нив Морис се сврте кон стресовите од сопствениот живот и можеше да каже ретроспективно: „Па, вие ми помогнавте во мојата потреба“. Тоа што луѓето не треба да ги знаат овие приказни му предизвикуваше физичка болка и прераскажувајќи ги во неговиот „Сигурд волсунг“, то безрезервно ја даваше целата своја сила. Двапати го посети Исланд и почна да го смета за еден вид Света земја на нашиот род.

Нашата ослабена Англија денес би можела со предност да дише тој инспиративен тоничен воздух.

Дури и од еден толку краток поглед како овој, очигледно е дека сродноста на Морис со националсоцијализмот е од највпечатлив карактер. Неговите веројатни критики не се тешко да се замислат.

Тој беше голем поет и во поетот секогаш има нешто од анархизмот. Најмалку привлечно нешто за него во врска со националсоцијализмот би бил големиот стрес што обично го става врз државата. Притоа, националсоцијалистите можеби се во право; барем е сигурно дека во период на голема криза и транзиција, кога се создаваат и испробуваат нови форми, силната обединета команда е неопходна за опстанок. Но, секогаш постои опасност дека високо централизираната организација, бидејќи е неопходно средство за социјално здравје во време на стрес, може да се задржи и да стане цел сама по себе, во денови кога е потребна поголема слобода. Националсоцијализмот може да се справи со таа опасност ако и кога ќе се појави. Во меѓувреме, не е лошо да се потсети толку робуствен претходник како Вилијам Морис дека, кога другите работи се еднакви, националсоцијализмот, откако новите форми што ги создал ќе бидат цврсто воспоставени и консолидирани, треба да се стреми кон помало, а не кон поголемо, мешање на државата.

Еврејскиот мит од „Скептикус“

На годишниот состанок на Британската асоцијација во Нотингем во септември 1936 година, г. Х.џ. Велс ја изнесе историската вистина во врска со улогата што ја играле Евреите во религиозната мисла, за која тврдеше дека е многу претерана. Кога г-дин Велс го одржа својот говор, Евреи од сите општествени слоеви излегоа да одговорат и натераа многу јавни личности од нееврејските народи да ги отфрлат ставовите на г-дин Велс. Главниот еврејски аргумент во нивните одговори беше - како што беше од самиот почеток - дека еврејските пророци го учеле човештвото на монотеизам.

Големият проблем е дали ова еврејско тврдење може да се утврди со помош на клинестото писмо и класичните автори, кои се совпаѓаат со периодот на еврејското потекло и еврејското кралство во Палестина.

Невообичаено е што сите горенаведени извори докажуваат токму спротивното од тие тврдења.

Египетските документи од Средното Царство (1750-1350 п.н.е.) под двајцата Аменхотеви, покажуваат без сомнение дека околу 1400 година п.н.е. Акхенатон и неговиот двор направиле религиозна револуција со воведувањето на монотеизмот како државна религија. Фактите се внимателно опишани во „Кембриџ античка историја“.

Доказите на латинскиот историчар Јустинус дека потеклото на Евреите е од Дамаск, сега се повеќе од потврдени со писмата од Тел-Амарна. Оваа преписка покажува дека со векови Ханан бил само египетска гранична провинција а чие поседување честопати го оспорувале Хетитите. Јазикот на преписката бил вавилонски.

Овие писма од Тел-Амарна се дополнително осветлени од хетитските архиви на Богаз-Кеј. И двата споменуваат класа луѓе по име Хабиру, класа робови. Научниците од еврејско потекло во секоја земја негираат дека Хабиру имаат каква било врска со Евреите. Постојат интересни детали во писмата од Тел-Амарна. Шест писма упатени до фараонот на Египет се од еден Абди-хиба, гувернерот на Урусалим (Ерусалим). Верувам дека овој Абди-хиба е египетска транскрипција на самото име Авраам, во секој случај роден во Сирија, додека Стариот завет го носи Авраам од Ур Халдејски. Абди-хиба е тешко притиснат од Хабиру (околу 1400 година п.н.е.). Во писмо по писмо тој бара воена помош од Египет. „До Кралот, господару мој, сонце мое. Абди-хиба, твојот слуга, пред нозете на кралот, господару мој, седум и седум пати паѓам. Тоа е клеветата, она што го тврдат против мене. Ете, јас не сум принц... Ете, ниту татко ми ниту мајка ми не ме поставија на ова место; раката на мојниот крал ме натера да влезам во куќата на мојот татко.“

Во друго писмо за помош, тој му пишува на фараонот: „Хабирите ги освојуваат тврдините на кралот... сите се уништени. Нека кралот, господару мој, испрати помош во неговата земја“.

Стариот завет не знае ниту еден од овие ниту последователните факти, ништо за големата светска војна што се водеше помеѓу Рамзес II (1292-1225 п.н.е.) и Хетитите од Кадеш, каде што сите организирани држави од тоа време се придружија на едната или другата од двете завојувани страни.

Нема ниту еден збор за кралот Давид или Соломон од кој било извор, освен во усната традиција.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

од Стариот завет запишан многу векови подоцна, веројатно за време на заробеништвото во Вавилон, односно по 585 година п.н.е. Фактот дека не се споменуваат во ниту еден извор, не мора нужно да ја исклучи можноста за нивно постоење и приближната вистина на приказната; уште повеќе, бидејќи земјата на заинтересирана за Сирија и Палестина, Асирија, тогаш била во затемнување, односно околу 1000 година п.н.е.

Следните клинесте докази ги покренуваат прашањата за потеклото на Јахур-Јехова. Старозаветната традиција за еврејското потекло на името е добро позната. Но, арамејските натписи пронајдени во Зинџирли (средна долина на Еуфрат) јасно покажуваат дека во времето на инвазијата на Тиглат-Пилесер III (740 п.н.е.) на земјата Самал, постоело мало независно кралство Ј'ди, кое навистина е Јауди. Оваа династија на Ј'ди очигледно била основана во 8 век п.н.е. од КрЛ; кој бил наследен од Пара I, кој оставил натпис на својот бог Хадад. Затоа, кралот Азиридан од Јауди, кој бил идентификуван со Азарија од Јуда (2 Цареви, xv.) до откривањето на овој арамејски натпис, се покажува дека припаѓа на средна Еуфратска династија. Ова откритие, исто така, создало големо нарушување во приказната од Стариот завет.

Во текот на периодот на воената моќ на Асирија, од Асурнацирпал II (884-860 п.н.е.) па сè до крајот на Асирија (612 п.н.е.), еден цар на Самарија и еден на Јуда се споменуваат од страна на Асирците. Чудно е што Израел и Ханаан не се споменуваат. Тие биле мали кнежевства секогаш плаќале данок на Асирија, како и на поблиското кралство Дамаск. За време на неговите 35 години моќ, Шабуанасар III (859-824 п.н.е.) ја нападнал Сирија и Палестина четиринаесет пати. Тој споменува на малку пет инвазии за време на кои ги одвел луѓето од Палестина во Асирија. Тиглат-Пилесер IV (745-728 п.н.е.), Саргон II (722-705 п.н.е.), Санхериб (705-682 п.н.е.), Азархадон итн., сите по ред ги нападнале и опустошиле Сирија и Палестина, секој од нив по неколку пати, и ги одвеле луѓето во Асирија и Вавилонија. Како Аменхотеп IV од Египет, Зороастер пеел химни на Сонцето и Ахурамазда, на чистата форма на монотеизам уште од почетокот на 8 век п.н.е.

Едниот бог Ахурамазда, изворот на добрина и чистота, преживеал дури и по - и веројатно поради - маченичката смрт на самиот Зороастер. Доказ за тоа е тоа што Ахеменците (од 548 година п.н.е. па наваму) го прифатиле Ахурамазда како свој единствен бог. Сега може да се докаже дека Зороастер живеел во првата половина на 8 век п.н.е. Народите на Сирија и Палестина расфрлани низ целата Асирска империја преку депортациите не би биле сосема несвесни за монотеистичката доктрина на Зороастер.

Стариот завет вели дека Набу-кудур-уцури (Набукеднезер) од Стариот завет), кралот на Вавилон, го одвел еврејскиот народ во заробеништво (околу 555 година п.н.е.). Нема запис за тоа во вавилонските текстови. Но, претпоставувајќи дека е вистина, како што е на веројатно, еврејските заробеници во Вавилон, особено по уништувањето на храмот во Ерусалим, природно би биле склони кон некое подлабоко размислување. Зороастриската религија сигурно била доста распространета таму. Постои доказ дека Западна Азија била длабоко потресена од целосниот пад на Асирија (612-606 п.н.е.) и подемот на ариевските раси, сите повеќе или помалку обожаватели на Зороастер. Идејата за еден бог сигурно продрела дури и меѓу толку конзервативни луѓе како што биле Вавилонците. Набунаид (553-538 п.н.е.), последниот крал на Вавилон, свесен за растечката плима, се обидел да ја спречи опасноста. Под еден или друг изговор, тој ги собрал во главниот град сите идоли од различните вавилонски градови и ликовите на локалните богови. Таа акција предизвикала огромно незадоволство кај локалните свештеници и огромниот број нивни следбеници. Ова е веројатно една од причините зошто вавилонската војска не се спротивставила кога Кир тивко влегол во градот (538 п.н.е.) и го уништил Вавилонското Царство.

Старозаветната традиција вели дека Кир ги ослободил еврејските заробеници. Мислам дека опуштениот Персиец воопшто не се грижел за луѓето во градот, сè додека го добивал данокот. Мојот став е дека еврејскиот монотеизам бил донесен во Палестина од заробениците од Вавилон. Критичкиот преглед на Езра 1 и другите поглава од Летописите е подложен на такво толкување. Расна свест се развила меѓу Евреите - ако воопшто била пред големото расчистување во 71 година од н.е. - како последица на заробеништвото во Вавилон. Искуството докажало дека премногу богови не го спасиле човештвото. Имало поголема веројатност за искупување преку обожавање на еден семоќен бог.

Научниците многу ги збунува фактот дека во текот на целиот хеленистички период, вообичаениот медиум за комуникација меѓу Евреите бил грчкиот. Секако, постоеле Синедрионот и свештенството. Главниот говор меѓу семитските домородци се чини дека бил арамејски јазик. Не може да се утврди дали еврејските свештеници зборуваа хебрејски меѓу себе.

Без сомнение, Цицерон е најинтелигентниот и најфер државник на Римската Република. Во свет на апсолутна корупција и разврат, тој е сам со Катон, против кого не е покрената никаква обвинение за поткуп или злоупотреба. Неговите дела го докажуваат опсегот на неговите интелектуални моќи и расудување. Меѓу стотици конзули и претори, тој е единствениот конзул кој се вратил од Киликија со почесен досие. Цицерон е возвишен политички мислител, фер и чесен. Тој е многу објективен во однос на странските нации. Пишувал за лекомисленоста на Грците, за ропството на Лидијците, но никогаш не ги нарекол ниту еден од нив непријатели на Борн. Само Евреите се тие што одново и одново ги нарекува „наши непријатели“. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Следното е обвинението за еврејското злато... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. - Што се однесува до златото што го извезуваат во Ерусалим Евреите од Италија и од сите наши провинции. . . . Huic autem barbarae суеверие се спротивстави на severibatis, multitudine Iudaeorum flagrantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. Но, да се спротивстави на ова варварско суеверие, честопати беше чин на достоинство, кога тие беа на веќе достоинство, за да се осуди непослушните во собранијата, одржани во одбрана на интересите на Републиката. . . . Non enim credo fetareem et Iudaeorum et hostium impedimenta. - Религиозното верување на Евреите, нашите непријатели, не беше пречка. . . итн., итн.

Оваа беседа на Цицерон е веројатно едно од најубавите и најпатриотски дела на латински јазик; сепак, во последните педесет години немало негово училишно издание за јавните училишта и универзитетите во оваа земја, од очигледни причини. Ниту пак имало издание на Историите од Тацит, од истата причина. Тацит (Annalium.ii.85) споменува дека под царот Тибериј, сенатот издал декрет со кој се забранува египетското и еврејското богослужение и се протерани 4.000 еврејски ослободени луѓе од Рим во Сардинија, а останатите веднаш да го напуштат Рим.

Всушност, Тацит во еден пасус наведува дека во најуспешниот период на Еврејското кралство (век п.н.е. и до уништувањето на Ерусалим од страна на Тит во 70 година од н.е.) Евреите се поклонуваа со глава од магаре во нивниот храм. (Тацит: Истории, кн. V. 2-5).

Хорациј и Јувенал имаат многу други работи да кажат за нив. Константин, таканаречен Велики, го извршил ужасот дозволувајќи ја канонизацијата на Стариот завет на првиот црковен собор во Никеја во 325 година од н.е. Околу една или две генерации Евреите станале многу популарни низ христијанскиот свет како синови на пророци. Но, едвај поминал еден век (т.е. од почетокот на петтиот век) пред масите од нив да им се нареди да ги напуштат Цариград и Александрија.

Нема сомнение дека, со цел да се одмаздат на „христијанството“, Евреите

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

одиграл значителна улога во организирањето на движењето на исламот. Сепак, на чудно е што и покрај услугите што ги извршиле Евреите, првите калифи им нанеле страшен фанатизам.

Како „народи на Книгата“, Арапите никогаш не ги принудувале христијаните да го прифатат исламот, освен по формална покана. Но, сè до Абасидските калифи (850 година од н.е.), исламот не ги признавал Евреите како монотеисти. Цели заедници на Евреи во деловите на Левант беа принудени на преобраќање, а мажите протерани во првите редови на армиите на исламот.

Муслиманскиот свет и Палестина од А.

Јусуф Али

П Британската политика во Палестина беше постојан проблем во односите меѓу Велика Британија и муслиманскиот свет. Недоразбирањата што ги создаде беа доволно лоши во 1920-тите - во 1930-тите жештината што ја создадоа беше толку огромна што постои опасност од експлозија. И во оваа година на благодатта 1938 година, светската ситуација се влоши толку брзо што никој не може да си дозволи да ја игнорира Палестина како важен фактор за идниот мир во светот. Британските власти на нејасен начин ја сфатија својата невозможна ситуација и во рок од две години испратија две комисии да им помогнат да го решат проблемот. Она што не го сфатија е силата на муслиманските чувства и неоспорните основи врз кои се темели тоа чувство.

Не е вистина дека само арапските земји се заинтересирани за прашањето. Секоја недела весниците од Индија објавуваат вести за состаноци во разни центри во земјата, на кои се изразува симпатија кон Арапите и се бара од Велика Британија да ја промени својата политика во Палестина.

Не само муслиманите, туку и хиндусите се заинтересирани за прашањето. Повеќе од еден ден на Палестина е одбележан, на кој се одржани силни говори. Хиџрет (доброволно прогонство) и несоработка со Владата се предложени како средства за вршење притисок врз властите. Муслиманите од Јава под холандски суверенитет покажаа ист голем интерес и предизвикаа голема непријатност кај нивната влада. Во француските муслимански колонии, чувството за Палестина материјално се надополнува на многу сложените проблеми со кои мора да се соочи француската колонијална политика. И сосема е природно што во самите арапски земји и чувството на сочувство со нивните арапски браќа и на негодување против репресијата и неправдата што се практикуваат во Палестина да најде силен израз.

Принцот Саифул Ислам од Јемен, со својата крунисувачка делегација во 1937 година, јавно ги изрази своите длабоки чувства и чувствата на својот народ на состаноците во Лондон. Зборувајќи на прием на кој присуствуваа разни членови на дипломатскиот кор, тој рече: „Сите муслимани во светот сочувствуваат со Арапите од Палестина и нема да се смират додека палестинското прашање не се реши без да се нарушат граѓанските права на Арапите“. И Јемен не молчи оттогаш, туку вложи разни напори да предложи решение.

Ирак беше уште поупорен. Сегашниот премиер на Ирак даде изјави кои беа критикувани во некои кругови како „жестоки недискреции“. Ако тие беа недискреции, тие барем беа инспирирани од вистинска загриженост дека британското мислење не треба да биде заведено во понатамошни грешки во Палестина. Се верува дека неговата неодамнешна посета (есен, 1938 година) на Лондон беше главно со цел да презентира некое разумно решение за палестинското прашање и беше одговор на многу силните чувства за прашањето што постојат кај неговиот народ во Багдад. Трансјорданија, како сосед и во некои аспекти дел од истата географска област, е, секако, интимно заинтересирана. Кралот Абдул Азиз Ибн-Сауд од Саудиска Арабија досега одржуваше дипломатска тишина, но неговите поданици, страсните Иквани, се можеби меѓу најважните арапски групи кои ги следат настаните во Палестина со повеќе од платонски интерес.

Сирија е во раните денови на својата нова слобода како суверена арапска држава, а арапскиот поглед на Палестина никаде не е поживо прашање отколку во Дамаск. Историски и географски, Палестина е дел од Сирија, а палестинското востание има наискрени симпатии и поддршка во новосоздадената сириска република. Големiot муфтија на Ерусалим е бегалец во една од составните држави на Сирија - Дамаск беше и е еден од најважните центри за поддршка на палестинската арапска кауза. Повеќе од еден меѓународен муслимански конгрес се одржа во Блудан (во близина на Дамаск). Последниот од ваквите конгреси се одржа во Каиро во октомври 1938 година. На него присуствуваа муслимански членови на законодавните тела од различни земји. Се заложи за одбрана на Палестина, воспоставување национална влада во земјата и напуштање на непрактичната идеја за еврејски национален дом во Палестина. Меѓународен состанок на жени поддржувачи на арапската кауза во Палестина се одржа во Каиро под претседателство на г-ѓа Шарави, веднаш по парламентарниот конгрес. Египќаните, и народот и нивните религиозни и парламентарни лидери, се од срце во каузата. А Египет е интелектуалниот фокус на арапскиот свет.

Така, практично имаме едногласен глас на муслиманскиот свет во спротивставувањето на еврејските амбиции во Палестина. Христијаните во арапските земји се исто така целосно едно со своите муслимански браќа по ова прашање. Не е претерување да се каже дека целиот Близок Исток е во пламен по ова прашање, а целиот муслимански свет е во сочувство и соработка.

Овие држави постепено растат во моќ и важност. Нивната амбиција е да формираат компактен блок, а голем број договори се преговарани за унапредување на оваа цел. Иран и Турција се приклучија на некои од овие договори. Дали вреди да се отуѓат толку важни елементи во населението на Западна Азија и Северна Африка со цел да се спроведе Балфуровата декларација, која самата по себе беше неконзистентна со ветувањата дадени на Арапите? Всушност, ако треба да се исполнат еврејските барања, тие би прекршиле суштински дел од самата Балфурова декларација, бидејќи писмото на г-дин Балфур до лордот Ротшилд, објавено на 2 ноември 1917 година, ги содржеше зборовите напишани со закосени букви подолу:

„Со позитивно гледаме на воспоставувањето на национален дом за еврејскиот народ во Палестина и ќе вложиме максимални напори да го олесниме ова, особено разбирајќи дека нема да се преземе ништо што би можело да ги „загрози граѓанските и религиозните права на постојните нееврејски заедници во Палестина“.

Декларацијата беше двосмислена и неконзистентна со британската добра волја кон Арапите. Се покажа дека е нефункционална во пракса и нанесе голема штета на британскиот престиж во муслиманскиот свет. Таа е постојан проблем во светската политика во сегашниот момент и веројатно ќе биде плодна причина за многу нарушувања и немири во иднина. Непријателите на Англија таму наоѓаат ветувачко поле за својата пропаганда и веројатно нема да ги пропуштат своите можности во време на криза или опасност. Секако, интелегентното и добро информирано мислење би се изјаснило силно против таквата фарсична политика.

Досега разгледавме само прашања од политиката. Да го разгледаме ова прашање како прашање на правдата. Ерусалим и Светата земја не се свети само за Евреите; тие се уште посвети за христијаните и муслиманите. Централниот настан во основањето на христијанството се случил во таа земја. Урасјид ал Акса е експлицитно споменат како свето место во Куранот (xvii. 1, 5 и 7). 1868 години, уште од уништувањето на Храмот од страна на Тит во 70 година од н.е., Евреите биле протерани од земјата. 2500 години (од вавилонското ропство)

Евреите немале врховна власт во земјата. Околу шест века (од времето на Исус Навин, 1254 п.н.е., до освојувањето на Ерусалим од страна на Навуходоносор, 587 п.н.е.) тие се обидуваа да владеат со мешан

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

население, но биле поделени меѓу себе. Нивната вистинска моќ траела едва две генерации, имено: за време на владеењето на Давид и Соломон (1055 до 977 п.н.е.). Во ниту еден момент не формирале мнозинство во населението, кое се состоело од Филистееци (по кои се нарекува Палестина) и разни арапски племиња, како што се Едомците, Амаличаните, Моавците итн. Евреите биле во земјата само повремено, и само како малцинство.

Дали е праведно, во овие околности, да се зборува за Палестина како за земја на Евреите? Поточно се тврди дека е дел од Џазират-ут Араб, арапскиот остров речиси опкружен со Средоземното Море, Црвеното Море, Арапското Море, Персискиот Залив и долината Еуфрат-Тигар.

Економски, Арабија, ако некогаш се осамостои, може да се издржува само со плодните крајбрежни земјишта што ги опкружуваат нејзините песочни пустини. Правно, мандатот што Британија го држи над Палестина не ја прави Палестина британска територија, ниту ја овластува Британија да располага со земјата како што сака. Таа е попечител на „независна нација“ и нејзината функција е да „дава административни совети и помош“, а не да дава дел од својата територија на странци или да ја задржува за себе. Пактот на Лигата на народите (член 22) вели во врска со Палестина и Сирија: „Одредени заедници што порано припаѓале на Турската империја достигнале фаза на развој каде што нивното постоење како независни нации може привремено да се признае, под услов давање административни совети и помош од страна на мандатор сè додека не можат да застанат сами. Желбите на овие заедници мора да бидат главен фактор при изборот на мандаторот.“

Едногласна желба на мнозинството од првобитното население на Палестина, т.е. речиси сите освен неодамна воведениот туѓ елемент, е тие да бидат прогласени за суверена независна нација. Тие претрпеле огромни жртви и слободно ја пролеале својата крв борејќи се за таа цел. Затоа, единствениот чесен пат што ѝ преостанува на Британија е:

Да се откаже од мандатот;

Да се предаде територијата на народот како суверена нација, со устав формулиран од самите луѓе;

Да се забрани каква било идна еврејска имиграција;

Да се склучи договор со новата држава за разумна заштита на еврејското малцинство кое ќе избере да остане лојален член на државата и да ги почитува нејзините закони, со такви гаранции за локална автономија што може да се договорат, врз основа на принципот дека *factum vale quod fieri non debuit*;

Да се овозможи слободен избор на повлекување на оние кои не сакаат да бидат инкорпорирани во Државата.

Некој таков аранжман ќе обезбеди иден мир и развој и конечно ќе им направи правда на малтретираните Арапи. Ова би бил меѓу последните очигледни акти на неправда извршени со Версајскиот договор што би биле исправени врз основа на принципите на еднаквост, добра совест и разумна отстапка од фактите на ситуацијата.

Фашизмот и дијалектиката

од А. Равен Томсон

Т Непрекинатиот напредок на фашизмот во Европа би укажувал на постоење на нов историски процес, кој не може да се негира, но маршира кон својот неизбежен крај.

Марксистите, кои мислеа дека од пророкот Карл наследиле совршено објаснување за историскиот напредок, сега се во целосна загуба да го објаснат овој неочекуван неуспех, кој прави хаос со нивниот стратешки план токму во моментот кога победата изгледаше во дофат на пролетаријатот. Во ред е фашизмот да се нарече „организиран израз на решителноста на капиталистите да не се држат до ништо за да останат на власт“, како што прави г-дин Џон Стрејчи; но ова не го објаснува дрскиот начин на кој фашистичките водачи се однесуваат кон најголемите капиталисти, ниту нивното целосно потчинување на финансиската слобода на националната благосостојба.

Да го испитаеме марксистичкиот систем, „Материјалистичкото толкување на историјата“, за да видиме каде погрешил. Прво на сите, мора да се вратиме на Хегел, бидејќи како што забележал Ленин, „Маркс е неразбирлив без Хегел“. Е сега, Хегел сигурно не бил материјалист; напротив, тој бил идеалист. Тој верувал дека универзумот е цел дух, или поточно, цел „идеја“. Ова не му се допаднало на Евреинот Карл Маркс; но во неговото објаснување на феномените, Хегел измислил систем наречен „Дијалектика“ кој имал огромна привлечност за суптилниот ум на Маркс.

Хегеловиот концепт за „Универзумот“ беше неверојатен напор на човечкиот интелект, можеби на големото ментално достигнување на човештвото. Тој виде еден импресивен спектакл на сеопфатна „идеја“ вклучена во бесконечен процес на самоспознание. Во овој процес, сите феномени, вклучително и постоењето на самото човештво, беа делови од една огромна и комплицирана „дијалектика“ или аргумент, преку која „идејата“ се расправаше сама со себе во потрага по крајната вистина, или поточно, „самоспознание“. Тој го замислуваше процесот како повторено постулирање на некоја „теза“ или аспект на вистината, слично како што научникот постулира теорија за да објасни хемиски или физички факти. Потоа, бидејќи оваа теза, всушност, не ја прифаќаше целата вистина, таа ќе изнудуваше „антитеза“ или спротивен концепт, кој потоа ќе се впушти во „дијалектична“ борба со нецелосната претпоставка на „тезата“. Исто како што противниците на научната теорија ќе ги соберат аргументите против неа.

На крајот, од оваа дијалектика ќе произлезе „синтеза“, вклучувајќи аспекти и на тезата и на антитезата во поблиско разбирање на вистината. Бидејќи оваа синтеза потоа би формирала нова, но сепак нецелосна теза, таа би предизвикала понатамошна дијалектичка борба, понатамошна синтеза и така натаму, во прогресивна потрага по конечно знаење. Повторно, паралелата со напредокот на научните истражувања е блиска. Сосема природно, Хегел го сметал човекот, а особено организираната, цивилизирана држава, со највисока почит, како најнапреден инструмент во дијалектичкото совршенство на идејата. Ова е потеклото на прилично погрешното мислење дека Хегел се залага за обожавање на државата. Всушност, Хегел бил пантеист; можеби најинтензивниот монотеист што некогаш го познава човештвото.

МАРКС И ДИЈАЛЕКТИКАТА

Маркс имаше малку од интелектуалниот капацитет на Хегел, чиј систем е опишан само на најгруб начин.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

формата погоре, но то се држеше до дијалектичкиот процес како објаснување и оправдување за Класната војна. Делејќи го Хегеловото почитување за човекот и организираната држава, Маркс беше особено заинтересиран за развојот на општеството во рамките на дијалектичкиот процес. Гледајќи го општеството како инструмент на производство, а не како Хегел како инструмент на знаење, тој ги сметаше „работниците“ за единствениот дел од општеството кој има право на почит и ја осудуваше несовршеноста на општеството кое им даваше моќ и престиж на паразитите и непроизводителите.

Марксистичкото „материјалистичко толкување на историјата“ се заснова на дијалектичката борба меѓу класите на општеството со крајна цел совршенство на бескласно општество во кое сите ќе „работат“, односно сите ќе бидат вклучени во процесот на производство. Иако оваа марксистичка шема е далеку од возвишениот универзален концепт на Хегеловата филозофија, сепак не може а да не го добие сочувствителниот став на сите реалисти кои го отфрлаат и идеализмот и материјализмот како комплетни филозофии на постоењето. Можеби не ја споделуваме марксистичката предрасуда во корист на материјалните производители и сепак можеме да задржиме почесно место за барателите на вистината, без разлика дали преку уметност, наука или религија, но се бунтуваме против доминацијата на општеството од страна на која било партиска класа, особено ако таа класа не придонесува ниту за познавањето на вистината ниту за производството на богатство.

РАСПОЛОЖУВАЊЕ НА ЦИВИЛИЗАЦИЈАТА

Какво и да е нашето гледиште за крајната вистина на Хегеловата филозофија, не може да се негира дека Хегеловата „Тријада“ од теза, антитеза и синтеза навистина формира фундаментален ритам на постоење и во природата и во општеството. Од спојувањето на протонот и електронот за да се формира атом, до спојувањето на мажот и жената за да се формира семејство, може да се најде истата фундаментална тријадна основа. Во општеството важи истиот закон во еден континуиран динамичен процес, за кој Маркс, без сомнение со право, сметаше дека ќе заврши со совршено бескласно општество. Да го проследиме овој процес низ развојот на европската цивилизација.

Современа Европа има свои далечни корени во влијанието на варварските орди врз Римското Царство. Кој посовршен пример за дијалектичкиот процес може да се даде? Тезата за римската цивилизација, вештачка, материјалистичка и декадентна, беше оспорена од нејзината антитеза, германскиот варваризам, природен, идеалистички и машки. Резултатот беше речиси совршена синтеза, по горчлива дијалектичка борба на освојување, повторно освојување, поробување и вандализам, кога феудалниот систем се издигна врз урнатините на Рим, предводен од варварски водачи кои, сепак, сè уште ги носеа традиционалните титули на империјалниот Рим, *dux* (војвода) *comes* (гроф), *imperator* (цар) и така натаму, владеејќи над вилините, но неодамна ослободени од служба во римските вили.

Овој феудален систем целосно се потпираше на воена моќ на заштита со меч во замена за воена служба на владетелот. Сосема природно, во еден дијалектички процес (целосно игнориран од Маркс), воената моќ ја предизвикала својата целосна антитеза-духовна моќ. Моќта на феудалниот барон била предизвикана од моќта на свештеникот, а средниот век одекнувал со големата борба на Црквата и Државата; кулминирајќи со соперништвото на Папата и Царот што завршило во Каноса со триумфот на Папството и неверојатната синтеза на воената и духовната моќ во Крстоносните војни.

Папската надмоќ, сепак, централизирана во Италија, стана неподнослива за покраинското благородништво, кое на крајот ја скрши моќта на Рим во Реформацијата и ги основа независните држави на Европа, разбивајќи го претходното единство на христијанството. Следеше уште една синтеза кога благородниците и свештенството се обединија во служба на апсолутната монархија. Малку е важно дали

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Ова беше постигнато со суровите методи на Хенри VIII или со финесата на Луј XIV, кој го направи кардиналот свој водечки државен министер: и во протестантските и во католичките нации, синтезата на монархијата заврши дијалектичката борба на временската и духовната моќ.

Сепак, монархијата беше само штит и оправдување за привилегијата на раѓање и на свештенството, таа аристократска привилегија која Карл Маркс погрешно ја нарекува „феудална“. Конечно, сега излегуваме во краткиот период од историјата што единствено ги интересира марксистите, периодот кога материјалистичките мотиви почнуваат да доминираат над идеалистичките мотиви, а класната доминација почнува да се чувствува. Неизбежно, обичните луѓе се навредуваа и се бунтуваа против аристократските претензии, а Големата буна, Француската револуција, „лудата година“ од 1848 година, беа само инциденти во огромната дијалектичка борба што заврши со соборување на аристократијата. Сепак, безмилосната логика на синтезата само заврши една привилегија за да започне друга, дури и полоша од порано. Бургерите горди на паричникот ја заменија земјопоседната аристократија. Привилегијата на раѓање отстапи место на привилегијата на богатството. Аристократијата ѝ отстапи место на плутократијата.

КАПИТАЛИЗАМ

Така дојде капитализмот и новата дијалектика на класната војна помеѓу привилегираните сопственици на имот и обесправениот пролетаријат од работници и селани кои ги држеа своите симболични срп и чекан. Како феудалниот земјопоседник, индустрискиот капиталист се потпираше на чистата Моќ за да ја задржи својата позиција, а како феудалниот земјопоседник, тој беше пречекан со апел на Правото од неговите работници, кои се спротивставија на нивниот негативен отпор кон неговата позитивна моќ. Синдикатите ги обединија работниците и го развија нивното право на штрајк и задржување на нивниот труд како моќно одбранбено оружје. Организацијата беше суштински дел од оваа операција, а огромни синдикални движења се формираа во сите земји од западниот свет.

Индустриските капиталисти одговорија со изградба на свои огромни фондови и комбинати, кои наскоро се протегаа далеку над националните граници во меѓународни федерации поврзани со крајните капиталистички господари на меѓународните финансии. Во меѓувреме, и работниците ги прошируваа своите синдикати во сè поголеми организации, барајќи ги своите меѓународни припадности и на крајот барајќи од Москва и Сталин водство во светската револуција. Така пораснаа соперничките организации на меѓународните финансии и меѓународниот социјализам, распоредени за она што марксистите со љубов се надеваа дека ќе биде последната борба за општествениот милениум. Навистина чудна паралела со меѓународната организација на Феудална Европа под царот и папата за она што многу милиони во тоа време го замислуваа како религиозен милениум.

Зошто овој милениум беше неподносливо ограничен? Производствените сили се неизмерно проширени со научните пронајдоци и техничкиот напредок во последниве години, а сепак животниот стандард на народните маси останува низок, а општествените услови жални.

Во меѓувреме, поголемата ефикасност на производството подразбира само создавање огромна армија невработени. Како да се објасни ова? Зошто социјалната револуција се запалува?

ПРИВИЛЕГИЈА НА МОЌ

Објаснувањето е дека организирањето за моќ носи сопствена корупција. Развојот на гигантските синдикални организации им дава огромна моќ на водачите на овие организации.

Потоа тие стануваат неподготвени да ги ризикуваат своите организации во кулминацијата на Класната војна за да создадат бескласна држава, во која таквите организации ќе го изгубат своето главно оправдување.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Синдикалните шефови кои командуваат со милиони луѓе, исто како и монополските капиталисти кои командуваат со милиони пари, имаат личен интерес во одржувањето на систем кој ги обдарува со голема лична моќ.

Значи, имаме нова и корумпирана синтеза. Финансиерите и синдикалните службеници склучуваат примирје, а подоцна дури и склучуваат сојуз за да го одберат системот што е толку корисен за двата цата. Првото предавство се случи кога лидерот на синдикатот, Бен Тарнер, се сретна со меѓународниот еврејски финансиер, Алфред Монд (подоцна Лорд Мелчет) и го потпиша озлогласениот договор Монд-Тарнер со кој се отфрла ударното оружје. Второто и посериозно предавство се случи неодамна кога шефовите на синдикализмот и финансиерите на светскиот капитализам се здружија за да ја „одберат демократијата“ и да ја „зачуваат слободата“. Интернационализмот, кој се бара првенствено како средство за проширена организација за Класната војна, станува цел сама по себе, нешто за кое работниците мора да бидат подготвени да жртвуваат плати, услови и самиот живот. Така доаѓаат молбите за Абисинија и Чехословачка, Кина и Шпанија, додека невработеноста и бедата се зголемуваат дома.

Што е сето ова освен старата позната борба за зачувување на привилегиите - овој пат привилегијата на моќта. Таков е срамниот заклучок на марксистичката класна војна во западниот свет. Привилегијата на раѓањето ѝ отстапи место на привилегијата на богатството: и двете сега се поклонуваат пред привилегијата на моќ што ја поседуваат шефовите на луѓето и на парите.

БЕЗКЛАСНАТА РЕВОЛУЦИЈА

Сепак, дијалектичкиот процес не завршува тука. Не може да се извика „Стоп“ ниту на историјата, ниту на плимата. Тезата за монополските привилегии на неизбежно ја предизвикува својата антитеза, а оваа антитеза е масовното народно движење на сите класи кои страдаат под финансиската и синдикалната тиранија. Конечно се појавува надежта за вистинска „безкласна“ држава, бидејќи антитезата на „владеењето на шефот“ е „безкласната“ револуција. Сите класни привилегии сега се ликвидирани. Само неколку луѓе ја поседуваат моќта што им е доверена од милиони работници или милиони акции, а денес ја користат таа моќ за да го одржат системот што ја овозможува. Против овие луѓе се крева плимата на Бескласната револуција.

Не е изненадувачки што оваа нова револуционерна сила треба да добие национална форма. Само патриотизмот отсекогаш бил емоцијата што ги обединувала сите класи на заедницата во заедничко дејствување. Затоа, кон патриотизмот се свртуваат сите класи за да се ослободат од тиранијата што ја вршат или самите странци (претежно Евреи) или луѓе кои се венчале со меѓународен поглед.

Значи, фашизмот игра своја улога во дијалектичкиот развој на општеството. Револуционерното движење на дваесеттиот век е исто толку дел од историскиот процес, како што отсекогаш било демократското движење на осумнаесеттиот или пролетерското движење на деветнаесеттиот. Всушност, следната синтеза веќе се чувствува. Неодговорното користење на моќта предизвика народен бунт. Може да се очекува дека овој бунт ќе добие анархична форма во огорчено отфрлање на личната моќ. Сепак, како одговор на неизбежниот закон на синтезата, народниот бунт се држи до моќта како единствено средство за победа над тиранијата. Принципот на фашизмот е одговорно користење на моќта од страна на народниот национален водач на кого народот му доверил овластување да дејствува во негово име. Неодговорната моќ предизвикана од националниот бунт создава вистинска синтеза на националниот авторитет одговорен за користењето на неговата моќ за нацијата.

КРАЈ НА БОРБАТА?

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Останува само да се дискутира дали Бескласната револуција на фашизмот го завршува општествениот процес и ја усовршува бескласната држава. Ова во голема мера мора да остане прашање за иднината. Може да се надеваме дека дијалектиката сега може да помине подалеку од нацијата кон усовршување на светскиот поредок или да се издигне над политичката во културната сфера. Во секој случај, би изгледало логично да се очекува дека бескласната револуција има многу поголеми шанси да создаде бескласна држава отколку намерна класна револуција како комунизмот, кој ја создаде држава во Советска Русија која сè уште е жестоко загрижена за класното соперништво и брзо создава своја бирократска тиранија на многу прочистено комунистичко малцинство.

Исто така е значајно што секоја фашистичка држава била интензивно загрижена за воспоставување органска структура на општеството и потчинување на сите вештачки класни разлики на националната служба. Ова сигурно би укажувало дека Бескласната револуција води кон основање на Бескласната држава, а со тоа и до крај на борбата за класни привилегии, која Маркс ја осудуваше. Можно е Националната револуција да ја постигне она што Меѓународната револуција на марксизмот не успеа да ја воспостави.

Во секој случај, ниеден фашист не бара еврејски „милениум“ во кој борбата ќе престане и ќе настане стагнација. Доволно ни е што мора да се справиме со злото на нашето време и да учествуваме во историскиот процес кој сепак ќе донесе преродба на ерата потоната во валкан материјализам. Класната борба е симптом на материјален себичност. Средновековна Европа знаела други цели и повисоки идеали. Да ја завршиме класната борба за западниот човек да може да ги сврти очите кон благородни работи. Ги поздравуваме тие идни борби, тие поголеми конфликти што допрва доаѓаат.

„Ослободените од почвата“ од Френсис Меквево

Т ЕВЕ толку многу од нас кои, како вас, селани од Британија, сме родени и израснати на отворено и кои, пред да бидат принудени од разорната тиранија на модерниот капитализам да бараат егзистенција во стерилните градови, ја знае ја радоста од будењето секое утро на чист воздух со песната на птиците или гласот на ветерот во дрвјата, со сјајот на сонцето, пеењето на мразот или мекото тропане на дождот врз тревата. Ја сакавме природата во сите нејзини расположенија а и во сите нејзини годишни времиња, бидејќи бевме дел од неа. Живеевме живот со најголема едноставност, а со тоа и со најдлабока содржина. На добриот од сите Божји дарови за човештвото, цврстото здравје и мирот во умот, беа наши, бидејќи не прекршивме никаков закон, човечки или божествен. Баравме толку малку од животот - само за да работиме за скромна заработка и со тоа да заработиме доволно за да живееме на земјата на нашите татковци.

Но, црните денови дојдоа врз земјоделските земјишта. Бевме уништени од системот кој ги натоварува луѓето од Британија во канцеларии и фабрики, а земјоделството им го остава на странците. Британски произведени производи за увезена храна.

Без разлика колку таков систем им штети на луѓето, физички, интелектуално, морално или ги изложува на опасност од глад во време на војна, тоа е „исплатлива понуда“ - за некои.

И така дојдовме во големите градови, до економско ропство. Станавме службеници, фабрички работници, продавачи во синџири, го изгубивме тенот на нашите лица и воведовме вознемирен бездушен живот на наемен роб. Ни беше кажано дека треба да бидеме благодарни, а доколку е потребно и да се бориме, за благословите што ни ги фрли демократијата. Демократијата која ги отелотворува алчноста, материјализмот, тривијалноста и комерцијалната експлоатација на секоја човечка потреба и инстинкт. Заглушување на човештвото досега непознато во историјата, надвор од Советска Русија. Да живее „малиот човек“, стандардизиран како масовно произведен автомобил, ројот „Бабитс“ од службените станови и предградијата, пропагирани, експлоатирани и сурови, во „оваа наша Англија“!

Точно е дека сите сè уште не ја напуштиле земјата, но колку долго може тешко искушениот остаток да продолжи со борбата против економскиот поредок кој е во основа непријателски, кој води граѓанска војна од фабрика против фарма? Јеомени, селани на Англија, нашата земја е роб на извозниот капитализам, кој го става целиот свој акцент на градовите, индустријализирајќи ги и урбанизирајќи ги. Што може да ви понуди освен привремени палијативи за да ги смири негоднувањето на вашиот намален број и да добиете почит од вашите измамани гласови? Ви е кажано дека нешто ќе се направи за вас; гаранција од веројатно иста вредност како и слоганот „домови достоинствени херои“ на презриво секавање. Кога ќе ја докажете неговата бесмисленост, тогаш, во име на вашата британска машкост и традиции, нека биде за последен пат. Британската Унија има политика која ќе ве спаси вас и Британија и ќе им овозможи на сите што ја сакаат тоа, и тие ќе бидат легитимни, да се вратат во земјата на своите татковци. Несомнено сте слушнале и прочитале многу за да ја дискредитираме нашата авност, но дали никогаш не сте помислиле дека може да има причина за ова - дека ние би можеле да ги оспоруваме интересите што не се ваши, ниту наши, ниту оние на масата луѓе? Дали целата оваа кампања на омаловажување е толку незаинтересирана, мислите? Дали ќе ви се кажува што сакате, или што не сакате, вашите политички мислења да бидат ограничени на измамата на „Старите банди“? Сами проценете ја нашата политика, бидејќи таа ве засега, без никакви перфидни поттикнувања од печатот. *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

Ќе откриете дека ние сме страствени националисти, целосно посветени на благосостојбата на почвата на Британија. Индустријата, исто така, ќе напредува, бидејќи ќе биде потпомогната од парите што сега ги финансираат странците, но не на сметка на земјоделството. Ќе има праведна и здрава рамнотежа, на местото на едностраната антисоцијална економија од денес.

Ние, протераните од село, ја сакаме почвата исто толку колку и сите вас. Лажно е да се каже дека ние целат кон тиранија. Не би можеле, дури и да сакаме, да вршиме тиранизација врз народот на Британија.

Смртта на селото го наваѓува смртта на нацијата, бидејќи од почвата извира целиот живот, физички и духовен. Вие, кои инстинктивно ги разбирате овие вистини, мора да знаете дека не сме заблудени, ние кои ги истакнуваме на нашите знамиња.

Корпоративна економика од А. Равен Томсон

А Колапсот на сегашниот економски систем создаде голем проблем за современиот свет. Повеќе не можеме да толерираме систем кој ги осудува повеќето од нас на сиромаштија во услови на големото изобилство што човештвото некогаш го има видено, кој ги лишува милиони луѓе од правото сами да заработуваат за живот и ја доближува опасноста од војна во меѓународната борба за намалување на светските пазари. Која е причината за овој универзален распад? Каде сме погрешиле?

Пред целосно да ја разбереме причината за проблемот, мора да ја разгледаме трократната природа на организираното општество на следниов начин: —

- Централна влада со овластување да го планира и насочува националниот живот.
- Голем број социјални групи со различни цели и интереси.
- Маса од поединци обдарени со моќ на иницијатива и претприемништво.

Класичната економска теорија од деветнаесеттиот век речиси целосно се занимаваше со третиот и најмалку организиран аспект на општеството, негодувајќи против мешањето на државата или групата во економските работи. Во поранешните времиња на компаративна оскудност можеби имало одредено оправдување за ова гледиште, бидејќи иницијативата и претприемништвото на поединецот тогаш биле од витално значење за развојот на латентни моќи на производство и унапредувањето на техничките пронајдоци. Очигледно, поединецот би ги развил своите моќи на иницијатива и претприемништво на најдобар можен начин, доколку му се даде најголема можна мерка на економска слобода, а токму тоа го бараа економистите од Манчестерската школа, кога се залагаа за „laissez faire“ и слободна трговија.

Какви и да се предностите на економската слобода во решавањето на проблемот со недостигот, сепак, таа стана позитивна закана за општествената благосостојба во зората на ерата на изобилство. Нема потреба да се осудува класичната економска теорија како таква, но мора да сфатиме дека не може да постојат апсолутни „закони“ на економијата независни од општествената организација. Несомнено, индивидуалистичкиот систем беше многу неопходен во ерата на недостиг и мора да ѝ се заблагодариме на Манчестерската школа за решавањето на проблемот со производството, но сега дојде време за нов економски систем во согласност со потребите на новото време. Индивидуалното претприемништво, охрабрено од целосна слобода на експлоатација, стави крај на недостигот, но е целосно неспособно да го дистрибуира изобилството што го создаде на луѓето како целина. Производството е по својата природа индивидуален или најмногу групен процес: дистрибуцијата, од друга страна, се базира на потребите на целата заедница и очигледно не може да успее без голема мера на свесно општествено планирање.

СОЦИЈАЛИЗАМ И КЛАСНАТА ВОЈНА

Бидејќи индивидуализмот го помина својот период на корисност и стана вистинска опасност за економскиот напредок, дојде време фокусот на економскиот интерес да се сврти кон општествената група, ако не и кон нацијата како целина. Досега оние кои жестоко ја напаѓаа сегашниот систем и усвојат колективни термини како „социјалист“ или „комунист“, никогаш навистина не...

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

издигнати над групните размислувања. И покрај нивното грандиозно тврдење за „национализација“ на средствата за производство, самата основа на социјалистичката и комунистичката привлечност лежи во претерувањето со класната диференцијација и инсистирањето на „класната војна“. Јасно е дека таквата класно-свесна доктрина припаѓа на сферата на општествената група и не успева да се искачи до какво било ценење на целата заедница како жив органски ентитет. Всушност, акцентот што го става социјалистот врз интернационализмот и неговото негирање на патриотизмот ја потврдуваат неговата неспособност да ги сфати сите импликации на општествената организација, која треба да се издигне далеку над класните размислувања за реализација на националната цел. Крајното „reductio ad absurdum“ се достигнува кога советскиот режим во Русија тврди дека е „диктатура на пролетаријатот“, бидејќи ова би значело трајно и свесно надмоќување на групата над националниот живот.

Всушност, класната војна станува чиста апсурдност во ерата на изобилство, бидејќи каква цел може да има во борбата меѓу класите кога има изобилство за сите? Класната војна не е ништо повеќе ниту помалку од морничава реликвија од ерата на оскудност, која може да се задржи во денешно време само поради неефикасноста на нашиот сегашен економски систем. Решете го проблемот со дистрибуцијата и класната војна ќе заврши. Во секој случај, поделбата на општеството на завојувани класи е во голема мера вештачка измислица на Карл Маркс, бидејќи диференцијацијата на поседувачките и експлоатираниите класи станува сè потешка, како што современиот живот станува сè посложен.

Карл Маркс немал претстава за големите акционерски друштва кои ја шират сопственоста врз огромен број луѓе кои вообичаено заработуваат за живот во индустријата; ниту пак ги предвидел големите бројни организатори и инженери, експерти и техничари, кои би биле поставени меѓу работодавците и работниците со развојот на модерната индустрија.

Дури и ако ја прифатиме поделбата на општеството на работодавачи и работници, сепак, тоа не мора да значи дека нивните интереси се спротивставени. Точно е дека и работодавачите и работниците се сметаат себеси за спротивставени армии со спротивставени интереси, но ова произлегува од неможноста да се сфати користа од колективната организација за двете страни. Во случајот на секое деловно претпријатие, очигледно е дека интересите на работодавачот и работниците се спротивставени и дека ако работниците бараат превисоки плати, нема да остане профит за работодавачот, додека ако работодавачот може да ги намали платите, тој ќе ужива во поголем профит. Сепак, не значи дека работодавачите и работниците како целина можат, според тоа, да и користат на сопствената класа на сметка на другата. Всушност, во ерата на изобилство, како што е сега, интересите на работниците и работодавачите одат рака под рака. Очигледно, потребата од модерна индустрија е за големи и растечки пазари. Обидот да се наметнат овие во илузорната меѓународна трговија пропадна катастрофално во последниве години, со резултат дека сега индустријалците се повеќе се свртуваат кон домашниот пазар.

Сепак, јасно е дека куповната моќ на домашниот пазар во голема мера ќе биде одредена од стапките на плати, така што всушност стана во интерес на работодавачот работниците да добиваат повисоки плати за да можат да купуваат производи од модерната индустрија.

Сигурно социјалистичките работници нема да ја прошират својата верба во класната војна до тој степен што ќе одбијат повисоки плати, бидејќи тоа ќе им користи на работодавците!

КОРПОРАТИВЕН КОНЦЕПТ

Потоа гледаме дека сегашниот економски систем не успеал затоа што ставил премногу акцент на интересите на поединецот, но дека социјалистичката и комунистичката доктрина се подеднакво виновни затоа што ја возвишуваат општествената група на сметка на заедницата како целина. Фашизмот се свртува кон третата алтернатива и инсистира на третирање на заедницата како единствена организирана корпоративна држава, контролирана и планирана од централна влада овластена со доволно *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

авторитет над поединецот и групата за заштита на општата благосостојба на целината и унапредување на националната цел. Ова е корпоративниот концепт на нацијата како организам од повисок ред, но во суштина сличен на човечкото тело, со своите органи и функции кои служат на колективна цел.

Тоа е суштинската основа на организацијата на фашистичкиот режим во Италија, која ја регулира односите меѓу италијанските работодавци и работници по линии на заеднички интерес според правилата на познатата Повелба за трудот.

Таквиот систем, базиран на сосема нов концепт на економска цел, ќе бара подеднакво нова наука за економско прилагодување кон општествените потреби. Верувам дека оваа нова економска наука ќе биде разработена во оваа земја, која толку долго беше трговски центар на светот. Би било бесмислено да се игнорира фактот дека и Италија и Германија, првите земји што усвоија фашистички политички устав, имаа на големи тешкотии во развојот на економската страна на нивниот режим, иако и двете одговорија многу подобро од демократските земји на притисокот од светската депресија. Мора да запомнине дека иако демократијата и либералните принципи прво дојдоа во Франција и на континентот, токму во Британија економските импликации на либерализмот беа разработени од страна на Манчестерската школа на индивидуалисти. Бидејќи Британија беше таа што му ја даде оваа опасна, речиси катастрофална, економска теорија на светот, јасно е дека ќе биде должност на Британија да ја примени новите принципи на фашизмот во економската сфера и да ја создаде комерцијалната структура на иднината што ќе ја замени дискредитираните остатоци од либералната слободна трговија.

КОРПОРАТИВНИ ПРИНЦИПИ

Не може да биде дел од сегашната дискусија да се поставуваат основите на таквата наука, но одредени принципи на корпоративната економија веднаш се наметнуваат како спротивна разлика на сегашниот индивидуализам. На местото на „економскиот човек“ чија лична егоистичност беше суштинска основа на старата школа, ќе имаме „економска заедница“ за која поединецот ќе се вклучи во патриотска служба. На местото на класи на луѓе кои се здружуваат за да ја заштитат своите заеднички „интереси“, ќе имаме професионални групи кои се здружуваат во функционална служба на заедницата како целина. На местото на натпреварот на поединци кои се борат за живот, секој против сите и јаволот да ја преземе работите одзади, ќе имаме соработка на поединци за нивна заедничка корист.

Како ќе се спроведат овие принципи? Прво од сè, несомнено, преку вршење на авторитет. Дисциплината и контролата мора да се воведат во хаосот на сегашните економски работи. Ужасите на сегашниот систем, кои ја хранат огновите на класната војна и му даваат основа на социјалистичкиот агитатор за неговиот напад врз „капитализмот“, во голема мера произлегуваат од прекумерното користење на економската моќ од страна на моќниот поединец кој собрал доволно имот или капитал за да изврши значително влијание врз комерцијалните работи и на тој начин да ја унапреди своите интереси со нефер методи. Под фашизмот, на ниту еден поединец нема да му биде дозволено да ја користи својот имот во оваа смисла како средство за вршење моќ за сопствена корист. „Моќта“ е монопол на Владата.

Еве го комплетниот одговор за социјалистот кој бара укинување на приватниот капитал и национализација на средствата за производство. Точно е дека приватниот капиталист во минатото ја злоупотребил својата контрола врз капиталот за да ја унапреди сопствените интереси, но тоа не го оправдува укинувањето на приватната сопственост, туку контролата врз нејзината употреба за да се спречи антисоцијално дејствување. Вистината е дека социјалистот не е ништо повеќе од незадоволен буржоа, кој му завидува на капиталистот на неговото богатство и моќ. Имплицирано, тој го прифаќа буржоаскиот принцип дека сопственикот може да прави што...

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

То сака со своето, и затоа не може да нађе друга алтернатива за капиталистичка експлоатација освен целосна конфискација, која го преплавува добриот капиталист со лошиот. Фашизмот признава дека капиталот и парите им дале на поединците моќ што ја злоупотребиле во минатото, и бара од електоратот доволно овластување и средства за дејствување за да се справи со намоќните лични интереси во земјата. Како што Освалд Мозли го кажа тоа сосема јасно, „Под капитализмот капиталот ја користи нацијата за свои цели: Под фашизмот нацијата го користи капиталот за свои цели“.

Јасно е дека е непрактично Владата, колку и да е моќна и ефикасна, да се обиде детално да ги планира економските работи на целата нација. Ова би значело негирање на сите групни организации, што е суштински дел од здравиот политички систем, и би имало тенденција да ја овековечи и влоши сегашната закана од бирократијата која брзо ја социјализира оваа земја. Социјалистите и конзервативците се натпреваруваат во зголемувањето на моќта и влијанието на Ватхол, кој брзо станува „Нов деспотизам“ што го предвиде главниот судија Хјуарт. Под фашизмот, голем дел од оваа бирократска контрола повторно ќе биде децентрализирана по нови линии на функционална организација на корпорациите што ги контролираат главните индустрии и групи индустрии во земјата. Корпорациите за земјоделство, рибарство, транспорт, рударство и медицина ќе го заземат местото на министерствата во Ватхол и ќе бидат составени од луѓе кои се усовршиле низ својата индустрија и професија и ќе бидат многу подобро способни да ја контролираат отколку кој било постојан владин службеник. Овие нови институции на индустриска самоуправа ќе ја заменат локалната самоуправа која брзо станува застарена во услови на брзината на современите комуникации и поширокото планирање на јавните комунални услуги. На овој начин, групната организација ќе се трансформира од поригидна структурна основа од минатото во пофлексибилна функционална основа на иднината.

На корпорациите ќе им се даде многу голема самоуправа за да ги решаваат сите внатрешни прашања што се однесуваат на индустриите што ги контролираат, а работодавачите, работниците и потрошувачите ќе бидат претставени во советот на корпорацијата. Работодавачите ќе бидат претставени преку нивната федерација на работодавачи, а работниците преку нивниот синдикат, додека Владата ќе назначи претставници на потрошувачите да ги чуваат интересите на пошироката јавност и оние на другите корпорации кои се особено заинтересирани за производот. Од корпорацијата ќе се бара да утврди стандарди за плати и услови за работа за индустријата меѓу работодавачите и работниците, како и цени и услови за конкуренција меѓу работодавачите и потрошувачите. Сите склучени договори ќе бидат правно обврзувачки за целата индустрија и секој работодавач или работник кој ќе го прекрши она што всушност е подзаконски акт на корпорацијата ќе биде виновен за прекршок за кој може да биде изведен пред суд. Всушност, од федерацијата на работодавачи и синдикатот ќе се очекува да одржуваат дисциплина меѓу своите членови, кои ќе сочинуваат 100% од дотичната индустрија. Со такви соодветни средства за арбитража, штракот и локаутот, секако, ќе бидат забранети, но работодавачите, работниците или потрошувачите можат да се жалат до министерот за корпорации кој седи во совет со претставници на сите индустриски корпорации за праведна одлука во согласност со општата индустриска пракса и националната благосостојба. Ќе се види дека со ова делегирање на овластувањата и самоуправата на корпорациите, централното законодавно тело ќе биде ослободено од голема количина детална легислатива која во моментов ја попречува работата на Парламентот.

КОРИСТЕЊЕ НА КОРПОРАТИВНА ОРГАНИЗАЦИЈА

Досега, новата економија може да изгледа како интересна нова концепција, но со сомнителна практична работа *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

вредност за да се компензира нивната значителна сложеност. Сепак, таков систем не е замислен само како интелектуална вежба, туку има огромни предности токму таму каде што сегашниот систем е особено слаб. На пример, да го земеме на лошиот проблем од сите, сиромаштијата во услови на изобилство, што произлегува од она што конзервативците го нарекуваа „прекумерно производство“, но што може многу подобро да се опише како „недоволна потрошувачка“. Очигледно, овој дефект во сегашниот систем може да се исправи само со постигнување на многу повисок стандард на живот, кога луѓето се во можност да го консумираат огромното производство на модерната наука и техника. За жал, индивидуалистичкиот систем ја намалува куповната моќ или во форма на плати или профит за време на период на изобилство, поради интензивната конкуренција за продажба на стоки на веќе презафатен пазар, што ги принудува производителите да ги намалат цените во бескрупулозен обид да го освојат пазарот. Сепак, под фашизам, цените и условите на конкуренција ќе бидат контролирани и на ниту еден производител нема да му биде дозволено да ги потпре своите работници против прописите на неговата корпорација за да им украде предност на своите конкуренти. Не само што падот на куповната моќ ќе биде запрен на овој начин, туку целиот систем на плати може трајно да се зголеми со заеднички активности во целата област на индустријата. Очигледно, таквата акција е сосема исправна и ја застапуваат неколку авни личности во последните години, но за жал не може да се спроведе во рамките на сегашниот индивидуалистички систем, бидејќи ако некој работодавач е доволно глупав да се обиде да ги зголеми платите на своите работници во име на националното закрепнување, наскоро ќе најде многу непатриотски конкуренти кои ќе ги намалат своите и ќе го избркаат од пазарот. Само под дисциплина и контрола на организираниот фашистички режим, таквата политика може да се спроведе со успех.

Со истите средства може да се излечи и големата неволја на невработеноста, бидејќи е очигледно дека ова е чисто резултат на целосниот недостаток на организација во нашата сегашна национална економија. Во секое време во оваа земја мора да има одредена количина на работа, пресметана во работни часови, што треба да се заврши, како и одреден број работници кои се спремни и желни да ја извршат оваа работа. Работата сигурно може да се распореди на вкупниот број работници преку пренасочување на работното време, како што во моментот се прави во Италија, каде што се воведува 40-часовна работна недела. Всушност, фашистичката влада во оваа земја би сакала да бара покорисно решение во насока на подигнување на животниот стандард на луѓето, наместо скратување на работното време, но во секој случај проблемот со невработеноста станува целосно и трајно решен во организацијата на планска корпоративна држава.

ФУНКЦИЈАТА НА ФИНАНСИИТЕ

Еден од главните недостатоци на сегашниот систем е неговиот неуспех да ги обземе различните занимања и професии во општеството со чувство за нивната функционална намена за служба на целината. Ова доведе до на лоши резултати во сферата на финансиите, каде што моќта на парите беше срамно експлоатирана од страна на банкарите и финансиерите за сопствена корист. Всушност, не е претерување да се каже дека оваа земја, заедно со многу други, е доминирана од диктатура на високите финансии, која е многу повеќе заинтересирана за профитабилните приноси од пазарот на странски обврзници отколку за благосостојбата на британскиот народ. Првата и најважна задача на фашистичката влада ќе биде да ја сруши оваа сегашна диктатура на меѓународните финансии и да ја замени со авторитативен режим овластен од нацијата да наметне функционална и социјална намена дури и врз на моќните интереси во земјата.

Функцијата на парите, која премногу често се заборава во денешно време, е да се олесни размената на стоки и услуги. Фактот дека ни е толку тешко да ги разменуваме нашите стоки *****конвертор на е-книги
ДЕМО Водени жигови*****

и услугите денес е јасен показател за неуспехот на финансиите да ја извршат својата примарна должност кон заедницата. Колку и да се вешти и генијални нашите техничари и пронаоѓачи, животниот стандард на луѓето не може да се подигне на повисоко ниво освен ако не се пуштат во оптек доволно пари и други средства за размена. Инаку, единствениот резултат од пронаоѓањето и рационализацијата на индустријата ќе биде да се исфрлат сè повеќе луѓе од работа. Во моментот страдаме од многу сериозно ограничување на парите, кое го спроведуваат банките во потрага по нивната политика на дефлација. Причината за оваа политика е двојна. Прво, постои одреден вроден конзерватизам кој сè уште се држи до златниот стандард на валутата како последен остаток од ерата на размената.

Второ, финансиерите сфаќаат дека ограничувањето на количината на предметот со кој тргуваат го прави повреден, а себеси помоќни. Поради овие две причини, количината на пари во оптек не е прилагодена, како што треба, на обемот на потенцијалното производство во земјата, туку е ограничена на дел од залихите на одреден скапоцен метал, злато, во трезорите на Централната банка. Јасно е дека достапните залихи на овој метал се целосно ирелевантни за проблемот на дистрибуција што финансиите мора да го решат, а всушност количината на злато во целиот свет е жално несоодветна за финансирање на огромните моќи на производство на модерната индустрија. Сепак, наместо да ја прошируваат валутата и кредитите за да ги задоволат потребите на индустрискиот развој, нашите финансиски господари се обидуваат да се вратат на златниот стандард со ограничување на производството до границите поставени од светските залихи на злато. Нема сомнение дека со овие средства меѓународните финансиери ја одржуваат и прошируваат својата контрола врз светските работи, но само на сметка на осудување на поголемиот дел од светот на сиромаштија во средината на изобилството.

Фашистичката влада ќе инсистира на пресврт на оваа неприродна доминација на финансиите над индустријата. Мора да биде сосема јасно дека финансиите имаат функција во служба на индустријата и во никој случај не се соодветни за управувањето со индустријата што ја узурпирале. Не само што треба да се стави крај на охрабрувањето на странското производство во конкуренција со нашето преку странските флотации на Лондон Сити, туку нашите финансиери и банкари мора да бидат принудени да се соочат со проблемот на дистрибуција што толку доследно го занемарува во минатото. Веќе посочивме дека иднината на нашата трговија лежи во оживувањето на домашниот пазар, а финансиите сега мора да го насочат своето внимание кон средства за остварување на ова оживување преку зголемување на куповната моќ на луѓето.

Ова подразбира огромен и револуционерен прекин со сите на светски традиции на банкарското работење, бидејќи суштинската карактеристика на проблемот е тоа што вклучува финансирање на потрошувачката. Досега банкарите ги ограничиле своите операции целосно на финансирање на производството во комерцијалната сфера, бидејќи бизнисот со плаќање на рати всушност не ја финансира потрошувачката, бидејќи само ја заложува идната куповна моќ заради непосредна продажба. Мора да наведеме некаков метод за финансирање на повисока скала на плати и надокнади за да ги ослободиме моќите на производството. Во моментот, се разбира, во индивидуалистички систем вклучен во интензивна конкуренција, каква било таква постапка е невозможна, а секој работодавач кој отишол во својата банка и побарал пречекорување на сметката за да плати повисоки плати, со право би бил осуден како лудак, бидејќи не можел да даде никаква гаранција дека неговите конкуренти ќе го сторат истото или нема да ги намалат своите плати за да го освојат пазарот од него. Лорд Бивербрук, кој често се залагал за повисоки стапки на плати, никогаш не бил во можност да ја надмине оваа суштинска тешкотија.

Сепак, корпоративната економија нуди непосредно решение, токму за целта на Корпорациите треба да ги контролираат и регулираат платите и условите за работа, така што ако фашистичките Владата презеде политика на повисоки плати, немаше да има прашање за непатриотски или фирми контролирани од странци кои се воздржуваат да ги искористат своите конкуренти; сите би биле

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

принуден да се придржува кон истите стандарди. Доколку работодавачот потоа отиде во својата банка и побара пречекорување на сметката за да го спроведе својот дел од програмата, банкарот нема да има тешкотии да го послужи, бидејќи ќе знае дека зголемената куповна моќ на целата заедница ќе резултира со зголемени нарачки и поголем просперитет за одредената фирма со која соработува. На овој начин фашизмот ќе го подигне животниот стандард на луѓето и ќе стави во оптек поголем обем на валута и кредити што е неопходен за финансирање на зголемената продуктивна моќ на индустријата.

Јасно е дека оваа политика на монетарна експанзија мора да вклучува целосно раскинување со златниот стандард, а поконзервативните критичари може да се плашат за стабилноста на валутата како последица на тоа. Фашизмот, сепак, истакнува дека парите всушност се барање за стоки и услуги и дека никој во неговите нормални сетили не оди во банка и не бара златни прачки за своите банкноти: тој е совршено задоволен ако може да ги замени своите пари за оние стоки и услуги од кои има потреба. Сега, очигледно, во оваа земја во моментов има многу стоки и услуги достапни: всушност, магацини полни со стоки и над два милиони наши сонародници кои ги нудат своите услуги залудно. Додека не издаваме банкноти кои не се покриени со достапните стоки и услуги, не може да има опасност од инфлација; па затоа фашизмот ќе ја базира валутата врз широката основа на сите производствени ресурси на нацијата, наместо врз тесната несигурна основа на златото во Банката на Англија.

ИМПЕРСКА АВТАРХИЈА

Единствената валидна критика на оваа политика на корпоративна организација на индустријата, која ја подигнува животниот стандард на целиот народ, лежи во аргументот дека оваа земја во голема мера зависи од својата надворешна трговија и затоа не може да си дозволи повисок животен стандард од нејзините конкуренти на светските пазари. Всушност, овој аргумент може да се побие со упатување на примерот на Хенри Форд, кој го произведе на евтиниот моторен автомобил во светот, а воедно плаќаше на високи плати. Нему му беше овозможено да го стори тоа од огромниот домашен пазар во Америка, што му овозможи да воведој методи на масовно производство и да се натпреварува поволно на пазарите на земји со многу понизок животен стандард. Всушност, ги губиме нашите пазари во странство, не затоа што нашите производи се поскапи од оние на нашите конкуренти, туку затоа што овие пазари ни се затвораат со непремостливи царински бариери, зад кои брзо се развиваат домашните индустрии. Колку и да се евтини нашите производи, не можеме да очекуваме другите земји да ги уништат сопствените индустрии и да ги отпуштат своите луѓе од работа за да ги купат. Во секој случај, ориенталните народи, како Јапонците, можат безнадежно да не надминат кога ќе се земе предвид прашањето за платите.

Извозната трговија во никој случај не е од суштинско значење за благосостојбата на една земја, бидејќи подразбира испраќање стоки надвор од земјата за странците да ги консумираат, наместо да ги задржуваат дома за да го зголемат животниот стандард на домашното население. Само финансиските магнати од Лондон Сити имаат корист на долг рок од вишокот извоз, бидејќи врз основа на овој вишок тие ги издаваат големите странски заеми, од кои тие влечат толку дарежливи провизии. Извозот е навистина оправдан само за плаќање на основниот увоз, а увозот на оваа земја би можел во голема мера да се намали со исклучување на сите увезени стоки што можеме да ги произведеме дома. Скандалозен факт е што големи количини на произведени производи се увезуваат во оваа земја, кои би можеле совршено добро да се произведат тука, и нема изговор за нашето занемарување на домашното земјоделство само затоа што нашите ресурси не се доволни за да го нахранат целото наше население; треба да произведеме барем максимум домашни производи пред да одиме *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

во странство за остатокот.

Дури и откако ќе произведеме максимална разновидност на стоки во оваа земја, би било бесмислено да негираме дека не можеме да се направиме целосно самоодржливи, но од друга страна, има многу малку производи што ни се потребни, а не можат да се најдат некаде во Британската Империја. Фашизмот не е тесна политика на Мала Англија, туку има голем империјален план за автархичен развој што може да ѝ го понуди на Империјата како целина. Многу поголем дел од растечкиот домашен пазар ќе им биде понуден на доминионите отколку што беше понуден во Отава, бидејќи странската конкуренција ќе биде целосно исклучена. Нема сомнение дека Империјата како целина ќе биде целосно спремна да соработува во таков економски систем, кој ќе формира целосно самостојна Империја изолирана од ефектите на светските кризи и светските депресији и ќе биде овозможена да изгради повисок животен стандард од оној што досега е познат.

Конечно, мора да ги замислиме корпоративните принципи на фашизмот применети во меѓународната трговија. Увозникот повеќе нема да има право да купува на кој било пазар што го смета за соодветен, но ќе биде обврзан да работи преку Одбор за надворешна трговија, кој ќе ја користи куповната моќ на нацијата, како средство за освојување на извозни пазари. Од самиот почеток, фашизмот ќе ја усвои политиката дека Британија купува од оние што купуваат од Британија, а доколку која било странска земја сака да ни продаде стока што ни недостасува, ќе биде обврзана да ја прифати нашата стока за возврат. Како што другите земји усвојуваат слични методи, на крајот ќе стигнеме до општ систем на организирана размена од земја до земја, што е единственото практично средство за планирано меѓународно тргување, ослободено од махинациите на меѓународните финансии и обврзниците на меѓународното лихварство.

КОРПОРАТИВЕН СВЕТСКИ РЕД

Не смее да се претпоставува дека фашизмот е целосно егоцентричен во национална смисла. Секако, суштинска карактеристика на фашистичката философија е да се стави сопствената земја на прво место, но би било непромислено да се претпостави поради тоа дека фашизмот подразбира национално соперништво и може да доведе до војна од економски причини. Напротив, многу сериозна опасност од сегашниот систем е тоа што постојано растечката борба за светските пазари може да доведе до војна. Всушност, на Далечниот Исток војните за пазарите веќе се случиле и само со тешкотии европските сили избегнаа да бидат вовлечени во борбата. Всушност, корпоративниот систем на економско планирање ќе ја минимизира опасноста од војна, бидејќи ќе ги стави економските причини за војната под свесна човечка контрола. Повеќе нема да станува збор за тоа секоја земја да им наплаќа максимум извоз на своите соседи, туку за авторитетни влади со целосна корпоративна контрола врз нивните национални економски работи кои се состануваат за да ги споделат и разменуваат основните сировини потребни за нивниот индустриски развој. Бидејќи нема недостиг од овие сировини и бидејќи всушност нивното производство е драстично ограничено за да се спречи преплавување на пазарот, не би требало да има никаква тешкотиа во наоѓањето пријателско решение за овој релативно едноставен проблем, откако нациите ќе ја напуштат смешната идеја дека можат да си користат со тоа што ќе се уништуваат едни со други.

Ривалство сигурно ќе има во светот на иднината, но соперништво во достигнувањата, а не во конкуренцијата. Само по линиите на корпоративната организација на општеството и на економскиот живот можеме да постигнеме мир и просперитет во еден уреден свет. Да ја одиграме нашата улога со тоа што ќе ги средиме нашите национални работи и ќе ги охрабриме другите нации да го сторат истото.

Нацистичкото движење во перспектива од Џејмс Дренан

Италијанските фашисти никогаш не се обиделе да му ја дадат огромната расна позадина на италијанскиот национализам што господинот Хитлер го создал како интелектуална инспирација на „Дрете Рајх“. Ако некој народ имал искушение да ја базира модерната политика на тврдењата од минатото, тоа можеби биле господарите на Рим, но се чини дека сињор Мусолини се стреми кон крајна паневропска асоцијација заснована на концептите на фашизмот, а не кон буквално оживување на римската територијална слава. Од друга страна, господинот Хитлер разработил идеал за германска (или аријевска) расна ексклузивност, која има длабоки корени во германската историја. Сепак, овој германски концепт, ако е правилно разбран, во никој случај не мора да биде во конфликт со италијанското разбирање на фашизмот како кредо предодредено да ја формира духовната основа на регенерацијата на Западот. Ниту пак треба да биде во конфликт со возвишената концепција на Британската империја, која ја инспирира фашизмот во Британија, бидејќи во ниту еден момент не се јавува судир на интереси. Напротив, сите разновидни придонеси кон теоријата на светскиот фашизам можат да бидат комплементарни, а не деструктивни.

За да се разбере усвојувањето од страна на нацистите на расното толкување на историјата, прво формулирано во текот на минатиот век од негермански писатели како Французинот Гобино и Англичанецот Хјустон Стјуарт Чемберлен, и адаптирано од нацистичките водачи како основа на револуционерен идеал прифатен од германските маси и како мотивска сила на сегашната државна политика на германскиот Рајх, потребно е да се земат предвид одредени услови и трендови на германската историја во текот на целиот период од последните илјада години. Само со таква студија можеме да стигнеме до основите на верувањето на современиот германски народ и да го разбереме правецот во кој господарите на Германија веројатно ќе го водат народот посветено убеден во валидноста на своето верување.

Германските племиња беа тие кои, во осмиот век, навистина ги наследиле империјалните концепции на антички Рим. Империјата на Карло Велики - наречена Цар на Западот - беше етнички повеќе германска отколку француска, и дури по неговата смрт франко-голистичките елементи почнаа да се разликуваат од Германците, кога наследниците на различните делови од неговите територии положија заклетва, соодветно на француски и германски дијалекти. Дури и во тринаесеттиот век, царевите Хоенштауфен продолжија да ја сметаат цела Италија и голем дел од денешна Франција за провинции на Германското Царство. Вреди да се напомене дека додека во тоа време Германија едвај се протегаеше источно од Елба, Холандија, Бургундија и делови од Савоја и Франш-Комте беа во различен степен и во различно време вклучени во царските територии.

Една од грешките во наставата по историја во оваа земја е тоа што ретко сме во можност да ја видиме сопствената историја во перспектива и во однос со онаа на остатокот од Европа. Во текот на четирите века помеѓу доаѓањето на Луј Германецот во 825 година и смртта на Фридрих II во 1250 година - приближно периодот во нашата сопствена историја помеѓу владеењето на Алфред Велики и Хенри III - историјата на Европа во голема мера беше историја на Германија. Во период кога нашата сопствена историја беше исклучително провинцијална - кога незините настани беа толку оддалечени од оние на главната струја на европската историја како што, на пример, индивидуалната историја на модерна Норвешка е од онаа на денешна Европа - Германија беше сцената на големите борби што ја видоа раѓањето на

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

средновековната европска култура, а не зините императори, како Хенри Птичарот, Отон Велики и Фридрих Барбароса, станале арбитри на Западна Европа и господари на настаните од Јитланд до Сицилија, од Бургундија до Унгарија. Потребно е да се цени значењето на овој период во умовите на современите Германци, со цел да се разбере нивната извонредна гордост во својата историја и нивното чувство на фрустрација и ограничување во територијалните услови на повоена Европа.

Ото Велики - кој почина во 973 година, пред речиси илјада години - во последните неколку години стана врховна фигура на нацистичкиот пантеон, а неговите портрети се појавуваат во германските книжарници речиси исто толку често како и оние на Хитлер и Геринг. Целиот процес на германската историја е, всушност, пример за феноменот на „запрен развој“, а необичните манифестации што ги поврзуваме со современата германска национална психологија произлегуваат од „комплексот на фрустрација“, кој е негов неизбежен дериват. Самиот обем и замав на моќта на Хоенштауфен беше уништување на германскиот народ. Прекрасните императори од оваа лоза беа фасцинирани од сонот за Карловењската паневропска империја и повеќе од еден век ја трошеа силата на Германците остварувајќи ги своите италијански амбиции. Претходната политика на Ото Велики беше да консолидира голема германска држава. Хоенштауфен беа привлечени од паневропските концепции на кои Хабсбурзите станаа наследници. И пропаста на Хоенштауфените ја остави Германија ослабена и без централна сила, во моментот кога Англија и Франција беа на работ на развојот кон таа национална државност што конечно беше постигната под Тјудорите и Валоите. Грешките на политиките на Хоенштауфените изгледаат уште потрагични од германска гледна точка, кога се сеќаваме дека големиот „Drang nach Osten“ на Германците преку Елба и околу бреговите на Балтичкото Море го преземаа Тевтонските витези за време на владеењето на Фридрих Втори, и дека овој поход на крајот беше прекинат во неговите пошироки можности со слабеењето на импулсот од германскиот центар.

Помеѓу смртта на Фридрих II во 1250 година и смртта на Мартин Лутер во 1546 година има речиси точно три века, и иако ова е прилично произволна поделба, таа е дозволена за цели на генерализација. Овој период од три века доживеа целосна трансформација, како во перспективите, така и во карактерот на германскиот народ. Постојат три главни историски струи кои имаа фундаментално влијание врз последователниот развој на германскиот историски живот.

Прво, и германските и северноиталијанските градови ја изгубија економската супериорност што ја уживаа во текот на средниот век, кога пораснаа по главната рута од Исток кон Запад на трговијата помеѓу Европа и византиско-сараценскиот Исток. Заземањето на Цариград од страна на Турците во голема мера го уништи просперитетот на сите региони по оваа рута, а откривањето на Америка и отворањето на рутата на Кејп го префрлија центарот на економската моќ во земјите по должината на атлантскиот брег - Шпанија и Португалија, Англија, Франција и Холандија. Всушност, не е претерување да се каже дека и Реформацијата во Германија и Триесетгодишната војна во седумнаесеттиот век, ги имале своите корени во огромниот процес на економска дислокација што сигурно следел по ова поместување на главните трговски центри.

Втората голема историска струја од овој период беше подемот на Хабсбурзите, во кожата на Хоенштауфените. Хабсбурзите беа германски принцови со широки лични поседи во германските земји, но самата нивна позиција во Австрија - Остермарк Марк - на Источните маршеви на Германија ги правеше во суштина негермански во нивните интереси. Традиционалната политика на Хабсбурзите ја објаснува, доволно лесно, извонредната омраза што ја имале Пангерманците и

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

особено нацистите, за целата „австриска теорија“. Хабсбурзите - како и претходните Хоенштауфени - се сметале себеси за наследници на Римското Царство и барале светска доминација, или барем, во практичната политика, паневропска супериорност. Оваа неверојатна кука била, во различни периоди од својата историја, италијанска сила, шпанска и јужноамериканска сила, словенска сила, сила со аспирации во Азија - па дури и во Африка - но никогаш не била сила која свесно дозволила чисто германските интереси да преовладуваат.

¹ Хабсбурзите одиграле голема улога во текот на четирите века по освојувањето на Цариград од страна на Турците. Тие го спречиле воениот напредок на Турците кон запад и ги наследиле византиските императори како главни цивилизациски агенти низ цела Југоисточна Европа. Но, нивната улога била подеднакво вредна за Европа колку што била и катастрофална за концепцијата на германската националност.

Нивната преокупација со Медитеранот го одложи на неодредено време секој процес на обединување во Германија, а нивната династичка политика во пракса водеше до она што претставуваше поделба на германските земји.

Третото важно влијание врз развојот на германската историја беше поделбата на германските земји и трансформацијата на целиот расен карактер на популациите што се нарекуваа себеси германски, што се одвиваше во периодот 1250-1550. Овој феномен беше од најголемо значење, особено кога се секаваме дека во истиот период се појавија и беа консолидирани нации како Англичаните, Французите и Шпанците, па дури и Унгарците, Чесите и Полјаците, а Европа почна да ги добива формите со кои сме запознаени во моментот.

Во времето на Карло Велики, разликите меѓу Тевтонци и Франки не беа многу јасно дефинирани. Англија, под саксонската хегемонија, во голема мера беше германско кралство, а истото може да се каже и за Северна Италија под Ломбардите. Прво, се случи апсорпцијата на германски елементи во Англија, Источна Франција и Северна Италија. Овој процес навистина беше завршен долго пред смртта на Фридрих II во 1250 година. Во текот на следните триста години, западните граници на Германија беа потиснати назад кон Рајна. Региони како Бургундија и Франш-Конте стануваа се повеќе француски, а помалку германски. Холандија дефинитивно стана негерманска. Швајцарија се формираше, а значително германско население се приврза кон швајцарската идеја. Важните германски маршеви во Австрија станаа составен дел од во голема мера негерманското Хабсбуршко Царство. Резултатите од овие одвоенија се уште се значајни во модерната европска историја. Тие го објаснуваат австриското прашање.

Тие го објаснуваат прашањето Алзас-Лорен - спорот околу регион кој никогаш не престанал да биде германски и кој никогаш не станал целосно француски. Тие го објаснуваат и обидот на нацистите да ја оживеат пангерманската свест, не само во Австрија и Чехословачка, туку и во помала мера во Холандија и Данска, во Швајцарија и Белгија.

Но, во исто време додека германските азични граници беа потиснати назад кон Рајна, и додека популациите со најавтентична германска крв се трансформираа во швајцарски, француски и холандски, германскиот азик и германската култура брзо се ширеа кон Исток, а примитивните негермански популации од Североисточна Европа учеа да се сметаат себеси за Германци. Германската колонизација на исток беше дело на Тевтонските витези кои ги освоија и прозелитизираа словенските и финските племиња источно од Елба, а подоцна и надвор од Одра, и на германските ханзеатски градови кои беа ангажирани во основањето трговски центри по должината на брегот на Балтикот. На крајот, германскиот напредок во оваа насока беше спречен од воената моќ на Полска и од соперништвото на скандинавските држави, а, се разбира, подоцна, од појавата на Русија како голема сила на почетокот на

осумнаесетти век. Но, тоа беше големо достигнување, особено кога се има предвид дека овој поход беше турнат до својот крај помеѓу тринаесеттиот и петнаесеттиот век, кога централногерманската инспирација беше слаба, а во многу случаи и непостојачка. Улогата на Ханзините градови и на Тевтонските витези во Балтикот многу одговараше на онаа на Италијанските републики и на Латинските витешки редови во Медитеранот, кои успеаја да одржат агресивна италијанска политика на Исток во време кога не постоеше централна италијанска сила.

Во полупропаста на средновековниот „Drang nach Osten“ треба да се открие вториот елемент на „комплексот на фрустрација“, кој е основа на толкувањето на историјата на неговата земја од страна на современиот Германец. Нацистите - особено од она што би можело да се нарече „пруска школа“ на која припаѓаат генералот Геринг и господинот Розенберг - постојано се стремат кон оживување на германската пенетрација и колонизација на балтичките земји, како компензација за ограничувањето на германските аспирации на Запад.

Најважниот резултат од средновековниот „Drang nach Osten“ беше основањето на пруската држава. Автохтоното население на Прусија беше во голема мера од словенско и финско потекло - на примитивните слоеви на Северна Европа - измешано со воинствените и сиромашни елементи кои мигрираше кон исток од постарите жаришта на германската култура. Прусите беа истребени како народ, како резултат на два века на крвави војни од средниот век.

Реформацијата во Германија - која ја зафаќа историјата на поголемиот дел од шеснаесеттиот и седумнаесеттиот век - во одредени аспекти може да се смета за во голема мера несвесно движење на фрустриран германски национализам против пангерманско-римокатоличките концепции на Хабсбурговците. Реформацијата кулминираше со Триесетгодишната војна, која ја уништи Германија речиси еден век потоа и која сериозно ја осакати моќта на Хабсбурговците. Обновувањето на турската моќ, кое беше демонстрирано во опсадата на Виена во 1683 година, беше еден резултат на слабеењето на Хабсбурговците, а Триесетгодишната војна веројатно имаше резултат на продолжување на турската власт во Југоисточна Европа повеќе од два века.

Подемот на француската монархија беше сериозна и трајна закана за консолидацијата на каков било вид германско единство. Франсоа I соработуваше со Турците против Хабсбурзите, а токму Валоа први почнаа да играат за полска барикада против Германија на Исток. Во следниот век, токму Ришел е беше тој што навистина ги помести германските пиони за време на Триесетгодишната војна. Резултатот од неговата политика беше да ја остави Германија на милост и немилост на Бурбонската монархија еден век, сè додека појавата на Прусија под водство на Фридрих Велики не внесе сосема нова сила во германската политика.

Со појавата на Фридрих Велики се приближуваме кон модерната фаза од германската историја - и таа борба помеѓу Хоенцолерн и Хабсбург, помеѓу протестантската, полугерманска Прусија која се стреми да биде германска, и германска Австрија, која се стреми да биде негерманска, и - во рамките на династичките граници - паневропска, што беше една од главните, иако индиректни, причини за последната војна. Реформацијата беше во одредени германски граници, пангерманско движење, и може да се смета дека претставуваше реакција против состојбата на економска заостанатост во која западна Германија како резултат на поместувањето на трговските патишта во текот на петнаесеттиот век. Валенштајн, несомнено на големиот Германец од својот век, имаше широки, иако нејасни идеи за пангерманско единство, и тој ја доживеа својата смрт како резултат на интриги со северногерманските принцови против интересите на Хабсбуршката династија. Фридрих Велики сериозно ја предизвика хабсбуршката хегемонија во Централна Европа и ја искористи слабоста на Франција во предреволуционерниот период за да ја сруши полската барикада против Прусија на Исток. Наполеонските војни беа едвај нешто повеќе од непријатен интерлудиум во соперништвото *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени знаци*****

меѓу двете германски сили. Нивните резултати беа значително зајакнување на пруската позиција, бидејќи тие ги ослабнаа независните кнежевски куќи во Германија и ѝ дозволија на Прусија во текот на првата половина на деветнаесеттиот век да ги принуди помалите држави во царински униии. Фридрих Велики ја освои Шлеска. Присилното учество на неговите наследници во континенталната блокада за време на Наполеоновите војни ги постави темелите на германските производствени индустрии кои беа поставени за да го надополнат азот што го остави исклучувањето на британските стоки. Царинските униии ги обединија старите ханзеатски градови со Прусија, а модернизирана Северна Германија се соочи со Австриската империја која всушност беше остаток од ренесансата.

Во 1866 година, Австрија била истисната од Германската Конфедерација и престанала да биде германска сила. Приближно во исто време, таа била истисната од Италија, со која навистина доминирала сè до првата половина на деветнаесеттиот век, и сега престанала да биде италијанска сила. Но, тука може да се забележи неверојатната политичка флексибилност на династијата Хабсбурзи. Австрија, во втората половина на деветнаесеттиот век, брзо се стремеше да стане словенска сила, владеејќи над малцинство германски поданици кои случајно живееле во Австрија и Бохемија. Можно е Австрија да преживееше како унгарско-словенска конфедерација доколку Франц Јосиф умрел порано и доколку Франц Фердинанд живеел подолго. Но, стариот цар, како што му рекол на кралот Едвард, „никогаш не можел да заборава дека е германски принц“.

Во текот на дваесетте години пред војната, во Австрија се разви моќно пангерманско движење, предводено од Карл Лоттер-популарниот градоначалник на Виена - кое навистина сакаше да го види крајот на Хабсбуршката империја и обединувањето на германските делови од Империјата во рамките на Голема Германија. Доколку беше постигнато пангерманското решение или „федералното“ (словенско) решение на надводната Франц Фердинанд, историјата на Европа можеби ќе добиеше сосема поинаков импулс. Но, Хоенцолерните, всушност, ја презедоа улогата на Хоенштауфен и Хабсбурзите. Вторите практично беа маневрирани во позиција на вазални принцови, а со развојот на политиката на Тројниот сојуз, Хоенцолерните само дадоа нова сила и нова директива на паневропската политика на Светите римски императори.

Адолф Хитлер пораснал во атмосферата на пангерманската пропаганда на предвоена Виена, а во своите дела по војната огорчено го осудува она што го смета за антигерманска и чисто династичка и капиталистичко-монополска политика што им ја припишува на Хоенцолерновите. Тој исто така се спротивставил на политиката на колонијална експанзија што ја започнале Хоенцолерновите, а на која постарите националистички политичари како Хугенбург и Шахт сè уште се придржуваат. Затоа е потребно да се имаат предвид овие две важни тенденции што ја регулираат националистичката политика во акција. Прво, нацистичката политика е во суштина национална по тоа што е реакција на катастрофалната паневропска политика на Хабсбурзите и Хоенцолерновите. Во духот на Бизмарк, кој прогласил дека „целото Источно прашање не вреди ниту коските на еден померански гренадиер“, таа отфрла каква било амбиција да се доведат негерманските територии под германска власт. Од друга страна, таа претставува предизвик за воспоставениот државен систем на Европа кога ја нагласува потребата од доведување на сите територии населени со германски говорни популации во рамките на структурата на „Дритес Рајх“.

Гледано површно, пангерманските реквизиции на нацистичките идеалисти се чини дека се некомпатибилни со континуираниот мир во Европа. Но, она што господинот Хитлер, фундаментално, се чини дека го поттикнува е признавањето на фактот дека Германија мора да се смета не само како рамноправна меѓу Големите сили, туку дека овие сили мора да дозволат и легитимно проширување на Германија и, доколку е потребно, да ги пронајдат патиштата во кои таа може да се прошири.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Нема ништо особено неморално во амбициозната германска територијална политика. Во текот на последните петнаесет години се надовме себеси како а толерираме ексклузивната и непопустлива континентална политика на француската демократија, а Лигата на народите во голема мера се користеше за фаворизирање на развојот на нова словенска група во Источна Европа. Потребно е да се запомни дека европските граници отсекогаш биле исклучително флуидни и нема историско оправдување да се сметаат за особено трајни по карактер во сегашниот момент од европската историја.

Во Источна Европа, словенската група - Полска, Чесите и балканските Словени, за разлика од Русите - мора да се смета за прилично траен елемент во европската историја. И Полска и Чешка беа навистина постари држави од Прусија. Од друга страна, Русија е релативно нов феномен, кој се појави како европска сила дури на почетокот на осумнаесеттиот век. Тоа беше дело на двајца големи владетели - Петар Велики и Катерина Велика. Последната војна ја виде работата на Катерина неуспешна, а руската граница повлечена зад мочуриштата Припет. Болшевиците направиле многу за да ја поткопаат и културната и националната основа на поранешното Руско Царство. Стабилните институции и идеи се уништени, а многуте народи што го сочинуваат Советскиот Сојуз развиваат дезинтегративни тенденции со брзина што генерално не се сфаќа. Русија станува политичка нишанска земја - факт што се чини дека е многу ценет од Јапонците на крајниот исток.

Во врска со ова, неодамнешниот Германско-полски пакт добива значење и укажува на можноста за сосема нова ориентација во балтичката политика. И на Германија и на Полска им е потребен простор што може да се дефинира како простор за „селска експанзија“. Хер Хитлер и други експоненти на нацистичката идеологија, како Даре и Розенберг, нагласиле дека она кон што се стреми нацистичка Германија се празни територии каде што германскиот селанец може да ја обработува својата земја и каде што германските заедници можат да го градат својот живот како составен дел од Германија. Тоа е сосема поинаква концепција од „колонијалниот империјализам“ на Хоенцолерните и на модерните конзервативни националисти како Шахт и Хугенбург. Сега, успешната војна против Полска нема да го реши германскиот проблем со „селската експанзија“, бидејќи самата Полска е густо населена и има растечко население. Но, обете земји имаат амбиции на Исток кои беа спречени во седумнаесеттиот и осумнаесеттиот век со шведската интервенција и со подемот на Романовската империја. Тие имаа неодамнешно потсетување за можностите на овие амбиции кога Германците ги окупирале балтичките провинции за време на војната и кога Полјаците ја окупирале Украина во 1920 година.

Украинските националисти, кои сакаат одвојување од Русија, имаат многу важни врски со Берлин и Варшава, и можно е овие елементи да бидат инструментални во формулирањето на основата на заедничката германско-полска политика во „далечноисточна“ Европа. Секоја перспектива за војна е природно вознемирувачка, но би изгледало очигледно дека на директниот начин да се направи идната војна неизбежна во Западна Европа е да се игнорираат не само германските аспирации, туку и германските потреби. А ослободувањето на германските енергии кон Исток се чини бескрајно подобро од „застој“ по Рајна и во Австрија - што е единствената крајна алтернатива.

Во нацистичка Германија има забележително малку непријателски чувства кон Британија, ниту пак се чини дека има тенденција да се насочи официјална пропаганда против Британија, и покрај претерано провокативниот став што го усвоиле делови од печатот во оваа земја - а исто така и одредени политички групи откако нацистите дојдоа на власт. Секако, постои движење на агитација за враќање на африканските колонии во Германија, но инспирацијата за оваа агитација доаѓа во голема мера од сега неважните конзервативни националистички кругови. Мислењата може да се разликуваат во врска со вредноста на овие конкретни колонии или за нас или за Германците, но самиот господин Хитлер искажува презир кон „колонијалниот империјализам“ што ги инспирира националистичките групи.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Секако, политиката заснована на „извозен капитализам“ - а ова е политиката што бара колонии - е спротивна на економската теорија за „автархиската држава“ и може безбедно да се каже дека нацистите - барем во сегашната фаза - не сакаат повторно да влезат на африканското поле. Целиот акцент на нивната пропаганда е на враќањето на селскиот живот како основа на автархиската држава и на потребата од дополнителни земји и географски соседни на Германија каде што германските селски заедници можат да се прошират и да го развијат тој германски корпоративен живот во кој нацистите го гледаат почетокот и крајот на сите нешта. Ако таквата политика ги доведува во конфликт со сили и со интереси кои не се британски интереси, тешко дека е работа на Британија да оди во крстоносни походи за да го одржи имунитетот на некорумпираната тиранија што некогаш ја извалкала историјата на човечката раса.

¹ Освен можеби за време на краткото владеење на царот Јосиф II.

Соци алдемократи ата во распаѓање од Џон Бекет

А Анализата на резултатите од дополнителните избори од последните општи избори покажува дека Лабуристичката парти а го зголемила сво от просек на анкети во однос на оно од 1929 година за речиси 15 проценти. Во 1929 година обезбедила 289 места и, со пет независни пратеници кои а поддржувале, имала сила од 294 лобисти. Тринаесет победи повеќе би ѝ дале моќ. Според бро ките од 1929 година, стапката на пораст на анкетите еднаква на онаа на дополнителните избори би била доволна за да ѝ обезбеди на парти ата асно парламентарно мнозинство. Во отсуство на каков било голем потег кон фашизмот во не зиниот прв изборен натпревар, може конечно да се заклучи дека не постои друг фактор што може да го спречи таков редослед на настаните. Ќе се случи редовното нишало и двете страни на Домот ќе се променат како фудбалски тимови на полувреме.

Ништо не би било позабавно, доколку не беше трагично, од проучување на различните мислења изразени од нашите „национални лидери“ и печатот за веро атниот тек кога Парламентот ќе биде контролиран од Лабуристите. Тие се движат од визи ата за Британи а по целосно црвената рута, со Сер Стафорд како возач, до нежните удобности на г-дин Гринвуд и д-р Далтон, кои ни прикажуваат слика за Британи а непроменета, освен просперитетот, со предна клупа од неверо атно „џентлменски“ супер-луѓе кои го зголемуваат рентот на Ме фер исто толку посто ано колку што ги измазнуваат сиромашните населби од убавиот изглед на нашата зем а.

Висока трагеди а, црвена пропаст и добротворна ефикасност се предвидуваат по ред. Зачудувачки е што ниту еден од пророците не се потрудил внимателно да ги испита принципите на соци алдемократи ата врз кои се темели Лабуристичката парти а и судбината на овие принципи (или недостатокот на принципи) во секо а зем а во ко а биле испробани. Оваа студи а, потпомогната од преглед на минатото на Лабуристичката парти а и непристрасно испитување на карактерот и досието на не зините водачи, неизбежно укажува на заклучоци кои се помалку драматични, но многу пострашни од сите оние што веќе ги разгледавме.

Мо а цел е да тврдам дека Лабуристичката влада не значи ниту револуци а ниту еволуци а. Тоа значи безрбетна влада од страна на ништожности без никакви водечки принципи; тоа значи талкање без насока во мешавина од лекомислени неискренности; тоа значи неартикулирана тревога среде економска несигурност и финансиска паника зголемена од нервозни и неискусни министри.

Без корист за аутса дерите, може да се смета дека Лабуристите ќе лаат и ќе го алармираат врвот. Резултатот нема да биде ненаде на катастрофа со ко а лесно може да се справи, туку исцрпување на виталноста на наци ата и забрзување на распаѓањето до таква брзина што можеби ќе биде невозможно да се запре. Теори ата за соци алдемократи ата, всушност, е олицетворена во офици алната апологи а на Лабуристичката парти а за 1933 година; Можеби бевме неефикасни; но цело време бевме на вистинскиот пат.“

Соочени со променетите економски услови предизвикани од огромниот напредок на продуктивната моќ поради модерната машинери а и науката, трите основни идеи: фашизмот, комунизмот и соци алдемократи ата, се борат за превласт во умот на цивилизираниот свет уште од 1918 година.

На прв поглед, соци алдемократи ата е на атрактивна. Комунизмот бара невозможност.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

превирања и жртви за да се добијат многу контроверзни резултати. Фашизмот упатува голем повик до повисоката, самоодрекувачка страна на човечките суштества. Просечниот човек е мрзлив и самобендисан. Тој не сака да работи и да прифати дисциплина; пред сè, тој не сака да мора да размислува и да прави жртви во корист на расата. Социјалдемократијата ветува задоволство без болка, идеализам без напор, просперитет и правда без планирање. Не можеше да се измисли поефикасна форма на дрога за масите, и тешко е да се чуди што во Русија, Италија и Германија, каде што се почувствува целосната сила на метежот предизвикан од војната, овие нации се обратија кон социјалдемократите за спасение.

Просторот не дозволува продолжено испитување, со цитати, на неуспехот на социјалдемократијата во овие земји. Таа не само што не успеа да ја спроведе мирната трансформација од предаторски капитализам во социјализам, како што вети, туку не успеа ни на мала да го спречи крадецот, со кого, барем во Германија, формираше брз и цврст сојуз. Во сите три земји работниците се на доа во многу полоша состојба отколку што беа пред социјалдемократијата да ја добие власта, а во сите три земји лекцијата се покажа доволна за да им свртат грб на таквите форми на демократија и да се обидат да го вратат својот престиж и ефикасност под национално водство. Русија, помалку напредната земја, усвои сега брзо исчезнувачка форма на комунизам, додека Италија и Германија, со повисок стандард на цивилизација, се свртеа кон фашизмот за спасение.

Едно многу површно испитување на социјалдемократската теорија е доволно за да се покаже дека она што Она што се случи во овие три земји беше неизбежно и мора да се случи секаде каде што ќе се испроба нејзината политика.

Социјалдемократот е рационализатор на демагогијата, додека неговата партија е секогаш полна со групи на членови на партиски групи, нејзините високи позиции се исполнети со луѓе кои можеби немаат ништо што да ги препорачаат освен моќта на лесен говор. Неговите на високи функции се отворени за демагогот и само за него. Исто како што неговите принципи се нејасни, а оние на неговите противници се дефинитивни, така и на неговите лидери им недостасува фанатизмот на комунистот или строгоста на фашистот. Добијте моќ со гласање - не моќ да правите работи, туку моќ да ја преземете функцијата. Ветувајте им и на богатите и на сиромашните дека ќе бидете нивни пријатели. Укинете ги сиромашните населби и вечерајте со сопственикот на сиромашните населби. Зголемете ги платите, но дајте му титули на лошиот работодавач. Национализирајте ги банките, но послушајте го банкарот. Победете го меѓународниот капитал со бакнеж за добредојде. Намалете го вооружувањето додека се мешате во работите на секоја друга земја. Ова се неколку од посоодветните слогани за кандидатите на Лабуристите. Не е изненадувачки што во свет на мрачна реалност оваа мешавина од опортунизам, идеализам и чиста слабост на карактерот се распаѓа секогаш кога е преземена одговорност.

Прегледот на историјата на Лабуристичката партија покажува колку точно овие тенденции се исполнуваат во пракса; и, земајќи ја предвид понапредната фаза на распаѓање во цитираните континентални земји, ништо не е повпечатливо од споредувањето на нивната неодамнешна историја со нашите сопствени искуства. Социјалните и економските тешкотии доведоа до широко распространето признавање на потребата од промена во структурата на нацијата. Беше испробан навидум лесниот пат на социјалдемократијата; следеа хаос и корупција; и мораше да се повика на лидерство, погрешно наречено диктатура.

Студијата за нашата Лабуристичка партија покажува точно исти тенденции како и социјалдемократските партии што веќе ги споменавме. Може ли нејзиниот на оптимистички поддржувач навистина да тврди дека во целината на верувањата и политиката на партијата постојат две конзистентни ноти? Дури и да немавме евиденција за нивните претходни периоди на мандат за да го докажеме тоа, говорите на нивните лидери и колумните на „Дејли Хералд“ содржат секоја можна недоследност. Социјалистичката лига и на мирниот лидер на синдикатот се обединети во нивната желба за изборна победа, но е невозможно да се најде еден *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени ознаки*****

единствена точка на единство во нивните планови за влада откако ќе се извојува победата. Присуствувајќи на тоа било состанок на Лабуристите каде што има повеќе од еден говорник, и ако ораторите ги надминат своите аспирации кон практична политика, веднаш ќе се појават на впечатливи разлики.

Првата навистина голема парламентарна Лабуристичка партија беше вратена во 1922 година. Никогаш, дури ни во „невообичаениот Парламент“ од 1906 година, во Вестминстер не пристигнала толку чудна колекција на ексцентричности. Не може да се даде подобар опис за нив од оној што го дава Сканлон во неговото „Пад и пад на Лабуристичката партија“: —

„Сепак, политиката, како и неволјите, создаваат чудни сојузници, но може слободно да се каже дека никогаш на лошите форми на неволји не успеале да ги соберат толку чудни, разновидни типови што се нашле збиени еден до друг во нашиот лабуристички кревет во Парламентот од 1922 година - секој што имал поплака се приклучил на Лабуристичката партија верувајќи дека таа постои единствено за да ги исправи индивидуалните неправди; и кога некој богат човек се приклучил на Партијата, тој или таа веднаш почувствувал дека треба да биде прифатен за Парламентот за да може правилно да се справи со поплаката... сетете се на г-дин Еџертон Вејк, национален организатор на Лабуристичката партија, чија задача била да ги постави кандидатите, велејќи дека на големата мака на Партијата е предозирањето со незадоволни генерали.“

Вкупно, некои чудни примероци го пронајдоа својот пат во Лабуристичката партија... секој имаше фиксна идеја: некои се концентрираа на истрошени коњи, некои на угнетени малцинства, под услов малцинствата да не бидат премногу блиску. Имаше генерали кои беа занемарени во војната и сакаа целиот систем на унапредување да се измени. Други (не генерали) беа спремни да го дадат своето време и енергија за да се осигураат дека Саботниот ден се празнува; други можеа со смиреност да гледаат на суровите услови што им се наметнуваат на невработените, но доброволно би ја уништиле Партијата доколку таа предложи да додаде еден единствен работнички клуб на листата. Имаше други кои веруваа дека групните состаноци за дневно посредување кај Бога ќе го решат проблемот со сиромаштијата, а имаше и други без одлучени ставови за ништо.

Во 1906 година, кога некои од пратениците на Лабуристичката партија му ги соопштија на светот големите прашања на кои се надеваа дека ќе им ги посветат своите парламентарни животи, г-дин Бернард Шоу се извини на вселената што отсекогаш бил поврзан со нив. Нема запис за тоа што рекол во 1922 година.“

Помалку од една година подоцна, ова шарено собрание стана официјална влада на земјата. По неколку месеци на функцијата, тој беше брзо разрешен од земјата. Пет години од мандатот на г. Болдвин го подготви националниот ум за каква било алтернатива, а во 1929 година, Лабуристичката влада, на која ѝ недостигаа само неколку мнозинства и речиси секогаш имаше вистинско физичко мнозинство во рамките на Претставничкиот дом, владееше со непријатност и срам две и пол години, сè додека кризата од 1931 година не донесе нивно привремено изборно исчезнување.

Во Русија, Керенски советуваа претпазливост сè до моментот кога избега пред огорчената и разочараната нација, која се сврте кон болшевиците за водство какво што тој никогаш немаше храброст да го покаже. Во Италија, социјалдемократите ги окупираа фабриките и, немајќи планови за нивно работење, кротко дозволија да бидат истиснати и уништени од фашистите, кои им дадоа на Италијанците планови наместо говори и акции наместо интриги. Во Германија, социјалистите ја имаа целата моќ во свои раце во 1919 година, но во ужас побегнаа кај ункерите за помош; дванаесет години се криеа зад Вајмарскиот устав; а во 1933 година, едвај со блеење на протест, отстапија место за Хитлер и дисциплинираното водство на Олуните трупи.

Не е изненадувачки што еден поранешен англиски социјалистички пратеник пишува дека социјалдемократијата за своето постоење зависи од тоа никогаш да не дојде на власт. Оваа статија започна со предупредување дека

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Лабуристичката партија мора, ако бројките на дополнителните избори значат нешто, повторно да освои функција на следните избори. Читателот може да се праша како, со оглед на горенаведените факти, е можно милиони избирачи повторно да гласаат за Лабуристите. Одговорот лежи во лажните изговори дадени од секоја платформа на Лабуристите: — „Никогаш немавме мнозинство“.

Колку и да изгледа неверојатно, големиот дел од електоратот, се чини, сосема искрено верува дека ако во 1929 година беа вратени уште дваесет синдикални лидери или интелигенција од средната класа, Лабуристичката влада ќе беше успешна во спроведувањето на многуте и разновидни утописки ветувања што ги даде за време на изборната кампања. Како отсуството на мнозинство им објаснува на работниците воведувањето и наметнувањето низ Долниот дом, - честопати против гласовите на некои либерали и конзервативни - на дефинитивно анти-работничко законодавство, како што се Законот за аномалии и Законот за рудници за јаглен, не се преправам дека разбираам. Како проповедањето на класна омраза и собирањето на масите за разбивање на капитализмот треба да се претвори во раширен снобизам и ползечка потчинетост на Лондон Сити затоа што има 294 пратеници наместо 307 е мистерија а што никогаш не се објаснува.

Што и да е друго погрешно со Лабуристичката партија, таа отиде далеку за да го реши проблемот со соочувањето со незгодни прашања. Откри дека на добриот начин е да им го сврти грбот. Објаснувањето отстапува место на осуда; експозицијата се прави со фулминација; а неуспехот да се исполнат ветувањата дадени во минатото се чини дека е повеќе од покриен во очите на електоратот со дополнителна великодушност во давањето ветувања за иднината.

Главниот доказ дека Лабуристите не можат да владеат не треба да се бара во нивниот неуспех, колку и да бил презиран во минатото, туку во психологијата на нивното раководство и лековерноста на нивните обични членови. Извонредната благост што секогаш се покажува во Британија кон оние за кои се смета дека се искачиле на високи позиции веројатно го објаснува чудниот начин на кој оние на позицијата да знаат вистината дозволуваат неоспорените тврдења на лабуристичките лидери за необични стандарди на праведност да поминат неоспорени.

Г-дин Мекдоналд, како лидер на Националната влада, денес ја следи истата политика како кога беше многу почитуван и сакан лидер на Лабуристичката влада. Единствената разлика е што таа политика е поуспешна затоа што е опкружен со способни луѓе, наместо со неефикасни. Сепак, ги гледаме лидерите на Лабуристичката партија кои беа горди што го следеа пред 1931 година, сега како го навредуваат и осудуваат за истите методи за кои претходно, кога ги користеше, ги осудуваа другите луѓе затоа што се спротивставуваа. Стандардот на чесност е толку низок што пратениците на Лабуристичката партија, поранешни и сегашни, кои се мотаа пред неговата врата со надеж дека ќе добијат шанса да ја отворат и да кажат „Добро утро“, сега ги обвинуваат Мекдоналд, Томас и Сноуден за сите злосторства од минатото. Во еден здив тие тврдат дека се демократска партија; во следниот велат дека во парламентарната група речиси 300 силни тројца мажи биле одговорни за она што сега го осудуваат како злбно однесување.

Општ пример за оваа нечесна пропаганда може да се најде во изјавата дадена неизбежно од платформите на Лабуристите дека тие се единствената партија што објавува биланс на состојба и нивното осудување на постарите партии за корупција во продажбата на почести и прикривањето на тајни извори на приход. Многу од членовите несомнено веруваат во овие изјави кога ги даваат. Од друга страна, многумина мора да бидат свесни дека со години лидерите примале големи приватни претплати и ги користеле по нивна дискреција - претплати кои никогаш не биле евидентирани во ниедна изјава што некогаш била издадена. Лабуристичката партија отсекогаш ја осудувала празната помпезност на титулите, но испитувањето на Листите на почести додека била на власт не сугерира никаква промена во традиционалниот начин на составување на овие листи. *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени ознаки*****

Поголемиот дел од раководството на Лабуристите е свесно лицемерно во овие прашања, а обичните луѓе се толку неверојатно лековерни што е тешко да не се тврди дека тие го заслужуваат раководството што го имаат.

Што ќе биде крајот на демократијата? Почнувајќи со проучување на историјата на социјалдемократијата на други места, нашето испитување на Лабуристичката партија во Британија мора да нè наведе да веруваме дека исто како што таа ги покажува сите карактеристики на континенталните движења, така и нејзиниот напредок неизбежно мора да се развива по истите линии. Можно е ова да е сè друго освен радосна мисла. Освен ако нацијата не се освести за многу кратко време и не ѝ се даде машка и практична алтернатива, негативните доблести на финансиски оптоварената Конзервативна партија сигурно ќе ни донесат мнозинство од Лабуристите во Вестминстер. Торијевците сигурно ќе ја одржат лабуристичката влада на власт на малку дванаесет месеци. Електоратот нема да сфати колку е лоша Лабуристичката партија и нема да заборави колку е лош конзерватизмот во тоа време.

Затоа, од примарна важност е фашизмот да ја претстави таа алтернатива без понатамошно одложување. Не треба да се дозволи трагичната историја на другите земји сама да се разработи овде. Тие се свртеа кон конструктивно планирање и авторитативно водство како последен ресурс кога неконструктивната реакција и плашливиот социјализам ги доведоа на работ на катастрофа.

Лабуристичката влада која вети дека ќе ја подобри состојбата на масите, по доаѓањето на функција, ќе открие дека шкафот е празен. Поминаа деновите кога, од вишок, можеа да се најдат неколку милиони за да ги откупат работниците. Огорчени од целосниот неуспех на Лабуристичката влада да им помогне и разгорени од безгрижната природа на нивната пропаганда, работниците ќе се свртат кон немирите и комунизмот како излез. Алармирани од дивите говори одржани за добивање функција, инвеститорската класа ќе ги привлече своите рогови со катастрофални резултати за нашата економска состојба. Социјалдемократијата ќе се соочи со својот историски проблем: - Како да ги задоволи своите поддржувачи без да ги напаѓа своите противници. Нема решение во социјалистичкото верување. За помалку од три години ќе се соочиме со вистинска криза која ќе ја направи онаа од 1931 година да изгледа навистина многу ситна работа.

Дали е можно да се верува дека демократијата, каква што ја знаеме во моментот, ќе го преживее ова постојано спуштање кон катастрофа? Фашизмот мора да се стреми да ја убеди нацијата во своите планови сега, а не кога катастрофата ќе нè зафати.

Лабуристите не можат да владеат, и ако корпоративната држава се одложи додека социјалдемократијата не ја погине својата жетва на хаос, спасението на нацијата сè уште ќе лежи во фактот дека условите на луѓето се подготвени и дека движењето „Црнокошулашите“ се консолидира.

Фашизам и војната

од генерал-мајор Џ.Ф.К. Фулер

Тогледиштето на фашизмот кон војната е здраворазумско, бидејќи фашистот е реалист. За него е бескорисно да го преоптоварува проблемот на војната со зборови и анатемии, како што толку често прават оние кои успешно успеале да го избегнат последното, бидејќи емоционализмот е антитеза на реализмот. Тој е отворен да го испита проблемот како што лекарот прегледува пациент, но одбива да биде одвлечен од „слава“ од една страна или од „ужас“ од друга страна.

Ако проблемот е решлив, тој ќе биде решен научно, односно со барање на вистината, одржување непристрасен ум и работа на уреден начин. Хистеричната сигурност нема да го реши тоа.

Откако ја проучувал војната историски и психолошки, фашистот доаѓа до заклучок дека во одредени околности војните се неопходни, а во други не. Затоа, тој одлучува дека околностите се главниот фактор, дека тие се што создаваат војни и дека, следствено, самата војна не е болест, туку кулминација на болна состојба на мир. Не е микробот, туку треската предизвикана од микробот. Без оваа треска, пациентот лесно би можел да умре од внатрешно труење, но ако неговата температура се искачи над одредена точка, тој сигурно ќе се сруши; во секој случај, веројатно е дека ќе биде физички ослабен кога неговата болест ќе заврши. Не треба да се обвинува треската, туку нејзината причина. Фашистот, затоа, вели: „Ќе се справам со овој проблем каузално и сè додека не се елиминираат неговата причина или причини, ќе чувам залиха од хируршки инструменти и лекови, моите морнарици, армии и воздухопловни флоти, бидејќи не гледам причина да верувам во верски лекови и други шарлатани. Следствено, нема да имам никаква врска со пацифистичкото вештерство кое се потпира на инкантациии, магии и пактови.“ Поради оваа причина, тој одбива да биде одвлечен од мирисот на неговото барање вистина преку разоружување и слични црвени харинги, бидејќи оружјето само по себе не може да создаде војни исто како што форцепсите и скалпелите сами по себе не можат да создадат болести.

„Затоа“, вели фашистот, „да го испитаме мирот, бидејќи во незадоволствата од мирот ќе бидат откриени причините за војната, и сè додека не се елиминираат, немам намера да ги фрлам моите хируршки инструменти. Всушност, колку повеќе стануваат хистерични застапниците на мирот, толку повеќе сум сигурен дека војната ќе се врати, затоа ќе се погрижам моите инструменти и лекови да бидат на добро достапни.“

Потоа фашистот се свртува кон времето во кое живееме, бидејќи токму во ова време ќе се појави следната војна, и откако непристрасно ја проучува, тој доаѓа до заклучок дека денес постојат две главни причини за војна, имено: пренаселеност и фискално-економска анархија. Токму тие предизвикуваат воени причини - потребата од освојување, тероризирање и воспоставување ненапаѓачки граници.

Првата од овие две главни причини тој ја разгледува на следниов начин: Колку и да е жална и досадна, фактот е дека гладен човек претпочита крадејќи храна да го прекрши законот отколку да умре од глад. Во секоја цивилизирана и нецивилизирана земја е договорено дека човекот има право да го брани својот живот; тогаш зошто овој човек би се самоубил од глад кога може да го зачува својот живот со кражба? Следствено, кога една земја станува пренаселена, се соочува со два правци: може да изврши самоубиство во граѓанска војна или да окупира соседна територија, што значи војна освен ако не е населена.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

од пацифисти опиени од пактот. Ова се факти кои не можат да се побидат. Со пренаселена Јапониа, глупаво е Лигата да се спротивставува на јапонската експанзија. Далеку помудар начин би бил годишно да се испорачуваат неколку илјади тони контрацептивни средства во таа земја.

Истиот проблем ни се соочува и во Индија: Бела книга или никаква Бела книга, ако Индијците продолжат да се размножуваат со сегашното темпо, освен ако експанзијата не стане можна, пред да заврши овој век, Индија мора да експлодира. Во 1921 година неиното население било 320 милиони, а во 1931 година, 350 милиони. Со ова темпо на раст, тоа ќе биде околу 700 милиони во 2001 година, и освен ако Мари Стоупс не се зафати или секое стебло пченка не порасне по две класи, катаклизмата е однапред осудена на пропаст. Ова е факт што ниту пенкало и мастило ниту побожни зборови не можат да го избришат; следствено, фашистот работи врз основа на факти - тој е реалист.

Свртувајќи се кон втората од двете главни причини, фашистот веднаш се соочува со она што се прогласува за „економски национализам“, за кој толку многумина сметаат дека е населен од ѓаволот на штркот. Никогаш не е маѓепсан од зборови или имиња, испитувајќи го, тој открива дека она што навистина се подразбира, но она што според либералната демократија е ерес да се шепоти, е анархичко тргување: Оди како што сакаш, прави како што можеш, измами, поткупи, се тркајќи ѓаволот ќе го земе на преченото. Пазарите и странските заеми се големи во оваа бескрвна војна за кражба на паричник. Накратко ќе ги разгледам по ред.

Бидејќи денес сите нации произведуваат повеќе отколку што можат да купат во постојниот финансиски систем, светското производство ја надминува светската побарувачка. Затоа, пазарите стануваат причини за судири и области за фрлање незадоволства, како и стоки. Бидејќи, очигледно, е невозможно секоја земја да продаде повеќе отколку што може да купи, приватните интереси ги вклучуваат нивните влади, а владите ги свечкаат своите мечеви за да се исплашат едни со други - нивните свечкања се навреди од дневниот печат. Алчноста раѓа завист, страст за завист и омраза, а потоа доаѓа некој инцидент што го детонира потиснатиот емоционализам и се случува војна. Истото се случува и во борбата за суровини.

Уште помоќна причина е борбата меѓу големите централни банки за финансиска контрола. Ако стоките не можат да се платат со стоки, должникот е принуден да прифати заем и веднаш влегува во финансиска ропство. Како што вели еден писател за меѓународните финансиери: „Повеќе од која било друга сила пуштена во хаосот на современиот свет, тие доведоа до војна“. Откако ќе се наредат во нивниот стисок, постојат само два начина да се излезе од него: отфрлање или борба. Бидејќи првиот значи банкрот и обесчестување, вообичаено се прибегнува кон вториот.

Така се случува, поради алчноста и емоционалноста кои се својствени за масовните демократии, оружјето да не се гледа како хируршки инструменти, туку како лудачки кошули на националните и меѓународните незадоволства. Со нив се ограничуваат внатрешните револуции и се тероризираат непријателските соседи, не со цел да се одржи правдата, туку за да се одржи алчноста. Повторно, од царински ѕид до утврдена граница е само еден чекор, и ако постоечката граница е слаба, постои секој поттик да се бара друга што е посилна. Во минатото се бараа силни одбранбени граници за да се обезбеди националното постоење, а сега се бараат за да се обезбеди меѓународно лихварство.

На 11 јули 1933 година, г-дин Чемберлен изјави во Долниот дом: „Ние самите сè уште остануваме на мислењето што го имавме цело време, а тоа е дека главните проблеми од кои страда светот денес се од меѓународно потекло и дека можат да се решат само со меѓународна акција и договор.“ Што се однесува до нивното потекло, тој е во право, но бидејќи Сатаната има посебна неволја кон истерувањето на Сатаната, фашистот е повеќе од сомничав во врска со неговото лекување. Затоа тој не верува во договори за разоружување, мировни пактови и меѓународни полициски сили за кои се зборува одвнатре кон надвор, а потоа однадвор кон внатре од страна на членовите на Лигата на народите или неините поддржувачи.

Лигата не се залага за мир, туку за статус кво: таа се залага за мит, инерција, а не за промена на реалноста. Светот се движи и ние мора да се движиме со него; не може да има запирање без гниење, а гниењето раѓа војна, бидејќи ја гние цивилизацијата. На пример, разгледајте го проблемот со Австрија, во моментот центарот на европската гниење: Во 1918-19 година, голема империја беше сведена на мала држава со огромен капитал; тоа е од позиција на милионер до сиромав кој сè уште треба да ја плати својата кука - Виена - милионерска кирија. Во 1931 година, Германија предложи Царинска унија, а Франција, чувствувајќи дека е пред да биде торпедирана, веднаш беше решена да ја торпедира оваа Унија со помош на тоа никогаш неуспешно оружје за уништување, Советот на Лигата. Во суштина економско прашање, беше упатено на одлука до Постојаниот суд за меѓународна правда и се протегаеше на политичката решетка, а вилата беа управувани меѓу другите од Салвадор, Куба, Колумбија и Кина - тогаш во состојба на отворена анархија. Да гласаа Куба или Салвадор на друг начин, Унијата ќе станеше свршен факт; бидејќи ниту едниот ниту другиот не го сторија тоа, таа беше отфрлена.

Дали е ова здраво за памет или лудо? Дали е ова начинот да се интегрира светот и да се воспостави вечен мир? Ќе беше разумно и почесно Лигата да прогласеше: „Австрија е невозможна земја, таа е сиромашката на Европа и ако не сакаме да ѝ се дозволи овој Сојуз, мора да ја задржиме и да ѝ плаќаме помош од милиони фунти секоја година.“ Дури и тогаш, какво право би имале Лигата да претпостават дека Австријците - горд народ - сакаат да живеат во дом за милостина; бидејќи сè што сакаа беше самоопределување и сè уште го сакаат, но не можат да го добијат, бидејќи се принудени да живеат не под влада по свој избор, туку под корумпиран деспотизам.

Всушност, Австрија е спречена да ја оствари својата вистинска судбина со наметнување на тајна меѓународна полициска сила - интернационалата на парите која нема потреба да купува странски платеници; бидејќи секогаш може да вработува домашни. Токму овој вид сила, денационализираната убиствена сила чиј единствен мотив се парите, се обидуваат да ја наметнат на светот Сојузот на народите, Движењето на Новиот Комонвелт и распаѓачкиот капитализам. Дали би можеле да го сторат тоа, порано или подоцна, резултатот би бил катастрофална револуција а што ќе заврши со светски болшевизам. Дали е тоа тогаш нивната крајна цел?

Сепак, и покрај оваа очигледна политичка нечесност, она на што фашистот најмногу се спротивставува е подмолниот морален напад што се лансира под маската на облак од чад од побожни фрази и хистерична лицемерие, против сè што е машко и духовно во човештвото. Честа, доблеста и вербата во сè што е благородно од самиот живот треба да бидат подложени на меѓународна правна контрола. Но, дали мирот или одржувањето на мирот по секоја цена е крајна животот? Дали нема ништо на овој свет поскапоцен од животот? Дали луѓето се само животни? Заедно со Џејмс Мартино, фашистот верува дека:

„Почитувањето кон човечкиот живот се претвора во неморално идолопоклонство кога се смета за посвето од правдата и правото, и кога спектаклот на крвта станува пострашен од глетката на опустошувачките тирани и триумфалните лицемери... ништо не може да биде послабо или посамоубиствено од тоа луѓето кои се граѓани на еден комонвелт да објават дека, од своја страна, имаат намера да го почитуваат животот повеќе од правдата. И ако дојде денот кога нациите ќе бидат задоволни да го подложат секој спор, какво и да е неговото потекло, на одлука на суд, можеби не е дека светот станал подобар, туку дека луѓето станале полоши и пониски затоа што повеќе нема ништо што го сметаат за поскапо од животот.“

Да се живее е нагон на природата; но да се живее праведно - односно во согласност со нашите најдлабоки убедувања - сигурно е темелот на целиот морал и религија. Може ли човек кој верува дека ја одразува волјата на Божјата да ја поднесе својата вера на суд пред полициски суд? Затоа, „Живее опасно“ би изгледало како благородно и поправедно мото на животот отколку

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

„Безбедноста на прво место“, која кога се применува на срцето на човекот не може да постигне друга цел освен да создаде раса деспиритуализирани евнуси.

Така, во филозофијата на фашизмот, животот се гледа како средство за постигнување на цел, а не како самата цел. Поединецот е смртен, но државата, не само масата поединци, туку она што е благородно, инспирирано и инспиративно во нивната историја, со два збора - националната духовност, е бесмртна и бесконечно поголема. За ова мора да живее секој поединец, не само за да го одржи, туку и да го одржи со својот живот, мисли и постапки. Тоа е борба кон она што треба да се направи, а не само обележување на она што е постигнато. Ако во овој дух сè уште има нешто од активноста на дивата свиња, фала му на Бога, сè уште нема ништо од инерцијата на свињата од селски двор.

Поради овој динамизам, оваа суштинска мажественост, фашизмот се залага за мир, но сепак не се плаши од војна, бидејќи сè што се плаши е од инертен живот. Затоа, за мирот и војната, кредото на фашистите гласи вака:

Легитимната цел на војната е посовршен мир; бидејќи војната е хируршки инструмент.

Легитимниот објект на мирот е посовршен човек; бидејќи мирот е креативен инструмент.

И легитимната цел на човекот е посовршен свет; бидејќи човекот е божествен инструмент.

Како тој го претвора ова верување во акција, бидејќи без активност не може да има преродба? проблем за кој сега ќе се распрашам.

Историјата на судирите може да се подели на два големи наслови - внатрешни револуции и надворешни странски војни; првата ја оплодува втората, а втората првата. Сега ќе ги разгледам по ред.

Она што фашистот го вели е следново: Меѓународното незадоволство е само збир од безброј национални незадоволства. Ако светот се спореди со кука, тогаш, бидејќи нејзините тули и малтер се скапани, нејзините темели постојано тонат, а сидовите се распаѓаат. Затоа, првиот проблем во воспоставувањето креативен светски мир е секој а нација да си го среди домот; бидејќи сè додека нациите се во состојба на внатрешна гнилот, веднаш станува неизбежна криза, нивните соодветни политичари ќе се обидат да го одржат својот авторитет со насочување на незадоволството кон надвор, односно подалеку од дома и кон надворешни работи. Ова е на стариот и на сигурен пат до војна.

Одличен пример за ова е Франција по војната. Нејзиниот систем на владеење е крајно корумпиран, па што прават нејзините политичари? За да го одвлечат вниманието на народот, тие гласно прогласуваат дека Франција е во опасност и го хипнотизираат народот со зборот „Безбедност“. Доколку беше можно да се обезбеди Франција од секаков вид напад, дали француските политичари ќе бидат благодарни? Не, тие би биле преплашени, бидејќи би сфатиле дека бидејќи народот тогаш нема да има од што да се плаши од странска војна, тие ќе го насочат своето внимание кон внатрешни реформи и револуција. „Безбедноста“ всушност не е штит држен кон Германија, туку на местото непробојна обвивка под која лезат Ставски.

Иако во речиси секоја земја причината за незадоволството е од економско потекло, нејзиниот израз, како што мора да биде, е морален. Сиромаштијата не само што создава немаштина, туку и чувство на неправда. Тоа што во ерата на потенцијална изобилство сè уште треба да има вистинска и прекумерна сиромаштина изгледа криминално, а кога владата се гледа како собир на гангстери, страдалниот и размислувачки човек почнува да верува во своето право да ја собори. Ова е основната причина за сите општествени револуции. Да ви биде одземен праведен удел во производството поради застарен систем на дистрибуција е ништо помалку од грабеж. Ако крадец влезе во вашата кука и ви го загрози животот, имате право да ја заштитите.

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

дури и на сметка на сопствената. Очајниот човек го гледа политичкото убиство од сличен агол, и кога ќе сфати дека финансиерот е то што го користи политичарот како коњ за следење помеѓу него и она што тој го смета за свој заслужен дел од богатството, можеме да го очекуваме првиот пад што некогаш се случил во историјата на банкарите.

Фашистот вели: Зошто да се реши овој проблем на финансиска анархија а со социјална анархија? Зошто наместо тоа да не се реши со економска реорганизација? Сиромаштијата и, следствено, револуцијата се создадени од неправилна распределба на богатството, од скапан систем на финансии, со намалување на платите, зголемување на цените и општо намалување на животниот стандард; зошто тогаш да не се организираат националните индустрии така што тие можат да се контролираат, да се изразат и да се реформираат? Ова не е социјализам, во кој државата го контролира трудот, бидејќи контролата врз индустријата што се предлага овде е од оние што создаваат и одржуваат труд. Всушност, тоа е најчистата форма на кооперативна демократија, која политичките демократии никогаш не се обиделе да ја остварат. Оваа контрола фашистот има намера да ја воспостави преку Корпоративната држава. Индустриите ќе бидат поделени на самоуправни групи, од кои секоја избира индустриска корпорација составена од работодавачи, работници и потрошувачи. Во таква организација, класната војна, штрајковите и локаутите не можат да најдат место. Наместо борба за зголемување на платите, целта ќе биде да се подигне животниот стандард додека науката и индустријата ги зголемуваат моќите на производството. Што значи ова? Таа експлоатација ќе биде заменета со организација и ќе се создаде ново општествено тело.

Откако ќе се воспостави просперитет, следниот чекор е да се вдахне духот на нов живот во економската прашина. Како што човекот е делумно физички, делумно морален и делумно интелектуален, така и општеството на луѓе е делумно економско, делумно културно и делумно политичко. Затоа, како и кај самиот човек, економските фактори треба да се групираат во органи и екстремитети; така и културните фактори треба речиси целосно да им се препуштат на поединците, а политичкото треба да има авторитет над целото. Со тоа мислам дека главните активности на политиката ќе се состојат во регулирање на односите меѓу поединците и меѓу групите и во насочување на тие органи и екстремитети, националните служби, кои само тие можат да ги контролираат.

Од ова можеме да заклучиме следново: Дека приватниот живот на поединците ќе биде што е можно послободен; дека просперитетот на групите работници ќе зависи од организацијата според функциите и дека управувањето со целината ќе го спроведуваат луѓе со висока интелигенција, знаење и искуство. Со други зборови: културниот живот е индивидуален, економскиот е колективен, а политичкиот е директен и авторитативен. Кога овие три групи активности - самоизразување, групно изразување и национално изразување работат заедно, ќе произлезе највисоката економија на културниот, економскиот и политичкиот живот. Оваа економија е вистинска слобода, а слободата од незадоволство е основа на националниот мир.

Сега ќе се осврнам на втората половина од проблемот со војната, односно од националните револуции до странски војни, и тука повторно откриваме дека вистинскиот мир мора да се воспостави на економска основа.

Која е таа основа денес? Анархијата на златото, клучот во постоењата меѓународни и национални монетарни системи. За да добијат злато или да воспостават златни валути, нациите мора да имаат активни „поволни“ трговски биланси. Оние кои ќе успеат во тоа можат или да извлечат злато од нациите со „неповолни“ биланси или да ги принудат да ја позајат разликата во форма на заем. Како што вели еден писател за ова прашање: „Наместо да тргуваат за стоки и услуги во нивна заемна корист, нациите се принудени да се борат со заби и канџи за „поволни“ биланси - т.е. злато - под закана да се најдат во понижувачка и мизерна позиција да бидат пион на нивните успешни конкуренти“. Ова е директниот пат до војна, бидејќи, како што веќе истакнав, освен отфрлањето, само војната може да ја укине оваа ропство. *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

Очигледно, решението на овој проблем лежи во напуштањето на златото како мерка за богатство и во базирањето на валутата на вистинско богатство, не на една стока што може да се зароби, туку на сите стоки со пазарна вредност. Тогаш извозот ќе мора да се плати со увоз или ќе стане подарок за нацијата што го прима. Како што вели горенаведениот автор: Државно субвенционираниот извоз тогаш ќе стане бесцелен. Царините, доколку го исклучуваат увозот, до таа мера ќе го спречат извозот. Размената ќе биде непроменливо фиксирана, елиминирајќи го шпекулантот, а стравот од заемодавателот на пари ќе биде отстранет.

Не можам овде да навлегувам во детали за тоа како треба да се ликвидира постојната финансиска анархија; но очигледно е дека во демократските влади, кои зависат од својата моќ врз интересите и предрасудите на финансиите со златен стандард, решението не може да биде ништо друго освен катастрофа. Погледнете го механизмот што постои во оваа земја, кој би бил повикан да спроведе толку сложена реформа. Премиерот мора да го упати проблемот до кабинетот, а кабинетот до парламентарната партија, а доколку на власт е лабуристичка влада, тогаш парламентарната партија мора да го упати до Конгресот на синдикатите и до Конференцијата на лабуристичката партија, додека зад сите овие собранија конците ги влечат лични интереси.

Под фашистичка влада, откако експертите ќе го испитаат прашањето, премиерот ќе каже „да“ или „не“. Ако е „да“, тогаш мерката ќе стане закон. И доколку другите нации бидат заинтересирани, што тешко може да не биде случај ако се под фашистичко водство, а механизмот на донесување одлуки е ист, брз договор станува можен.

Ако се согласиме, заради аргументот, дека оваа фундаментална причина за војната е елиминирана, ни останува она што може да се нарече биолошка причина, имено, пренаселеност на која никакво економско прилагодување не може директно да влијае; бидејќи таа стои надвор од контролата на владата.

Во земјите каде што постои висок животен стандард, овој проблем автоматски се решава со намалување на наталитетот. Но, во земјите каде што преовладува низок стандард, односно во земјите каде што индустриската цивилизација не е целосно развиена, може да се очекува зголемување на наталитетот со години. Свртувајќи се кон светската статистика, откриваме дека додека во Западна Европа зголемувањето на населението се намалува, во Источна не се намалува, додека во Русија и огромните делови од Азија има место за стотици милиони повеќе луѓе. Доколку Азија се индустријализира по линиите што сега се воспоставуваат во Русија, нема сомнение дека овие стотици милиони ќе се родат и дека ќе дојде време кога пренаселеноста ќе предизвика експанзија кон запад. Што значи ова? Ништо помалку од меѓуконтинентална војна меѓу Азија и Европа. За да се подготват за оваа војна, европските нации мора да престанат со своите црвени кавги и да се обединат, а никогаш нема да се обединат сè додека економските и финансиските незадоволства ги разделуваат. Ако источноевропските нации не можат во рамките на своите граници да најдат место за нивното растечко население, тогаш од изборот помеѓу две зла, помалото е нивната експанзија да биде кон исток, а не кон запад. Не само што таквата експанзија ќе се движи по линијата на мал отпор од страна на населението, туку ќе биде и кон, а не подалеку од најголемата воена закана што некогаш би можела да ја загрози западната цивилизација.

Од овој краток преглед на идните можности, гледаме, и мислам дека е убедливо, дека проблемот со војната не може да се реши со мировни договори и зборливи конвенции. Тоа е реален и активен проблем, од кој дел може да се реши со организација, а дел може да се заштити само од обединета и воено моќна Европа.

Бидејќи е очигледно невозможно, дури и кога фашизмот ќе добие моќ во оваа земја, сам да ги контролира судбините на Европа, најважниот воен проблем со кој се соочуваме е безбедноста и одбраната на нашата Империја. Еве нè на наша територија и во рамките на одредени добро-

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

дефинираните граници можат да градат како што сакаме. Ова значи лидерство и акција.

Бидејќи во цивилизирана земја материјалната основа на целата воена моќ е економското богатство, првиот проблем во безбедноста на Империјата е развојот на Империјата. Сепак, може да се каже дека бидејќи Доминионите денес се автономни самоуправни нации, невозможно е која било домашна влада, фашистичка или друга, да ја изврши оваа задача. Ако се замисли принуда, тогаш фашистот од сè срце се согласува. Но, за него принудата е сосема непотребна, бидејќи, како реалист, тој верува дека бидејќи развојот ќе зависи од соработката, соработката мора да се заснова на личен интерес.

Нема никаква смисла да се зборува за крвно братство и за традиционални врски, бидејќи тоа се прифатени факти и никој не се сомнева во нивната обврзувачка моќ; освен тоа, тие стојат надвор од материјалната сфера и затоа не влегуваат во економското прашање. Она што е од вистинска корист е да се сугерира дека самостојна Империја не само што значи попросперитетна Империја, туку и побезбедна Империја, бидејќи, во заедницата на народите, таа ќе формира толку моќен инструмент на мирот, што практично ќе ја забрани војната. За самостојна Империја, војните, освен оние што потекнуваат од пренаселеност, кои се надвор од политичка контрола, се штетни. Следствено, во корист на Империјата е да се одржува светскиот мир. Затоа, во нејзина корист е сите нејзини делови економски да соработуваат. Ова може да значи губење на странски инвестиции; но за кратко време оваа загуба ќе биде целосно компензирана со постојано растечки просперитет.

Зачувувањето на овој просперитет не доведува директно до проблемот на одбраната. Каде лежи моќта за одбрана? Прво во Британската морнарица, бидејќи во наредните многу години Доминионите нема да бидат во позиција да градат и одржуваат моќни воени флоти. Второ, во Воздухопловните сили и Армијата.

Што се однесува до третиот од овие одбранбени инструменти, бидејќи модерните, односно механизирани, армии се од типот што ни е потребен, истиот проблем со трошоците ќе се појави пред Доминионите како што се соочуваат при изградбата на модерни флоти. Но, што се однесува до вториот, Воздухопловните сили, се одвива сосема друга приказна, бидејќи Доминионите, кои покриваат огромни површини на земјата, се природни места за размножување на цивилните воздухоплови, а цивилните воздухоплови се темели на воената воздухопловна моќ.

Затоа, проблемот се решава на следниов начин: Велика Британија прво мора да биде одговорна за својата домашна воздушна одбрана, а потоа империјално одговорна за сите поморски комуникации и за одржување на мала, но моќна механизирана армија која во војната ќе дејствува на линиите на империјална противпожарна бригада. Од своја страна, Доминионите мора да бидат одговорни за сопствената воздушна одбрана и, следствено, да воспостават силни и ефикасни воздухопловни сили.

Доколку постојат такви сили, тогаш проблемот се решава во соработка, а во неговото решавање постојат два главни фактори, имено: воспоставување мрежа од одбранети слетувачки полигони слични по намена на нашата постоечка мрежа од одбранети станици за полнење на гориво и создавање на Империјален воздушен совет кој може да ги советува нациите на Империјата за воздушна одбрана и развојот на воздушната моќ.

Иако, ако нашата Империја треба да опстои, ова е нашиот најважен проблем, нашата задача е да ги реорганизираме и вооружиме нашите борбени сили. Уште од завршувањето на војната, низа од немоќни влади ги доведоа до состојба на немоќ. Нашиот поморски стандард со две сили е напуштен и денес опасно ни недостасуваат крстосувачи, разорувачи и подморници. Што се однесува до ова последно споменато оружје, сега сме на милост и немилост на Франција. Нашата армија е намалена по големина и ефикасност, и иако недостатокот на коњско месо не принуди делумно да се моторизираме, преголем број архаични мозоци одржаа во неа таква бескорисна маса од

пешадијата дека тоа не е ништо повеќе од екстравагантно скапа полициска сила. Во меѓувреме, Кралските воздухопловни сили паднаа од прво на шесто место меѓу воздухопловните сили во светот.

Фашистот нема да прифати ништо од ова. Тој не се грижи за стандардите на моќ и емоционалните ограничувања. Тој е реалист и вели: „Ако случајно живеам, како што живеам и како што морам, во рударски камп за време на златна треска, намеравам да носам пиштол на колкот.“

Неговите ставови се следниве:

Имаме десетици илјади милитари и морски патишта што треба да ги заштитиме, а за да ги одбраниме не од сите освен од напредните напади, потребна ни е морнарица во секој поглед соодветна за оваа цел.

Имаме армија од деветнаесеттиот век; наместо тоа, треба да имаме армија од дваесеттиот век. Не армијата тежена во тони човечко месо, туку мерена според механичката ударна моќ: малку луѓе и повеќе машини, бидејќи ова е машинско доба, а не мускулно доба.

Сакаме и ќе имаме Воздухопловни сили кои можат да не бранат со тоа што ќе бидат толку моќни што секој непријателот во ефективен дострел ќе размисли многу пати пред да не нападне.

Конечно, сакаме стратешко Министерство за одбрана кое може да ги планира и замислува трите служби како да се една комбинирана служба. Тоа значи дека сакаме одбранбена автократија во мир, бидејќи знаеме дека во војна ништо освен автократија нема или не може да ја насочува стратегијата на еднонаочен начин.

Доколку другите нации прогласат дека ова е нашето осигурување од војна и дека во војна нашата гаранција за победа е милитаристичка, тогаш нека го сторат тоа. Иако не копнееме по трка во вооружување, немаме намера следниот пат кога ќе бидеме нападнати да се наведе во таква позиција што ќе бидеме принудени да се оддалечиме од вооружувањето на нашиот непријател. Претпочитаеме отворено и директно да се соочиме со фактите, наместо слепо да ги гледаме.

Мислам дека сега ги опфатив поважните проблеми со кои се соочуваме во врска со војната и нејзината подготовка и јасно ставив до знаење дека разликата помеѓу гледиштето на фашистот и повеќето други луѓе е: додека тие ја сметаат војната за неизбежна или спречлива во било какви околности, според мировните услови тој ја смета војната за неопходна или непотребна. Всушност, оваа разлика е идентична со онаа што го одделува алхемичарот од човекот на науката.

Војната е реалност и мора да се третира како таква. Разбирливо е што по последната војна луѓето се свртеа кон идеализам, барем за промена на атмосферата. Исто така е разбирливо што сите влади кои се потпираат на јавното мислење се по својата природа принудени да фрлаат масло во немирни води. Ова се факти кои не можат да се побегнат; сепак тоа не значи дека тие се факти кои не можат да се променат. Иако фашистот не сака војна, бидејќи војната е мерка на незадоволство од мирот и, според тоа, мерка за неуспех на владата, тој не брза во другата крајност и не ја става својата доверба во политички измами и измами.

Уште повеќе, тој не верува дека ова е воено доба и е на мислење дека ова верување е докажано со фактот дека владите никогаш не престануваат да зборуваат за војна. Како е ова можно? Бидејќи постојат само две големи категории проблеми во националниот живот: едниот е внатрешен, а другиот е надворешен - внатрешни работи и надворешни работи. Ако не сакате луѓето да го испитуваат првото, фокусирајте го своето внимание на второто. Овој трик, вообичаен за секој волшебник, е главниот извор на демократската политика.

Тој верува дека проблемот со војната е научен, а не емоционален: откријте ги нејзините причини, изолирајте го вирусот и култивирајте антиотоксин наместо брборене и вилица. Како што е сега и тоа

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

Се чини дека во иднина ништо надвор од универзално високиот животен стандард нема да ги елиминира војните што произлегуваат од пренаселеноста, фашистот смета дека ќе бидат потребни вооружени сили и дека, следствено, ефикасните ќе се покажат како поупотребливи и поекономични од застарените. Иако човечкото суштество е под влијание на традициите, а машките традиции се од најголема вредност во војната, оружјето очигледно не може да биде. Затоа, фашистот не ги меша чувствата со топовските гулиња.

Иако обединета Европа е голем идеал, идеал кој фашистите го поздравуваат и веруваат дека е возможен под фашистичка контрола, бидејќи сите влади тогаш ќе се однесуваат едни со други преку организиран систем, денес најважниот факт е дека единствената вистинска лига на нации во светот е Британската Империја. Еве, тогаш, нашата вистинска почетна точка на патот кон креативен мир. Почетна точка која приближно покрива една четвртина од светот и опфаќа една четвртина од неговите жители. Мирот е во наши раце, само ако сакаме да го сфатиме на реалистичен начин. Дали ние, како нација, по векови напорна работа, сега ќе отпаднеме од маршот и ќе станеме толпа заостанати? Фашистот одговара „Не“; оттука и неговиот слоган е „Напред“.

Напред во фашизмот од Освалд Мозли

Ф Пропагандата на ASCIST е воспоставена како составен дел од нашиот национален живот. Две години работа и жртва донесоа како награда признавањето на ова движење од страна на народот како патриотска, револуционерна и по природа британска сила.

Британскиот работник конечно беше во можност да ја идентификува својата природна љубов кон земјата со својата праведна и неопходна желба за фундаментално подобрување на неговите услови.

Империјалистот, кој претходно не размислувал за бедата и немаштината што ги угнетувале милиони од неговиот народ, сега е во можност да разбере дека за невработеноста и сиромаштината не може да има ниту изговор ниту олеснување во ова модерно научно доба.

Третата година од животот на нашето Движење бележи невидени победи во пропагандата; но неговото најголемо достигнување е создавањето на научна и целосно сигурна организација без која ниедна пропаганда не може да произведе резултати од трајна вредност.

Органската структура на Движењето како целина сега опфаќа речиси 500 окружни формации кои се во процес на организирање според парламентарната област, а сите се поврзани и обединети преку организација која се потпира на активната на Црните кошули. Создавањето на оваа целосно доверлива машина е навистина уште позначајно бидејќи не апсорбирала толку многу од енергијата на Движењето за да ја наруши пропагандата. Напротив, таа придонесе огромно за успехот на две од најголемите пропагандни операции во модерната британска историја. Сега познатата кампања „Внимавај на работата на Британија“ го разбуди отпорот на народот кон бесмислена војна во мерка која се повеќе се цени од ден на ден, како што политичарите се повлекуваат од фантастичниот и бомбастичен став што го усвоија кога, несвесни за нашата пропагандна моќ, прво размислуваа за употреба на воена и поморска сила во спор кој не може...

загрижуваат нас.

Втората голема операција ќе биде запаметена под мотото „Фашизам следниот пат“. Во текот на неодамнешната изборна кампања, нашето Движење одржа онолку собири колку што можеше да организира која било од старите партии. Нашите состаноци генерално беа полни, нивните честопати беа речиси празни. Нашите состаноци беа, речиси без исклучок, мирни и уредни; нивните многу често беа карактеризирани со сцени на хулиганство и насилство што не би било дозволено на ниту еден фашистички состанок. Во случајот, ние ја задржавме слободата на говорот; тие се обидоа да ја негираат и самите ја изгубија.

На нашите состаноци голем број регрути беа запишани во средината на изборната борба. Верувавме дека треба да бидеме слушнати со интерес; дека не треба да бидеме замолчени од ориенталните подлуѓе што ги познававме; туку дека масите луѓе треба да се приклучат на нашите редови токму во време кога одбивавме да номинираме кандидати е на високата почит што може да се оддаде на мудроста на апстиненцијата од изборните натпревари сè додека не можеме да го нападнеме непријателот со високотехничката машинерија што е неопходна, по целата должина на неговиот разбиен и поделен фронт.

Така, како што се приближува 1935 година, можеме да размислуваме за еднаквиот успех во пропагандата и во организацијата. Ако никогаш не можеме да бидеме среќни додека не ја завршиме нашата задача, сите можеме да бидеме горди на секој час работа што сме ја направиле, на секоја мала жртва што сме ја направиле за каузата што е да
*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

Спаси го нашиот народ со обединување на сè што е благородно во национализмот со сè што е корисно во социјализмот.

Ретроспективно, мора да се признае дека нашиот отпор кон еврејскиот напад беше исто толку триумфален колку што се покажа како неопходен. Бидејќи Евреите не би дозволиле британското движење да работи, да мисли и да чувствува само за Британија, бидејќи ќе нè турнеа во катастрофален судир со голем народ чиј водач ја спаси Европа од комунизмот, тие се на доаѓаа фрлени назад во постојано опаѓачка одбрана, бидејќи во Британија предизвикаа антисемитско расположение за кое тие самите се виновни. Со гордост можеме да размислиме дека доколку нашето движење не ја имаше храброста да се спротивстави на закана од еврејските меѓународни финансии и еврејскиот болшевизам, тоа не само што немаше да успее да ја оправда довербата на народот: туку ќе го избегнеше клучен тест, од чиј огнови се појави како нешто од кален челик.

Се радуваме на ваквите искушенија, бидејќи само тие можат да обезбедат нашето членство да биде цврсто, верно и спремно да се жртвува во врвна манифестација на тој висок човечки квалитет предизвикан од фашистичката борба „моќта да се издржи“.

Во годината што доаѓа, сите напори мора да се удвојат и секој рекорд на успех мора да се сруши. Сега се ангажираме да се бориме за следните избори; а овој ангажман ќе биде исполнет со огромна работа за формирање во неколку стотици изборни единици изборни организации супериорни во однос на оние на старите партии. Задачата е тешка; но нашето активно членство значително го надминува она на која било од старите партии.

Тринеделната турнеја, завршена непосредно пред Божиќ, откри и персонал и дух што ниедна друга сила во Британија не може да го имитира. Службеници од секој округ се собираа на регионални конференции секоја вечер и многу попладне. Тие беа достоинствени претставници на карактеристичната британска машкост што ја водат во нивните соодветни локации. Жените офицери, исто така, ја претставуваа постојано растечката сила на нашето Движење на вистинска британска женственост. Локалните проблеми на организацијата и политиката беа разгледани со големо внимание на деталите, што беше невозможно на кратките, неформални и евтино годишни конференции на старите партии. Националните планови за следната година беа целосно и отворено дискутирани и низ целата земја беа примени со охрабрувачка универзалност на ентузијазам. Пред сè, тој близок личен контакт и однос беше одржуван дури и во сегашниот голем раст на Движењето, кој толку живописно ги карактеризираше раните денови на фашистичкото братство.

Нова година на фашистичка сила е пред нас. Движењето кое беше доволно смело да се смее и да ја презира здружената сила на еврејските меѓународни финансии и пропагандните ресурси што ги командува; Движењето кое успешно им се спротивстави на „државно-власта, Црвениот фронт и масовните редови на реакцијата“, повеќе не може да биде задоволно со дефанзивата. Откако ги надминавме моќните пречки поставени на нашиот пат, сега мора да работиме за сопствена победа. Обемот и брзината на ова освојување мора да зависат од непрестаните и целни напори на секој член.

Сила преку радост од д-р Роберт Ле

Т Националсоцијалистичката организација „Сила преку радост“ беше повикана на команда на нашиот водач, Адолф Хитлер. Еден ден ме повика и рече: „Сакам германскиот работник да има доволно одмор и одмор, за да бидат здрави нервите на нацијата; бидејќи е невозможно да се постигне нешто, дури и со државничко творештво од најголем гениј, ако нервите на нацијата се уништени.“ Стана моја должност да ја извршам оваа наредба на водачот, и во ноември 1933 година, „Сила преку радост“ се појави. Многумина, дури и меѓу моите најблиски соработници, не разбираа кон што се стремам, ниту пак која е намерата на водачот. Многумина мислеа дека тоа е да се обезбеди средство за фрлање прашина во очите на работникот и пренасочување на неговата легитимна желба за социјална правда. Други повторно видоа во тоа ново поле на активност за создавање нови функции. Само малкумина во тоа време го препознаа огромниот потфат што денес пулсира низ цела Германија и веќе се протега во светот далеку надвор од границите на нашата сопствена земја. Се чини како чудо кога ќе се размисли како идејата на која многумина ѝ се смееле, другите ја презирале, противниците ја навредувале и ја покривале со злоупотреби, а дури и нашите најблиски пријатели ја гледале само со вознемиреност и сомнеж, за краток период од нешто повеќе од две години ги освоила срцата на луѓето и ја спровела во пракса самиот народ.

Како опис на целта што ја имаме предвид, името е апсолутно точно: Национал-социјалистичка заедница Сила преку радост. Мора внимателно да се разгледа значењето на секој поединечен збор: Национал-социјалистичка заедница. Заедницата е нејзина основа, и тука уште еднаш е јасен израз на фактот дека само заедницата е способна и компетентна да биде носител на радост. Во ова, уште еднаш ние национал-социјалистите јасно гледаме дека културата и уметноста се поврзани со заедницата на нацијата и расата и не можат да имаат изолирано постоење во вакуум. Сила преку радост Ми беше советувано да го наречам „После работа“. Но, никогаш не сум бил за имитација, претпочитајќи секогаш да видам дали не е можно да се создаде нешто самиот.

„Дополаворот“ на младата Италија сигурно може да покаже одлични резултати; тоа е несомнено големо достигнување. Но, тоа не се совпаѓа точно со целта што ја имаме предвид. Тоа е неутрален израз кој не ја пренесува нашата желба ниту она што го заповедал Водачот. Водачот рекол: „Сакам да имам силна нација: да се осигурам дека темпото на работа, кое рационализацијата и целиот тек на настаните во секој случај го направи ја бесмислено, е избалансирано со рекреацијата и празниците што ги добиваат овие луѓе; и да се осигурам дека нервите на луѓето не се уништени.“ Наредбата на Водачот беше да ја даде сила на нацијата, а во исто време тој покажа како треба да се добие оваа сила: со рекреација, со празници, преку радост.

„Сила преку радост“ е можеби најкраткиот и најконцизен израз на целата цел на националсоцијализмот. Тоа е олицетворение на животниот поглед што националсоцијализмот ѝ го даде на Германија; го изразува тој позитивен став кон животот што пулсира во нас и кој го заменува негирањето на животот што доминираше во нашата нација во минатиот век. Зашто она што го видовме во минатото во секоја сфера на животот, она што ги карактеризираше сите наши исчезнати партии, беше негирањето на животот!

Ние, националсоциалистите, не сакаме да го гледаме животот како патување низ земска долина од солзи, како постојана подготовка за подобро Отаде. Сакаме да го направиме животот - а особено животите на нашите на сиромашни сограѓани Германци - што е можно поубави и посветли. Веруваме дека овој наш живот е достоин за живеење; и веруваме дека нашиот Господ Бог не го создал мноштвото наши животи за повторно да го остави на вечно уништување и истребување. Сите што веруваат дека со својот живот и дела имаат света мисија да исполнат на овој свет, сите што се исполнети со ова верување, во своето срце се националсоциалисти.

Затоа сакаме сила за борбата. Нашиот живот не е исполнет со рабските богатства; за нас главната работа е борбата. Животот е борба, а борбата е живеење. Не знаеме крај каде што некои во вечна мрзеливост чекаат на сопственото задоволство, а другите се вечно проколнати. Во сета вечност а познаваме само борбата како израз на нашата вера и на нашиот живот. И за оваа борба се стремиме да им дадеме на нашите луѓе постојано снабдување со нова сила. Работата е навистина само уште еден израз на борбата. Секој наш сонародник, без разлика дали е работник или селанец, уметник, научник или војник, во секој момент е во средината на оваа борба за опстанок на својот народ и за себе. И бидејќи оваа борба троши нерви, супстанции, на човекот му се потребни средства за оваа борба, а со тоа и надополнување на овие средства и обновување на својата сила. Следствено, рекреацијата и одморите се за нас внатрешна неопходност.

Пред некое време, еден одличен странски студент по социјална економија ме праша: „Каков е вашиот став кон прашањето за празниците? Дали во Германија ќе го одредите бројот на празници со закон, а во исто време ќе ја регулирате и стапката на плаќање со закон?“ Јас одговорив: Ние нема само да го толерираме општото воведување на празници, туку ќе ги направиме законски задолжителни, бидејќи тоа е едно од нашите барања.“ „Но, извинете“, рече тој, „во секоја земја работодавците се борат против своите вработени, а сепак вие во Германија тврдите дека дури и работодавците постепено ќе почнат да ги бараат овие празници?“ „Да, времето не може да биде далеку кога на жестоците застапници на празниците и рекреацијата нема да бидат работниците, туку работодавците.“

Националсоцијализмот е победа на разумот над неразумот и сосема е разумно еден исцрпен и изнемоштен човек да се рекреира, за да може да ја извршува својата идна работа многу подобро. Ова значи дека празниците стануваат барање на здрав, разумен здрав разум. Ние не бараме празници од сожалување, туку како признание на фактот дека тие уште повеќе ќе ја зголемат продуктивната моќ на нашиот народ. Работодавачот на трудот нема предност во тоа што за него работи уморен и исцрпен човек; таков човек едноставно троши енергија, додека машините продолжуваат да работат, трошат енергија, чинат пари и се трошат. Човекот, исто така, престанува да биде продуктивен, така што работодавачот има двојна загуба: тој не само што плаќа плати за намалена продуктивност, туку плаќа и за енергијата и моќта на неискористената машина. Од друга страна, ако човекот е свеж, работодавачот лесно ја надоместува разликата направена од празниците за кои платил. И работодавачот ќе види дека неговиот биланс нема да стане дебитна, туку ќе покаже, напротив, подобрување на кредитната страна; тој ќе види дека тој, како и работникот, ќе има корист.

Навистина е карактеристично за националсоцијализмот тоа што не прави ништо во корист само на едната страна. Ако требаше да направиме нешто што би му помогнало само на работникот, а во исто време би му наштетило на работодавачот, тоа не би било предност за нацијата како целина; нешто е добро за поединецот ако е добро за германскиот народ како целина, а добро е за германскиот народ луѓето да имаат рекреација и одмор. Честопати ни било искуство, а и денес е така, да чуеме човек како вели: „Би сакал да имам осум дена одмор; дајте ми ги парите; но не сакам да одам на рекреација, ќе останам дома. Не, тоа е погрешно; тоа би било...“

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

фрлање пари; бидејќи дома човек не може да наоѓа рекреација. Самата идеја е дека повремено ќе биде извлечен од својот таван, каде што постојано гледа само мака и немаштија, и ќе биде испратен на патување по море, или во планините, или на Рајна, и ќе научи да го заборава работниот свет осум дена. Она што го проповедаат марксистите не е доволно: „Сакаме празници“; нешто мора да се направи со празниците - тоа е Сила преку радост.

На крајот од првата година можев да кажам дека „Сила преку радост“ ја освои Германија со голема брзина. Денес нашите достигнувања се толку големи што и странските земји обрнуваат внимание на нив. Сосема без оглед на тоа дали се за или против Германија, сите во странство со интерес ја следат нашата млада организација, која овозможи нешто што досега се сметаше за невозможно, сон на секој социјалист во светот со години. Се надеваме дека ќе го наведеме светот да размислува за Нова Германија на начин различен од оној во кој злонамерниот печат честопати би не натерал да веруваме.

На пример, „Делрио да Мања“ го наведува како пример растечкиот наклонетост на светското мислење; во бројот од 12 октомври 1935 година, го читаме следново во врска со морското патување „Сила преку радост“: „Тоа е револуцијата што Германија, со цврстата и дисциплинирана волја на својот народ групиран околу Адолф Хитлер, се подготвува да ја спроведе. Кои ќе бидат нејзините ефекти и конечни резултати? Сè уште е прерано да се проценат; но едно е сигурно, а тоа е дека германскиот дух работи на создавање нови животни концепти и решавање на нерешените проблеми на нашето време.“ Норвешкиот весник „Кармо постен“ од 27 септември 1935 година објавува интересна дискусија за вредноста на патувањата „Сила преку радост“ помеѓу Норвежанец и г-дин Рабиновиц. Норвежанецот пишува во врска со скиците што ни ги давате за тоа колку се ужасни морските патувања: „... животот на брод мора да биде тежок за време на таква турнеја, со малку простор и тесен во секоја ова е бесмислица...“ Поглед, би сакал да истакнам дека лично учествував во една од нив и знам дека

· Сигурно никогаш не сте биле на пароброд „Сила преку радост“. Не смеете. Секоја демократска земја што ја отфрлило секое чувство за правда. · сакате би можела да биде горда на неа. организацијата „Сила преку радост“.

Би можел да го продолжам списокот на слични пријателски изјави за печатот од странство на неодредено време; но едно е јасно од оценките формирани од сите оние кои сериозно се интересирале за нашата организација, а тоа е дека идејата „Сила преку радост“ се етаблира врз основа на своите достигнувања кои не се оспорени и во други земји.

Затоа бевме во право што тргнавме на патувања во други земји. Ќе продолжиме по патот што го започнавме и во март оваа година ќе патуваме со нашата флота „Сила преку радост“ преку Атлантикот до Лисабон и Мадеира. Понатаму, од 1936 година па натаму, секоја пролет и есен ќе патуваме на југ. Искуствата што ги имавме за време на нашите први преминувања преку Атлантикот до Португалија беа толку поволни што се одлучивме за горенаведениот развој на овие патувања. Никој не може подобро да ја претстави новата Германија од германскиот работник кој патува со „Сила преку радост“.

Освен ова, оваа година ќе спроведеме низа големи специјални проекти. Кога ќе се земе предвид каде всушност патуваа петте милиони туристи од програмата „Сила преку радост“ од 1934 и 1935 година, се открива дека од овие пет милиони, повеќе од три милиони отишле во пограничните области на нашата земја. Таму тие изградиле живиот на германскиот социјализам. Населението на пограничните земји го посетувале браќа Германци од сите делови на Германија. И големото другарство, кое е токму она што ги разликува патувањата „Сила преку радост“ од приватните патувања, им даде на овие браќа на границата нова духовна поддршка. *****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

Ќе продолжимо со оваа методична работа и значително ќе ја прошириме. За да ја постигнеме оваа цел, започнавме голема иницијатива и имаме намера да ги намалиме веќе ниските цени „Сила преку радост“ за дополнителни 30 проценти. Кога ова беше предложено, многу експерти ги тресеа главите и веруваа дека ова никогаш не може да се постигне. Сега, по краток период на подготовка, можам да кажам дека токму оваа година поевтините цени ќе бидат достапни за 350.000 туристи, и тоа без да се бара од оние кои го обезбедуваат сместувањето да отстапуваат од одобрените тарифи.

Ова значи дека за просечни растојанија германскиот работник може да оди на целонеделен одмор по цена од 12 до 15 или 16 марки, вклучувајќи ги трошоците за билети, полн пансион и сместување, како и колективни активности од секаков вид. Ова ќе ни овозможи да вклучиме нови групи работници, кои, поради нивната економска состојба, досега не беа во можност да учествуваат во патување „Сила преку радост“. Овие нови маси ќе бидат на добрите одморачи, бидејќи ќе бидат на среќни и на задоволни. Ќе ги однесеме во прекрасни погранични земји, кои во исто време имаат на голема потреба од грижата што националсоцијализмот може да им ја пружи.

Во сите активности на движењето „Сила преку радост“ што се протегаат надвор од границите на нашата татковина, ние сме свесни за нашите германски браќа во странство. Сакаме да ги направиме жив мост што нè поврзува со други земји, а нашите туристи ќе бидат гласници на пријателство за да им овозможат на другите земји да ја видат Германија каква што навистина е. И така, ќе ги донесеме во Германија нашите браќа што живеат во странство и нивните деца, кои инаку никогаш не би можеле да помислат да ја посетат Германија. Ќе ја користиме нашата флота „Сила преку радост“ во зима и во средната сезона и ќе ги извршуваме овие патувања по многу ниски цени. Во сите овие потфати не нудиме никаква конкуренција со никакви индустриски институции, бидејќи поединците што ќе учествуваат во овие патувања ќе бидат многу внимателно избрани од нас. Ако некој има доволно пари за да си дозволи обичен лет до Германија, нека патува на вообичаен начин.

Ги обезбедуваме горенаведените евтини услуги за посета на Германија само за оние кои не се во таква среќна позиција.

За да ги завршам моите забелешки во врска со патувањата и одморите, би сакал да се осврнам на една мала загриженост што е актуелна во некои кругови. Генерално, сите се ентузијастични за експедициите „Сила преку радост“, како и нашите домаќини, така и туристите. Сите се полни со пофалби за институцијата која навистина, како што е докажано, на многу начини врши многу благотворно влијание. Постои само една критика што може повремено да се чуе: се вели дека голем дел од туристите се состојат од луѓе кои би можеле дури и без нас да одат на одмор. Но, овој приговор е неоправдан. Моите соработници го истражуваат составот на голем број возови. Ова беше лесно можно, бидејќи со секој учесник се пополнува посебен детален прашалник. Резултатот од истражувањето на сите празнични возови од четири области беше следниов: не помалку од точно 50% од патниците беа работници ангажирани во индустријата. Остатокот беше составен од мали вработени, независни занаетчиј, луѓе со приватни средства, членови на слободни професии итн. Можам да дадам и бројки во врска со приходите на туристите „Сила преку радост“. Истражувањето на истите овие возови покажа дека една третина од сите туристи имале приходи помали од 100 марки месечно. Друга третина заработувала месечно помеѓу 100 и 150 марки. Приходите на останатите биле повисоки, но во просек биле помеѓу 150 и 250 марки месечно. Само 6% заработувале повеќе од 250 марки. Во оваа категорија наоѓаме главно брачни парови со бројни семејства, кои, како последица на големите трошоци што ги сносат, имаат право да учествуваат во патувањата „Сила преку радост“.

Мораме да ја достигнеме точката - и сè досега покажува дека ќе ја достигнеме -

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

кога патување од Берлин до Риген со превоз до таму и назад и осумдневен одмор покрај море, е достапно од 12 марки. Крајната цел е следнава: според сегашното ниво на населението на Германија, мора да можеме секоја година да испраќаме 14 милиони работници мажи и жени на рекреативни патувања од 12 до 14 дена. Постојните капацитети за транспорт и сместување се целосно несоодветни за справување со овој проблем. Денес тие веќе ја достигнаа границата на можното. Кога го пророкувавме ова пред две години, ни се смееа.

Затоа, без одлагање ќе започнеме со изградба на нови сместувачки капацитети и нови бродови. Во следните три години, Германскиот работнички фронт ќе изгради згради во вредност од 100 милиони марки. Тие ќе вклучуваат морска бања на островот Риген, со 20.000 кревети и сите услови за рекреација. Плановите и моделите за овој уникатен потфат се веќе изработени. Ги должиме на великодушната команда на нашиот водач, Адолф Хитлер.

Понатаму, ќе изградиме два брода за сместување на по 1.500 лица, без масовни соби за спиење, сите кабини ќе бидат за две или четири лица, секоја кабина ќе биде опремена со перонче, а целиот брод ќе има палуба со неспоредлив капацитет. Покрај двата брода, „Дер Дојче“ и „Сиера Кордоба“, кои веќе ги имаме, оваа пролет ќе купиме уште четири брода со слична големина. Освен овие проекти, бродот на кревети во селските рекреативни домови што веќе ги поседува Лабуристичкиот фронт ќе се зголеми на 30.000. Кога за три години целата работа ќе биде завршена, ќе можеме да обезбедиме сместување за 1,2 милиони луѓе во нашите сопствени рекреативни одморалишта. Секако, барањата на приватните хотелиери и угостителски објекти секогаш ќе имаат привилегиран третман. Затоа, ќе работиме упорно за да ја постигнеме крајната цел, сè додека последниот работен Германец не може целосно да го задоволи своето легитимно право на рекреација и одмор.

Меѓу различните делови на организациите на Национал-социјалистичката заедница „Сила преку радост“, спортот зазема особено важно место. Оваа канцеларија има фина, но бескрајно тешка одговорност, да ја претвори слободната вечер на германскиот работник помината во весела физичка култура во извор на сила, како и рекреација. Денес, по две години работа, можеме со задоволство да констатираме дека резултатот далеку ги надмина нашите очекувања. Повеќе од три милиони луѓе следеа 8.500 курсеви во различните категории на спорт (пливање, гимнастика, лесна атлетика, скијање итн.) што ги организиравме. Медицинските центри за спорт, предмети и специјални курсеви за оние кои страдаат од физички дефекти служат за да се подготват дури и последните наши сонародници. Нашите едриличарски експедиции на отворено море отсекогаш биле полни, а многу апликации морале да бидат одбиени. И во оваа насока ќе ја прошириме нашата работа, а особено ќе ги извршуваме патувањата со поголем радиус на дејствување отколку во изминатата година. Во текот на оваа зима, во моментот на пишување, се одржуваат инструктивни курсеви по скијање во најубавите зимски спортски области во Германија; На нив ќе учествуваат 35.000 луѓе. Во врска со овие курсеви, достапни се 30.000 скијачки облека „Сила преку радост“, кои се состојат од скии со ремени, чизми и танги по цена од 35 марки. Оваа бројка може да изгледа висока, но сепак минатата година во обичната малопродажба беа продадени 18.000 облека. 42.000 туристи од „Сила преку радост“ со ентузијазам ги следеа Олимписките игри во Гармиш-Партенкирхен, носени на местото на одржување со нашите возови „Сила преку радост“.

За безброј Германци ова значеше исполнување на долгогодишен негуван и навидум неостварлив сон; бидејќи во Германија денес спортот повеќе не е прашање на соборување рекорди од страна на неколкумина избрани или економски посреќни поединци, туку стана национално хоби. Веќе има недостиг од соодветни терени за вежбање, а приливот кон „Сила преку радост“

*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени печати*****

спортските курсеви постојано се одржуваат. Третата година, според минатото искуство, повторно ќе покаже рамнотежа што ќе докаже дека во Германија не се негува само шампионскиот спорт, туку поконкретно, популарното тренирање на телото. Нема да се смириме сè додека дури и 50-годишниците и 60-годишниците не го сметаат спортот или физичкиот тренинг за секојдневна неопходност.

Новоформираниот оддел „Сила преку радост“, за школување и популарно образование, ја започна својата практична работа само пред кратко време. Но, во неколкуте месеци од своето постоење, тој веќе и пружи вредна услуга на германската нација преку илјадници предавања, преку библиотеки кои поседуваат стотици илјади книги и преку спроведување посети и тури од секаков вид.

До годината кога Национал-социјалистичката партија дојде на власт, милиони германски мажи и жени никогаш не виделе театар одвнатре. Не само што им се чинеше сосема природно да не одат во театар, туку, како резултат на марксистичкото влијание на кое беа изложени, имаа таков комплекс на инфериорност што дури им се чинеше дека не е во согласност со нивната општествена состојба да одат. И тука е направена фундаментална промена. Културните добра на нацијата повеќе нема да бидат привилегија на сопственичките класи. Една личност избрана случајно фрла впечатлива светлина врз многу значајното значење, од гледна точка на културната политика, на работата што е извршена само во „Голем Берлин“: од 1 декември 1934 година до 30 ноември 1935 година, „Сила преку радост“ однесе повеќе од еден и пол милион работници од Берлин во театарот. Колку и да е впечатлива оваа бројка, а цениме нејзината вистинска вредност многу повеќе кога ќе се сетиме дека ова ги претставува мажите и жените кои или никогаш, или практично никогаш, не оделе во театар. Затоа, овие луѓе претставуваат дополнително покровителство за театарот. Причините зошто никогаш порано не посетиле театар биле првенствено економски. Работник или вработен со месечен приход од 100 до 200 марки едноставно не бил во можност да ги плати нормалните цени за театар за себе и за својата сопруга.

Како резултат на нашите великодушни мерки, театарот и концертната сала беа заработени со покровителство од широките маси - масите кои ги познаваа овие институции само по гласини и ги гледаа со целосна рамнодушност. Ова е факт кој не смее да се игнорира и кој, секако, има поволна реактивност врз приватните театри кои не се посетени од „Сила преку радост“.

Истражувањата што ги спроведовме на почетокот на 1934 година во фабриката „Сименс“, во врска со посетите на театри, ги потврдија овие забелешки. Една или две бројки лесно го докажуваат ова: 87,6% од мажите и 81,3% од жените кои беа прашани никогаш не гледале опера; 63,8% од мажите и 74,2% од жените кои беа прашани никогаш не посетиле театар. Бидејќи овие прашања им беа поставени на сите вработени во концернот „Сименс“, без оглед на личноста или позицијата, од режисерот до помошниот службеник, може со право да се тврди дека оние членови на персоналот на фабриката кои веќе биле сведоци на театарски или оперски продукции се наоѓале меѓу економски подобро ситуираните групи на вработени.

Неодамнешните набљудувања во различните фабрики покажуваат среќен резултат што физичките работници се особено добро застапени во активностите организирани од „Сила преку радост“. Се извршува дело на културно образование, чии ефекти ќе се видат подоцна.

Само во Берлин, седум театри се грижат исклучиво или претежно за „Сила преку радост“; додека просечниот број на посетители низ целиот Рајх е помеѓу 60% и 70% од бројот на достапни седишта, театарските продукции на „Сила преку радост“ за среќа секогаш се распродадени многу однапред. Покровителство од ваков квалитет тешко дека некогаш може да се изедначи со

Германски приватни театри.

„Мајсторските концерти“, кои беа новововедени пред една година, и „Музичките часови“, кои ги посетуваме слично уживаат голема популарност. Нашите одлични концерти, кои ги диригираат на познатите германски диригенти, генерално се распродадени долго пред почетокот. Познати оркестри кои учествувале на концертите вклучуваат, меѓу другите, Берлинскиот филхармониски оркестар, локалниот оркестар од регионот на Берлин (das Landesorchester Gau Berlin) и оркестарот на Германската опера. Деветтата симфонија на Бетовен двапати е изведена пред полна сала.

Во музеите работникот досега гледал дефинитивно буржоаска институција, која во принцип не ја посетувал. Бидејќи ни беше тешко да го внесеме работникот во музеј, организираме илјадници организирани забави. Но, покрај ова, внесовме уметност во фабриката преку изложби на дела, кои беа одржувани во голем обем и со уште поголем успех низ целиот Рајх. Контактот со физичките работници од Германија, покрај тоа, му нуди на уметникот силна инспирација за уметничко творештво во согласност со времето.

За неколку години, секоја од поголемите фабрики ќе има подготовки за постојана изложба. Секоја година милиони Германци ќе можат да ја поздрават работата на германските уметници. Она што го постигнавме, тогаш, е тоа што германскиот уметник отиде таму каде што се собираат работничките маси на нацијата, односно во работниот двор и фабриката; и дека за својата мака и за уметничките богатства што ги носи на физичкиот работник, уметникот е богато награден со стимулацијата што неговата уметничка креација ја добива од контактот со физичкиот работник и со машинските простории.

Вкупно, на нашите 66.000 функции „Сила преку радост“ присуствуваа 25 милиони луѓе. Со нашите филмски комбиња ги посетивме осамените села и необичните агли на Германија а скриени во шумата и необработената земја, за да им дадеме на нашите браќа таму, за еднаш на некој начин, жива промена и опуштање од товарот и заморот на денот.

Но нашите активности се протегаат уште подалеку. Во илјадници и илјадници фабрики во текот на многу години, нечистотијата се насобирала во кошиња и пукнатини, и никој никогаш не помислил да го направи работното место убаво. Луѓето толку се навикнале на валкани, затворени, запушени работни простории што биле прифатени како нешто што се подразбира.

Во ова, со свежа храброст и енергија, се вклучи одделот „Убавина во работата“. Свеж ветер дувна низ сите фабрики и ја избриша нечистотијата и прашината од прозорците и од секој агол на дворовите и фабриките. Менаџерите потрошија повеќе од 200 милиони марки, многу често со помош на самиот персонал во фабриката, за да ја направат работата, по иницијатива на одделот „Убавина во работата“, соодветна за луѓето. Таму каде што порано лежеле стари ѓубре и отпадоци, денес има мали градини, зелени парцели, уредни дворови, спортски терени, светли, воздушни работни простории, кади, тоалети и бањи. Работни места кои со задоволство се создадени во последните две години. До денес се обработени околу 17.000 фабрики. Заедно со безброј подобрувања од поголемо или помало значење, изградени се: 4.314 кантини и заеднички простории за персоналот во фабриката; 1.580 украсни површини; 276 спортски терени; и 93 кади.

Оваа работа што денес ја извршува „Сила преку радост“ во фабриките автоматски реагира на домот на германскиот работник. Зашто човек кој е навикнат на убаво и чисто место за работа ќе се чувствува удобно само во прекрасен и чист дом.

Изградбата на работни групи во фабриките напредува многу брзо. Идејата е да се заваруваат
*****конвертор на е-книги ДЕМО Водени жигови*****

членовите на NSDAP и нејзините грански организации во фабриката, заедно со најдобрите работници на возраст меѓу 18 и 25 години, во цврст, нескршлив блок, со цел дури и во време на криза, во сојуз со водачите на „Келината“ и „блоковите“, да ја одржат жива идејата за заедницата.

Понатаму, овие работни групи треба да формираат нови обичаи во фабриката и треба да инспирираат функции како што се инспекции и заеднички вечери.

Во врска со организацијата на „Сила преку радост“, можат да се наведат следниве бројки: Националсоцијалистичката заедница „Сила преку радост“ е поделена на 32 региони, 771 округ и 15.051 локални групи со еднаков број локални чувари. На нив се додаваат и работните чувари, чија работа е во фабриката, вкупно 57.000. Сите овие 75.000 соработници ги даваат своите услуги бесплатно на „Сила преку радост“.

„Сила преку радост“ вработува само 2.547 платени службеници.

Овој моќен потфат, кој во првите две години бараше субвенционирање од Германскиот работнички фронт, се надеваме дека ќе биде независен оваа година. Ова е можеби најзначајниот и најинтересниот факт, особено кога се зема предвид дека количината на пари мобилизирани и пуштени во оптек од „Сила преку радост“ е повеќе од милион рајхмарки, додека италијанскиот Дололаворо не го достигнал ниту приближно ова ниво, а американската организација за слободно време и вечер бара многу значителна субвенција; додека од сите марксистички напори, кои - без разлика дали во стара Германија или во болшевистичка Русија или во индустриските земји на Западот - насекаде целосно пропаднаа, националсоцијализмот е на вистинскиот пат.

Германската зимска помош

од Макс Хангер

Т Зимската помош, инаугурирана од Национал-социјалистичката партија и преземена со висок дух од целата нација, стана призната институција на Третиот рајх и благослов за многу милиони сиромашни, изнемоштени и болни мажи, жени и деца.

Иако државата преку директна акција прави сè за борба против невработеноста и за надминување на тешкотиите преку обезбедување работа на сеопфатно ниво, таа сè уште немала доволно време да наведе работа за секој работоспособен маж и жена кои се подготвени да работат, иако постигнала речиси неверојатно чудо во услови на тешкотии во светската трговија со намалување на бројот на невработени во рок од три години од 7 милиони на помалку од 2 милиони. Но, како и секое семејство, секогаш ќе ги има своите сиромашни во своите редови.

Социјалното законодавство и јавната помош направија и прават многу за ублажување желба, но овие институции не можат целосно да ја укинат желбата.

Зимската помош е основана за да им се помогне на сите оние чии средства за егзистенција се веднаш под граничната линија. Зимската помош не е заменлива за јавната помош, туку нејзина главна цел е да ја надополни.

Кога националсоцијализмот ја презеде власта на 30 јануари 1933 година, тој ја затекна државата, како што рече д-р. Гебелс го опишал: „поле од урнатини“, политички хаос, со празни каси и секој петти човек примател на социјална помош.

Беа потребни цврсти срца и железна волја за да се совлада речиси безнадежната ситуација кога претходните влади залудно се обидуваа да ја поправат. Начинот на кој беа решавани овие гигантски проблеми веќе стана историско прашање, но ќе се памети засекогаш како неверојатен пример за храбро и конструктивно државничко творештво.

Јадрото на големото Националсоцијалистичко здружение за благосостојба веќе беше формирано во пролетта 1932 година, но неговото вистинско дејствување не започна сè додека партијата не дојде на власт. Првата официјална функција на здружението се одржа на 6 мај 1933 година, кога, во присуство на фирерот, главниот комесар Хилгенфелдт, кој беше поставен на чело на организацијата, ја објави наредбата на фирерот со која се санкционира Здружението како официјално тело во рамките на партијата за Рајхот, овластено да се занимава со сите прашања поврзани со јавната благосостојба и помош.

Здружението беше повикано на акција за прв пат на роденденот на Фирерот, на 20 април, кога му беше доверено делењето пакети со храна на невработените, и на 1 мај, кога го направи првото улично собирање средства за празничниот фонд за деца.

Во летото истата година, Здружението доби извршни овластувања за организација на Зимската помош што ја планираше Фирерот, и веднаш започна со организациските подготовки за големата задача. На 13 септември Фирерот ја отвори кампањата, изјавувајќи дека никој во Германија не треба да страда од глад или студ во текот на зимата, а д-р Гебелс, на испраќањето, рече дека оваа Зимска помош треба да се спроведе со

на чистите и на пристојните методи што можат да се замислат, и дека во знак на сочувство кон сиромашните, целата нација требаше секоја прва недела во месецот да ја даде „чорба од едно јадење“ и да ги понуди разликите од цената на обичната вечера за помош на оние на кои им е потребна. Датумот за почеток на зимската помош беше одреден за 1 октомври, а на 16 септември главниот комесар Хилгенфелд отиде со персонал од 36 помошници во канцелариите што му беа ставени на располагање во зградата на Рајхстагот.

Во говорот одржан на 11 декември 1935 година, Хилгенфелд опишува некои од тешкотиите со кои се соочил во организацијата на работата што му била доверена. Од самиот почеток беше јасно дека успехот на потфатот зависи од изградбата на ефикасна машинерија за собирање и дистрибуција и од тоа целата нација активно да учествува во него. Затоа, младите и рамнодушните мораа да се разбудат кон повисоко чувство за граѓанство, а себичните кон нов алтруизам; на секој Германец мораше да му се објасни дека вистинското другарство се заснова на саможртва и меѓусебна помош. Фирерот, отворајќи ја Зимската помош, изјави: „Оваа голема акција против гладот и студот мора да се покрене под мотото: Меѓународната солидарност на пролетаријатот е смачкана од нас. На нејзино место ќе го подигнеме живото национално единство на германскиот народ.“

Хилгенфелд од самиот почеток препознал дека организацијата, за да биде ефикасна, мора да биде еластична во својата примена на потребите и прилагодлива на различните услови на реалните потреби што треба да ги задоволи.

„Никој не смее да трпи глад и студ!“ Ова беше наредбата што Фирерот им ја даде на неговите доверливи следбеници.

Како требало да се направи тоа? Имало околу 17 милиони луѓе за кои требало да се грижи: речиси една третина од целото население на Германија. Навистина, тешка задача! Сепак, главниот комесар Хилгенфелд знаел дека пред сè може да се потпре на посветената соработка на околу 30.000 локални одделенија на партијата, но исто така знаел дека тие не можат да функционираат задоволително освен ако однапред не се изготват детални планови, кои ќе ги опфатат сите можни околности.

Поради оваа причина, тој побара помош од експерти од финансии, индустрија и транспорт, како и од трговијата со компири, брашно и аглен; тој исто така ги искористи постојните добротворни институции од црковните мисии, германскиот Црвен крст, Техничкиот корпус за итни случаи, па сè до малата група ентузијастички работници, наречени „адвентисти“. Тоа беше општа мобилизација на сите сили обучени и искусни во работата за јавна помош и на оние кои беа подготвени и сакаа да помогнат како почесни работници, без оглед на партиската и општествената положба.

Секој локален огранок на партијата низ целата земја ги собираше и ги чуваше имињата на сите лица на кои им беше потребна дополнителна помош. Како што се зголемуваше работата, посебен дел од Национал-социјалистичкото здружение за благосостојба беше поврзан со секој локален огранок каде што мажи и жени од сите класи работеа заедно со една волја за една заедничка цел.

При организирањето на помошта, требало да се проучат и да се земат предвид посебните потреби на различните области. Бидејќи животните навики биле различни во различните области, дури и во линијата на храна, и бидејќи областите во неволја главно се совпаѓале со густо населените индустриски центри, Здружението морало да направи подготовки за да ги задоволи сите овие посебни барања. Овие тешкотии на добро се илустрирани со конкретен случај: населението на покраината Рајнска-Вестфалија, на пример, е навикнато да консумира жолта сорта компири; истото важело и за Есен и Хамбург; следствено, сите бели и црвени сорти компири морале да се испраќаат во други делови од Германија каде што биле популарни, особено во Баден.

Собирањето и дистрибуцијата на компири претставуваше исклучително оптоварување за ресурсите на организацијата поради нееднаквите локални потреби на населението. На пример, во Баварија, која во однос на компирите е самодоволна, речиси и да не се испорачаа, додека за округот Есен беше потребна дополнителна количина од 1,45 милиони кубни тони, а за Саксонија 0,92 милиони кубни тони. Меѓу другите градови и области на кои им беа потребни дополнителни залихи беа Берлин, Централна Германија, индустриските области на Рајнско-Вестфалија, Баден и делови од Виртемберг. За време на кампањата од 1933/34 година, беа собрани и дистрибуирани приближно 60.000 железнички камиони со компири. Од оваа количина, само Берлин добиваше дневно од 700-800 камиони. Месечната распределена порција на компири беше еднаква на околу 30 фунти по глава на жител од целото население. Но, бидејќи само околу една третина од населението примаше дополнителна помош, порцијата по глава на жител на всушност помогнатите изнесуваше околу 100 фунти месечно. Слични услови преовладуваа во однос на потребите и дистрибуцијата на гориво.

Во некои области се гори главно дрво, во други трева или аглен или брикети од лигнит. Секако, печките и печките се специјално прилагодени на горивото што се користи. Затоа, требало да се внимава секое место да биде снабдено со потребното гориво во доволна количина. Количината на гориво дозволено за секое домаќинство била пресметана да биде доволна за греење на една соба за целата зима. На семејствата со 3 или 4 деца им бил доделен доволно аглен за греење на 2 соби во текот на целата зима.

За транспорт на целото гориво потребно во 1933/34 година, биле потребни околу 140.000 железнички вагони, при што количината на аглен претставувала околу 16% од вкупната количина на гориво што се користело во Германија. Количината на аглен испорачана во текот на зимата за едно семејство со 2 деца претставува приближно 9 cwt., додека секое домаќинство во рударските области, каде што агленот се согорува поекстравагантно, добило приближно 22 cwt. во истиот период.

Дистрибуцијата на аглен ја вршат локалните трговци со аглен. Лицата кои имаат право на олеснување добиваат налози за испорака од 1 кубна тона по лице. Налозите се предаваат на трговецот со аглен, кој потоа го испорачува агленот со плаќање мала надокнада за превоз. Примателите кои не се во можност да платат, го добиваат агленот испорачан бесплатно.

Можеби ќе се добие подобра претстава за обемот на снабдувањето со аглен ако се објасни дека на рударите од сливот на Саар ќе им бидат потребни 3 месеци работа за да ја добијат потребната количина аглен за потребите на зимската помош.

Зимската помош вклучува и снабдување со обувки и облека. Должините на материјалот што се користи за облеката би сочинувала вкупна должина од прилично 5.000 милјарди.

Освен компири, се делат и други прехранбени производи: ориз, брашно, какао, млеко, масти, месо, риба и други прехранбени производи. Исто така, се обезбедуваат бесплатни оброци, а за време на Божиќ се сервираат и новогодишни елки за младите. Во 1933/34 година, само во Берлин биле поделени 300.000 новогодишни елки.

За собирање на подароците потребни за купување на сите овие огромни залихи, усвоени се различни начини: улични собирања на прилози во кои учествуваат дури и на високите државни функционери како собирачи, добротворни настани, социјални функции, улични лотарии, месечни собирања на прилози од типот „за едно адење“, подароци во пакети храна во вредност од фунти, јавни претплати, посебни даноци на доход, приватни собирања, улична продажба на значки итн., итн.

Темелноста на организацијата на добро е илустрирана со методот во кој „едно-адење-колекциите „чорба“ се спроведуваат низ Берлин.

Градот Берлин се состои од околу 125.000 куќи; за секоја куќа се подготвува список на жители, а во секоја куќа се повикува секое семејство или независен станар и се собираат парите. Придонесот, според средствата на придонесувачот, го внесува тој во списокот, кој, во рок од неколку часа, се враќа во локалната филијала заедно со собраната сума. Само во Берлин има во просек 140.000 доброволни помагачи вклучени во Зимската помош.

Исто така, треба да се спомене дека изработката на значки и услуги, кои се продаваат на улиците во посебни пригоди, обезбедила работа и леб за многу невработени во погодените индустриски области. На пример, во зимата 1933/34 година, нарачки во износ од 4 милиони марки биле направени кај производителите во Баварската Шума, Тирингија и Саксонија, па дури и Источна Прусија со нејзината килибарна индустрија не била заборавена. За 1934/35 година вредноста на овие нарачки била зголемена на 5 милиони марки.

Олеснувањето им се доделува на сите лица кои ги исполнуваат условите, без оглед на расата или националноста.

На пример, во 1933/34 година, им било помогнато на 69.336 странци, од кои 29.108 биле Евреи. Само во Берлин, Зимската помош ги згрижувала 13.818 Евреи и 8.054 странци. Вкупните парични средства и парична вредност собрани за Зимската помош биле:

in 1933/34	Mks.	357,136,040.71
in 1934/35		367,425,484.89
in 1935/36		370,000,000.00

Бројот на помошници беше како што следува:

in 1933/34	16,617,681
in 1934/35	13,866,571
in 1935/36	12,923,247

Посебно треба да се спомене неспоредливата помош што ја дадоа земјоделците на Зимската помош. Неколку бројки ќе го илустрираат тоа: На пример, во 1933/34 година, Померанија испорача 841.477 тони компири.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

Целата стока за зимската помош а носеа Државните железници бесплатно.
Во кампањата 1933/34 година, придонесот на Државните железници во оваа врска изнесуваше 14.672.957 денари,
додека вкупната тежина на транспортот изнесуваше 59.025.995 кубни тони.

Бројот на почесни помагачи вклучени во Зимската помош достигнуваше просечно 1½ милион годишно,
додека во администрацијата на оваа организација беа вработени следниве бројки на службеници,
службеници итн.:

in 1933/34 4,116

in 1934/35 5,398

in 1935/36 about the same number

Вкупните трошоци за администрација се нешто помалку од 1% од вкупните приходи.

Фирерот и Рајх-канцелар Адолф Хитлер, при приемот на главниот комесар Хилгенфелдт на 27 мај минатата
година во друштво на неговите главни работници, изрази голема благодарност за работата што ја изврши
организацијата, а кога заклучи велејќи дека „Зимската помош е уникатен историски подвиг на социјалната
работа“, тој само го изрази чувството на секој вистински Германец во однос на овој голем национален напор
на заемна добра волја и лична жртва.